

Hackern som blir maffia-konsult i Karibien efter diamantkupp i Bangkok

Spänningsroman av Stieve I Adams



En gammaldags äventyrsroman fylld med internationella skurkar, vackra kvinnor och ädla äventyrare. Handlingen utspelar sig i exotiska länder med sällsamma invånare.

En fräck diamantkupp i Thailand och en förlisning i Västindien blir upprinnelsen till en hisnande historia där en intet ont anande datorförsäljare från Skottland blir medelpunkten i äventyret.

Med hjälp av bland annat en mycket svart kvinna från Antigua, en svensk bogserbåtsskeppare i Singapore och en nyrik greve från England jagar de jorden runt för att hitta skatten. Det blir ytterligare komplicerat eftersom huvudpersonen råkar bli anställd som konsult hos en mexikansk maffiagrupp.

Trots detta lyckas han sälja datorer till en shejk i Förenade Arabemiraten!

Prolog

Gatorna var packade med gamla bilar, trehjuliga motorcykeltaxi med turister körde slalom mellan bilarna med turister som omväxlande njöt av framfarten, omväxlande höll i sig av alla krafter för att inte trilla av fordonet. Buddistmunkar i sina rödbruna kåpor syntes utanför templen och i templen var Buddhabilderna täckta av bladguld. Kort sagt, i Bangkok, staden med världens tätaste trafik, var det precis som vanligt.

Turisterna besöker på sina rundturer juveldistrikten och där möter dem det otroliga överflödet av röda, blå, gröna och ofärgade ädelstenar - det finns tonvis med safirer, opaler, diamanter som bara väntar på mer eller mindre rika personer som vill investera i ädla stenar. Här sitter vid små arbetsbänkar diamantsliparna för att förädla de råa diamanterna som kommer från Thailand, Sydafrika och andra kända gruvor. Ädelstenarna ligger i drivor och gör ett förödande överväldigande intryck på den stackars fattiga turisten som endast har råd att spendera några få dollar.

Bevakningen är osynlig men minutiös. Trots detta skedde en otrolig kupp just i dessa kvarter. Några väl informerade personer lyckades ta sig in i kassavalvet, mycket tydde på insiderjobb. Bytet var ett antal säckar med ädla stenar som fraktades med lastbil till floden och där lastades på ett antal av dessa långsmala båtar med propellerförsedda jeepmotorer som är så typiska för Bangkok. Man tror att tre sådana farkoster behövdes för att i rasande fart föra bytet ut på floden till det fartyg som väntade. Det var faktiskt en "segelbåt" om man kan använda ett sådant vanvördigt uttryck. Här tappade man spåret i Bangkok men långt senare kom man underfund om att det var en jordenruntseglare som tagit ombord diamantlasten men sedan var försvunnen.

Ombord fanns sex vana sjömän som skulle segla den värdefulla lasten till den okända uppdragsgivaren någonstans i Mellanamerika. Resan gick helt enligt planerna, man rundade Godahoppsudden och provianterade på Teneriffa inför överfarten mot väster.

När de närmade sig de karibiska öarna i november bar det sig inte bättre än att de råkade på säsongens första och värsta orkan. Skepparen litade på sin båt men under ovädret bröts masten av och hjälpmotorn slutade fungera och båten kastades hjälplöst mot en öde strand. De fem i besättningen som var på däck spolades

överbord. En av besättningen, kocken som vid olyckstillfället var under däck, lyckades nå land och överlevde. Och faktiskt drev vraket av segelbåten mot land och kocken arbetade hårt ett antal dagar för att bärga den värdefulla lasten. Han stuvade in den i en grotta som han upptäckte på grund av ovädret. I normalt väder var ingången till grottan väl dold av buskage men i stormen fick kocken se öppningen då buskarna veks undan av den kraftiga vinden. Kocken visste inte var han var, men på andra sidan sundet fanns ytterligare en ö. Trots det vackra vädret som kom efter stormen var grannöns bergstopp hela tiden täckt av moln.

Hela historien blev nedtystad. Från Bangkok fanns inga ledtrådar och av någon anledning, kanske var ädelstenarna stöldgods, bedrevs ingen spaning från det hållet. Segelbåten som försvann blev inte heller rapporterad som saknad. Ägaren/mottagaren bedrev förmodligen sina egna efterforskningar.

1. Antigua

Jag hade landat på V C Bird International Airport. Vere Cornwall (V C) Bird är Antiguas premiärminister. Antigua är inte grön som många andra öar i Västindien, den är torr och varm, på den här ön är det ont om vatten.

På Antigua finns det inga amerikanska bilar, åtminstone inte nya. Här är bilarna japanska. Jag körde i min hyrda Nissan Bluebird på en av de större gatorna i St Johns, huvudstaden på Antigua. På sätet bredvid mig hade jag en karta över staden med gatunamnen tydligt angivna. Jag konstaterade snart att kartan var betydligt bättre än verkligheten för i verkligheten fanns inga gatuskyltar. Jag hade nyligen lokaliserat en öppen plats som jag trodde mig identifierat både på kartan och i verkligheten. Här tre gator bort borde gatan heta Nelson street och där borde kundens kontor ligga.

I likhet med alla andra före detta brittiska besittningar är bebyggelsen också "brittisk", d v s staden består av hus på högst två våningar. Förebilden verkade vara Londons förorter men här var kvaliteten på husen en helt annan. Byggmaterialet var i större utsträckning korrugerad plåt och i mindre omfattning tegel och cement. Jag hade inte varit i St Johns förut och var nu ganska vilse. Jag stannade i en gatukorsning och försökte förgäves lokalisera en gatuskylt.

Klockan var nio på morgonen men luftkonditioneringen i den inte alltför nya bilen lyckades endast i någon mån hålla värmen på utsidan. Från ett av husen kommer en välbystad korpsvart kvinna. "God morgon, sir! Är det möjligen så att ni kört vilse. Det gör alla som inte känner till staden. Vart är ni på väg?" säger hon och ler med bländvita tänder mot mig. Jag blir glad till sinnes över den naturliga vänligheten och hjälpsamheten.

Kvinnan förklarar hur jag skall hitta adressen men det verkar som det är alltför många höger och vänster så kvinnan erbjuder sig att åka med och visa vägen. Sagt och gjort. Hon hoppar in på passagerarplatsen och pladdrar glatt vidare om hur lätt det är att åka vilse i staden.

Jag återkommer till hotellet efter kundbesöket. Jag inser att det inte är samma sak att försöka sälja datorutrustning till kunder i Karibien som hemma i Skottland. För att släcka törsten

efter en varm dag besöker jag hotellets bar, en luftig byggnad med ett antal fläktar i taket som förgäves försöker svalka gästerna. Och vem träffar jag då om inte den pladdrande kvinnan från förmiddagen.

"Hej där!" säger hon och trycker sig tätt intill mig vid bardisken. "Kan man använda datorer till att lösa gåtor?" frågar hon försiktigt efter en stund.

"Visst", säger jag, "varför då?". "Följ med en stund om du är intresserad av sådant", säger hon och lindar sin runda arm runt min midja. Jag har vissa funderingar på vad han egentligen vill men hon verkar snäll och gullig varför han följer med. Pass och plånbok finns ju i alla fall i hotellets kassafack.

Väl hemma hos henne berättar Valerie om en "sjöman" hon träffat för en tid sedan. Han bodde inneboende hos Valerie. Sjömannen försvann men kvar i en bok fanns ett papper med bokstäver och siffror som inte verkade ha någon mening. "Du kanske kan lösa det här med din dator", tycker Valerie. Visst, säger jag, "får jag låna papperet några dagar, jag lämnar ön om en vecka, då kanske jag kommit på något."

Kvällen fortsatte på några mindre klubbar med den klingande västindiska musiken. Det lät mycket mer än de "local steel bands" som spelar varje gång en kryssningsbåt kommer till kajen. Det här var den lokala musiken som den sköna runda Valerie tog mig till. Kvällen blev mycket sen och jag fick många sömngivande Pina Colada innan det var dags för sänghalmen på hotellet.

Nästa morgon hade jag totalt glömt bort det kryptiska papperet som jag stoppat i en plastficka i min almanacka. Trött och svettig väcktes jag av en ilsken telefonsignal klockan åtta - det var dags för frukost och dagens kundbesök. Kvällen fick jag ägna åt en intressant offert, det finns faktiskt företag i Västindien som överväger att byta ut sina gamla Underwood skrivmaskiner mot modernare IBM persondatorer. Innan sängdags matade jag in koderna från Valeries papper på min lilla portabla dator. Tidigt nästa morgon blev det ändrade planer då jag skulle komplettera en offert till filialen på S:t Kitts. Därför tog jag det lokala flyget till grannön och var där efter mindre än en timme.

2. S:t Kitts

Vid flygplatsen möttes jag förstas av ett antal ungdomar som mer och mindre handgripligt försökte hjälpa till med bagaget och att lotsa mig till en taxi. En av taxiförarna var mycket bestämd och tog mig till sin stora gamla Dodge från femtiotalet. Han satte full fart mot staden, det vill säga full fart enligt den takt som rådde på S:t Kitts. Han var faktiskt uppe i 50 km i timmen vid ett par tillfällen. Han var så till den grad tillmötesgående att han övertalade mig att lämna bilen och inhandla ett par solglasögon innan vi fortsatte till hotellet.

Jag är mycket ordningsam av mig och när jag packade upp såg jag direkt att här hade någon sökt igenom mitt bagage. Ingenting var borta så jag tog inte så allvarligt på det hela. Eftersom hotellet inte hade luftkonditionering sov jag för öppet fönster och takfläkten snurrade under natten. Plötsligt vaknade jag mitt i natten, fläkten som hade fläktat mig i ansiktet gjorde det inte längre. Det var något eller rättare sagt någon mellan mig och fläkten. Denne någon letade som bäst igenom fickorna i min kavaj. Jag satte mig upp i sängen och tänkte fråga vad som stod på. Den svarta skuggan blev varse detta och rusade ut på balkongen och klättrade vigt ner till gatunivån och försvann.

Jag lyfte telefonen och larmade receptionen och en ung man larmade polisen varefter mitt hotellrum blev mötesplats för den lokala poliskåren resten av natten. Poliserna på den här ön är påtagligt storvuxna och borde kunna skrämman bovarna med sin blotta närvaro. Man försäkrade mig också att på den här lilla ön förekom det inte några inbrott på hotellrum. De försäkrade mig att det måste vara någon tillfällig tjuv från en annan ö. De rådde mig att trots värmen stänga fönstret och sova vidare.

Något uttröttad promenerade jag till min potentiella kunds filial. Jag tyckte mig förföljd men slog bort tanken på detta, vem skulle ha intresse av att skugga mig? Mitt i gatan stod en trafikpolis med stora vita handskar och en imponerande uniformsmössa. I trängseln framför den lokala trafikpolis som stod där mitt i gatan i stället för trafikljus krockade jag med en kvinna som log ursäktande. Detta drog jag mig till minnes när jag hos kunden skulle göra noteringar i min lilla anteckningsbok. Den var borta. Den var inte stulen under natten men borta var den.

Kunde det vara en ficktjuv som i trängseln framför trafikpolisen som trodde att det var något värdefullt? Eller var industrispioner från något amerikanskt konkurrentbolag?

3. Brimstone Hill

Jag vaknar med en fruktansvärd huvudvärk, jag har svårt att andas på grund av att jag känner ett tryck över bröstet. Halsen känns som ett grovt sandpapper och jag öppnar ögonen. Det hjälper inte ett dugg, det är helt mörkt och förvånansvärt nog kallt. Jag försöker erinra mig att jag faktiskt är i Västindien och i Västindien är det inte kallt, inte ens på nätterna. Jag ligger på ett golv, ett kallt golv, ett kallt stengolv närmare bestämt. När jag försöker röra mig märker jag att tyngden över mig gör att jag ligger fastlåst vid golvet och jag börjar sakta väcka mina muskler till liv för att göra något åt situationen. Jag ligger på rygg och något ligger ovanpå mig varför jag med en kraftansträngning lyckas övertala mina domnade lemmar att göra något åt situationen.

Jag lyfter armarna för att ta bort det som ligger på mig och känner då att det är något mjukt och ganska väldoftande som håller mig tryckt mot golvet. När jag känner vidare upptäcker jag att det är mänskliga, ja faktiskt kvinnliga former som ligger där. Allt efter det att jag känner igen både former och parfym börjar minnet att sakta återvända. Inte så att jag har någon aning om var jag är men dock att jag erinrar mig vad som hänt tidigare. Men hur har jag hamnat på ett kallt golv i ett kolmörkt rum någonstans på en Västindisk ö?

Efter avslutad arbetsdag hade jag frågat på hotellet var jag kunde äta en god pizza. På hotellportierns rekommendation gick jag runt hörnet och en trappa med utsikt över hamnen fanns faktiskt en pizzeria. Pizzabagaren var ingalunda italienare utan en lång svart man med ett brett västindiskt leende som med otrolig elegans fixade till en jättepizza.

Mitt i pizzaätandet känner jag en hand på axeln och litet nervös efter dagens händelser rycker jag till men slappnar av då handens kvinnligas ägare säger

"Hej, vad gör du här?" Till min förvåning är det Valerie från Antigua. Med munnen full av pizza säger jag att jag äter pizza och frågar hur hon plötsligt kan vara på den här ön.

"Det är enkelt", säger Valerie, "jag har en syster här på S:t Kitts som jag hälsat på i dag och jag blev väldigt förvånad när jag fick se dig här. Jag skulle bara köpa ett par pizzor som jag skulle

ta hem till min syster och äta där hemma." Hon verkade inte lika glad och naturlig som sist jag träffade henne men tänkte inte så mycket mer på detta. Men jag blev inte ett dugg förvånad då hon frågade om jag inte kunde hjälpa till att bära hem pizzorna till systemen.

Jag åt upp min pizza under tiden som den glade pizzabagaren bakade ett par jättepizzor åt Valerie. Jag tog pizzorna i ena handen och Valerie i den andra och vandrade ut till en väntande taxi, en välvårdad Chrysler som hade ett antal år på nacken. Jag gick in i den mörka bilen från ena sidan och Valerie från den andra. När jag sjönk ner i baksätet med pizzorna i knät hamnade jag bredvid något eller någon som definitivt inte var Valerie. Jag kände något hårt i njurtrakten och en kärv stämman upplyste mig om att det var en pistol och att jag skulle stänga dörren och hålla mig lugn. Valerie satte sig på andra sidan av mannen med rösten utan ett säga ett ord.

Mannen med den kärva stämman sade "Kör" till chauffören och bilen satte fart med en hastighet som jag inte trodde vara möjlig på den här ön.

"Vad skall det här betyda", sade jag, "ni måste ha tagit fel på person". Jag är Hamilton Jones, resande i datorer från Skottland."

"Håll tyst", sade rösten.

"Valerie", försökte jag " vad är det som händer...?"

Kvinnan från Antigua var helt tyst men trycket mot njurtrakten ökade betydligt och den kärva rösten uppmanade mig mycket bestämt och inte ett dugg vänligt att hålla käften. Eftersom jag inte trodde att jag skulle få igång någon meningsfull konversation så höll jag mig tyst och försökte komma underfund med vad som egentligen pågick.

Mannen bredvid var stor och svart men det gick inte att se mycket mer i det mörka baksätet. Föraren såg jag litet mer snett bakifrån då vi då och då mötte andra bilar. Föraren var stor och bred och hade ett utseende som en svart Arawakindian. Färden verkade gå mot norr eftersom jag såg havet på vänster sida. Efter en halv till en timme rullade bilen upp mot en stor tegelhög som såg ut som en fästning från 1700-talet. Utan ett ord gick vi ur bilen och fördes ner i de djupa källarvalven på den gamla borgen och tre trappor ner kände jag en illaluktande tygtrasa som trycktes mot näsan och jag förstod att plötsligt att jag andades in kloroform och tuppade av.

Nu låg jag alltså i något som skulle kunna vara en gammal fängelsehåla i en gammal borg. Tre trappor ner verkade det som om jag var säkert inlåst. Men vem var det som låg på mig, med lukt och känslor kom jag fram till att det var Valerie. Valerie började kvicka till, hade hon blivit utsatt för samma behandling?

Jag rullade tyngden från min kropp och när jag kände mig fram över den kurviga kroppen föra att ta reda på vad som var upp och ner flämtade hon till.

"Var är jag, vem är du, usch vad mörkt det är" flämtade hon.

"Lugn" sade jag "det är jag Hamilton, du är i en fängelsehåla på St Kitts" upplyste jag henne om.

"Ja, ja, nu kommer jag ihåg, men varför?"

"Det trodde jag att du visste, det var faktiskt du som drog in mig i det här"

"Nej, jag lovar, det måste vara ett misstag"

Efter att ha känt efter om kroppen fungerade undersökte vi cellen för att övertyga oss om att vi var inlåsta. Utan tvivel var det så. Vi började frysa och gjorde så gott vi kunde för att värma varann. Jag är ju van vid fukt och kyla från de Brittiska öarna men stackars Valerie började snart skaka och huttra alldeles förskräckligt.

"Jag fryser ihjäl om vi inte snart kommer ut härifrån" sade hon uppgivet. Då hörde vi ett buller på utsidan, bommen som höll dörren höll på att öppnas och jag tog ett stadigt tag i en tegelsten som jag hittat i cellen. Jag hade försökt att hitta något tillhygge och en tegelsten var det enda jag kunde finna i mörkret.

En ljusrektangel visade sig och dörren öppnades och släppte in ljuset från en ficklampan. Jag backade snabbt bakom dörren, lyfte tegelstenen och gjorde mig beredd att se till att inkräktaren skulle få något hårt i huvudet. En kortvuxen person gick försiktigt in genom dörren och jag gick till anfall. Personen i fråga hörde mig och riktad ficklampan mot mig och efter att ha tillbringat de senaste timmarna i kolmörker blev jag helt bländad och missade grovt då jag försökte däcka den lilla personen som kom in genom dörren.

Mitt anfall var så våldsamt att jag störtade rakt in i väggen mittemot och sjönk ner på golvet.

"Valerie" sade en ung röst "är det du?"

"Ouii" hojtade Valerie, "Boy, du är en ängel. Varifrån kommer du, vad har hänt" pladdrade hon nervöst.

"Tyst" sade han som kallades Boy. "Vi måste ut härifrån"

"Ja tack, gärna", stönade jag från golvnivån.

Under ledning av Boy, pojken kallades faktiskt Boy, följde vi fängelsegångarna upp i ljuset. I skuggan av ett träd stod en stor Chryslertaxi och bredvid taxin stod en stor svart inföding som såg ut som en Arawakindian. Innan jag hann tänka efter om det kokta fläsket var stekt eller inte rusade Boy och Valerie mot honom och eftersom Valerie höll mig i handen hade jag bara att följa med.

"Jag ställde bilen i skuggan så att den inte skulle bli så varm", säger Arawakindianen.

"Big Bill", hojtar Boy, "kör oss fort till Basseterre innan skurkarna kommer tillbaka".

Big Bill sätter sig i den ganska svala bilen och styr nedför kullen.

"Brimstone Hill" säger Big Bill "byggdes för över 200 år sedan. Här utkämpades ett berömt slag år 1782 då endast 600 engelsmän med hjälp av 350 militärer från ön höll fortet mot 8000 franska soldater. Till slut förlorade engelsmännen."

"Big Bill är den snällaste och hyggligaste taxichauffören på hela ön" förklarar Boy. "Han är omtyckt av alla charterbåtsturister och kan S:t Kitts historia och sevärdheter på sina fem fingrar."

"Det skiter jag i", säger jag nervöst, "kan någon förklara vad som pågår?"

"Visst", svara Boy "jag heter Boy och bor hos min faster Violet. Hon är syster till Valerie. Jag och Valerie skulle köpa pizza i går kväll. Jag träffade några kompisar utanför pizzerian och väntade utanför tills Valerie och du kom ut. När Big Bill kom tillbaka till stan i morse frågade jag vad som hade hänt och han sade att ni gått ner i fängelsehålorna på Brimstone Hill. Och resten vet du"

"Jo, jo, men varför ..."

"Nu passerar vi Sir Thomas Warners gravmonument. Det var han som koloniserade S:t Kitts på 1600-talet" informerar oss Big Bill. Till min förvåning ser jag att monumentet är sponsrat av Caribbean Eskimo Foods. Men det kanske finns behov av kall mat i den här varma delen av världen. Men jag är inte turist, jag är resande i datorer som hamnat i något som jag inte begriper ett dugg av. Jag blir mer och mer irriterad, vilket är ovanligt för min del, och är beredd att avbryta Big Bill på ett väldigt ohyfsat sätt. Valerie, som inte sagt ett ord på hela tiden, söker ögonkontakt

med mig och hon skakar på huvudet. Jag tolkar det som om jag skall låta bli att fråga mera.

Allt är ett stort mysterium för mig. Visst kan man hamna i konstiga situationer när man säljer datorer i främmande länder, men det här är det konstigaste jag varit med om.

4. Jolly Beach

De västindiska öarna har mycket skiftande historia. Man kan faktiskt se på bebyggelsen vilket kolonialmakt som haft herraväldet över respektive ö. S:t Johns på Antigua var ju som jag tidigare berättat en typisk engelsk stad i miniatyr där merparten av bebyggelsen utgjordes av småhus och radhus. Basseterre byggdes då fransmännen vid en epok i öns historia hade herraväldet. Den här staden påminde mer om någon liten stad vid Medelhavet. Flervåningshus, trottoarer och avloppssystem i form av små kanaler mellan trottoaren och gatan var typiska för den franska typen av kolonialstäder. Men fransmännen hade fått ge sig av och ön hade varit brittisk fram till självständigheten på 60-talet.

Men britten var inte så populära, de var ju de senaste av de gamla kolonialmakterna. Även om Barclays bank fanns i en av de flottaste byggnaderna och det en var brittisk banker så var det amerikanerna som styrde ekonomin på den gamla sockerön. Jag märkte också att om jag vid mina affärsbesök påpekade att jag var skotte, underlättade det kontakterna i någon mån.

Detta filosoferade jag över då vi, Valerie, Boy och jag själv med Big Bill som chaufför i taxin rullade in i huvudstaden. Jag ville förstås gå direkt till de imponerande poliserna som jag träffade förra natten.

"Skulle du inte vara på Antigua i dag?", säger Valerie, "Om du går till polisen kommer du att bli kvarhållen på den här ön flera dagar. Och har du något bra signalement på skurkarna?"

Till slut lät jag mig bli övertalad att ta morgonflyget till Antigua. Jag hämtade väska och dator från hotellrummet och fortsatte med Big Bills taxi till flygplatsen. Det fanns en Twin Otter från Liat, det största lokala västindiska flygbolaget, väntande på flygplatsen. Till min förvåning följde Valerie och Boy med på flygplanet.

"Jag lovade Violet att ta hand om Boy ett par veckor", säger Valerie förklarande. Vi var ute i sista minuten men det bekymrade inte personalen på flygplatsen. Vi checkade in och en markvärdinna tog oss till det lilla planet som var helt tomt då vi kom. Planet var en halvtimme försenat men det fanns fortfarande inte någon pilot ombord. Plötsligt kom piloten, på huvudet hade

han uniformsmössa men i övrigt vit skjorta och jeans. Han var mörkhårig, solbränd och faktiskt vit.

"Hello", säger han obesvärat när han kommer ombord, "ursäkta förseningen". Han talar engelska med spansk brytning.

Han sätter sig snabbt på förarplatsen, startar och hinner knappt ut på startbanan innan vi är i luften. Ingen radiokontakt med tornet, han bara startar.

"De är inte noga med flygrutinerna i Västindien", säger jag rakt ut i luften. I den lilla Twin Ottern sitter man ju nära piloten, det är bara en slarvigt fördragen gardin som skiljer passagerarna från piloten.

Piloten verkade i alla fall vara flygkunnig så jag lutade mig bakåt och slumrade lätt. En halvtimme senare verkade vi gå in för landning på Antigua. Jag tittade ut genom fönstret och såg inte någon landningsbana och knappast någon bebyggelse. Piloten hade fortfarande inte haft någon som helst radiokontakt med någon men var definitivt på väg att landa. Något orolig reste jag på mig och drog undan draperiet bakom piloten. Vi var på väg att landa men jag såg fortfarande inte någon landningsbana.

"Vad är det som pågår", hojtade jag, "är det något fel?"

"Ta det lugnt Mr Jones", säger piloten och tar fram en pistol som han riktar bakåt mot mig, "spänn fast säkerhetsbältena och sitt still annars kan landningen gå åt pipan. Inga plötsliga rörelser för då kanske vi stryker med allihopa."

Jag sjunker ner i stolen närmast bakom piloten och tänker förvirrade tankar. Flygplanet har tydligen blivit kapat redan på marken och vår pilot är nog inte alls någon ordinarie Liat-pilot trots uniformsmössan. På något sätt förstod jag i alla fall att de var ute efter mig och att det måste ha ett samband Valerie.

Antigua var en platt ö med ett antal landningsmöjligheter för ett litet plan. Vi passerade en av de kvarnar som fanns utslängda på landsbygden och fanns kvar sedan ön var en av världens huvudleverantörer av rörsocker. Planet tog mark en smula våldsamt, studsade upp i luften ett par gånger innan det bestämde sig att sluta flyga. Marken var inte särskilt jämn och när planet tvärstoppade mot något på marken hade jag lossat säkerhetsbältet och kastades mer eller mindre mot min vilja mot piloten.

Piloten hade inte säkerhetsbältet på sig, han ville väl ha full rörlighet med tanke på att han måste ha kontroll över sina passagerare. Därför, då planet tvärstoppade kastades han med

hjälp av min tyngd hårt mot ratten och blev medvetlös. Jag passade på att plocka upp pistolen och stoppade den i byxfickan. En snabb titt på mina medpassagerare visar att de är välbehållna. Med förenade krafter lyckas vi få upp dörren och stiger ut i det brännande solskenet.

"God Morgon, Mr Jones, välkommen", hör jag då en ljuv stämma säga. Eftersom det helt klart inte är V C Bird International Airport så blir jag minst sagt lätt överraskad. Språket var engelska men den spanska brytningen kunde man inte missta sig på. Ägaren till rösten visade sig vara en lång mörk skönhet med lång klänning. Hon hade inga smycken utöver en stor svart pistol i sin högra hand. "Det var ju hyggligt av er att komma och hälsa på. Jag förstår att piloten blev utslagen vid den hårda landningen. Gå sakta och lugnt till bilen som står parkerad där borta. Mr Jones sätter sig vid ratten, lilla fröken där bredvid och du unge man bredvid mig i baksätet. Det är ingen idé att ni hittar på några dumheter för då kommer den unge mannen bredvid mig i baksätet att bli mycket allvarligt skadad."

Ur askan i elden. Jag gjorde förstås som den sköna kvinnan sade. Hon dirigerade mig att köra några kilometer västerut till ett hotell. Jag fick köra till köksingången, vi beordrades till varuhissen och upp till översta våningen. Jag blev inknuffad i ett rum och Valerie och Boy i ett annat.

"Det är ingen idé att föra oväsen", sade den sköna kvinnan "det finns inga gäster på den här våningen och fönstren går inte att öppna. Vi skall strax ha en liten pratstund då chefen kommer."

Det började kännas löjligt. Att jag, Hamilton Jones, datorförsäljare från Skottland, skulle jagas runt Västindien av pistolbeväpnade skummisar. Nu inlåst på ett turisthotell som tydligen hette Jolly Beach Hotel. Hon hade rätt, en dörr som inte gick att öppna inifrån, fönster som inte heller gick att öppna. Och här skulle jag vänta på chefen, vem det nu kunde vara. Jag lyckades tydligen smita från honom vid Brimstone Hill. Men nu var det väl dags att konfronteras med The Big Boss.

5. English Harbour

Hotellrummet hade skön luftkonditionering som inte fick störas av att någon tanklös hotellgäst kunde tänkas öppna ett fönster. Jag övervägde möjligheten att kasta TVn genom fönstret för att påkalla uppmärksamheten men förkastade idén då jag trodde att skurkarna nog hade kontroll över hotellet. Annars hade det nog inte varit så lyckat att låsa in oss på ett hotellrum.

Det var väl lika bra att vänta in The Big Boss för att få det hela förklarat. Då hördes ett kraftsande vid dörren och efter ett par provande nedtryckningar av dörrhandtaget öppnades dörren och Boy stack försiktigt in huvudet. När han fick se mig så sprack han upp i ett brett grin och sade

"Hej, Mr Jones, följ med nu, vi sticker härifrån".

"Aldrig i livet", sade jag. "Jag vill stanna kvar här och reda ut det här med chefen när han kommer"

"Dom är livsfarliga". Valerie blandade sig i samtalet. Hon såg verkligen orolig ut. "Det mexikanska syndikatet kommer att kasta oss till hajarna så snart de fått veta vad de vill."

"Och vad vill de då?"

"Skynda er, det kommer någon", viskar Boy och drar iväg genom korridoren.

"Men hur skall vi komma ut ur det här hotellet" frågar jag oroligt. "Inte kan vi väl gå ut genom lobbyn?"

Hissen närmade sig tydligt och vi tassade snabbt iväg åt andra hållet. Det var bråttom. Hissdörrarna öppnades och vi trängde in oss genom en olåst dörr som visade sig vara städskrubben.

"Nu har du ställt till det, Boy. Jag går ut och förklarar hur det är när chefen kommer..."

"Du gör så sjutton heller" säger Valerie skarpt. "Ta i stället och öppna luckan i taket här ovanför oss"

Valerie hade en stark övertalningsförmåga. Jag kunde inte göra annat än vad denna gulliga kurviga kvinna sade åt mig. Jag ställde mig på stegen som fanns i städskrubben, och takluckan öppnades. Det fanns ingen vind utan jag såg ut över taket på hotellet. På ena sidan ett platt landskap, på andra sidan ett soligt hav med sköna dyningar. Jag skulle då gett ganska mycket för att kunna gå ner på stranden som en vanlig turist, inhandla en Pina

Colada i baren och kunna sjunka ner i en solstol. Helst i skuggan för det var fruktansvärt varmt. Plåttaket var hett så man kunde steka ägg på det.

"Vad ser du?" frågades nerifrån skrubben. Jag talade om det. "Ser du någon brandstege?". Jo faktiskt, på baksidan av huset fanns något som kunde vara överdelen av en stege. Jag hjälpte upp de andra på taket och vi smög bort till brandstegen. Försiktigt tittade vi över kanten och såg att stegen gick ner till parkeringsplatsen på baksidan av hotellet. Jag gick försiktigt ner på stegen. Den knarrade oroväckande och jag misstänkte att det skulle komma vakter störtade för att se som pågick.

Om personerna i hissen var på väg till våra rum där vi borde vara inlåsta, borde ju larmet ha gått. Men allt var tyst, endast vågbruset från havet hördes och ett dämpat mumlande från köksregionen. Köket låg direkt under oss med fönstret öppet, det skulle bli knepigt att ta sig förbi det fönstret på stegen. Jag tittade upp för att varna de andra. Jag tittade upp och fann mig titta in under Valeries kjolar. Silkesmjuka runda välformade ben som försvann upp i en minimal knallröd trosa.

Jag hade nu samma färg i ansiktet som trosan. Kändes det som. Det måste vara värmen. Jag hade stannat men det hade inte Valerie märkt och jag hade plötsligt mitt huvud väldigt nära den röda trosan innan hon kände var jag var. Om man ändå inte var på flykt...

Jag smög vidare mot köksfönstret och såg två kockar steka fisk under det att de diskuterade den senaste cricketmatchen. Jag tittade upp igen och nu hade Valerie flyttat på kjolen så att jag kunde teckna åt de ovanför mig att vara tysta. De nickade nervöst. Det gick faktiskt lyckligt att komma förbi kockarna, de hade ingen anledning att titta ut just när vi smög förbi på stegen. Stegen gick inte ända ner till marken, det saknades två och en halv till tre meter till marken. Jag hoppade ner i gruset. Det hördes lång väg, tyckte jag. Jag viskade uppåt: "Hoppa, jag tar emot". Valerie hoppade och jag tog emot.

"Vi måste bort härifrån, och det fort. Vad gör vi?" Under tiden hade Boy vigt hoppat ner från stegen och smugit bort till parkeringsplatsen. En häändig pojke, Boy. På mig verkade det som om han var en professionell inbrottstjuv. Han hade tydlig lyckats pilla upp hotelldörrarna och släppt ut oss. Nu vinkade han åt oss från en Jaguar med amerikanska nummerskyltar. Och visst

hade han tjuvkopplat Jaguaren och uppmanade mig att ta plats vid ratten.

"Vart åker vi?" frågade jag.

"Till English Harbour", svarade Valerie.

"Varför då då?"

"Vi skall segla till St Lucia"

"Och varför det om jag får fråga?"

"Vi kan inte stanna här, de är för farliga"

"Vem..."

Boy avbröt oss som vanligt och uppmanade mig att snabbt lämna hotellet bakom oss. Så långt höll jag med fullständigt.

"Jag måste tillbaka till planet och hämta min väska och min dator"

"Aldrig i livet" sade Valerie inte helt oväntat. "Vad skall det vara bra för?"

"Mitt jobb. Jag alla kunder i datorn. Jag har lagt in ditt puzzel i datorn. Jag har..."

Valeries ögon glittrade till och hon höll genast med om att åka tillbaka till planet var det enda rätta.

Planet stod kvar men frågan var hur det var med piloten. Planet var tomt, mexikanerna hade tydligen tagit reda på honom, eller han kanske hade piggnat till så pass att han kunde gå därifrån för egen maskin. Hur som helst hoppade jag in i planet. Min väska var borta men datorn fanns kvar under stolen. Jag hittade inget annat användbart så jag gick ut ur planet. Lång bort såg jag ett dammoln närma sig, antingen hade de upptäckt vår flykt eller också var någon på väg att ta reda på flygplanet. Ett av Liats plan kunde ju inte lämnas hur som helst, det måste ju vara efterlyst över hela världen vid det här laget.

Jag hoppade in i bilen och Valerie visade vägen mot English Harbour.

"Varför i all världen skall vi till English Harbour?" frågar jag

"Kan du segla?"

"Jag har seglat optimistjolle hemma i Skottland", sade jag stolt

"Det är inte riktigt samma sak som att segla en stor båt."

"Skall vi segla och i så fall vart då?"

"Det är bästa sättet att lämna ön och hitta något säkrare. Jag känner folk som kan hjälpa oss. Men vi måste lämna Antigua."

Hon hade som sagt en viss övertalningsförmåga, den kära Valerie. Eftersom jag varken visste ut eller in så lät jag mig ledas in i nya svårigheter.

6. Nelsons Dock Yard

"Vi måste vänta tills det blir mörkt" säger Valerie. Vi körde av vägen och gömde Jaguaren i en trädunge och täckte över den med kvistar så att den inte skulle synas på avstånd. Jag undrar när jag skall få råd med en Jaguar. Den var fin att köra trots att vi hade kört den på dåliga vägar och även i terrängen uppförde den sig exemplariskt. Men nu var det alltså dags att övergå till båt som fortskaffningsmedel.

Vi låg i gräset ovanför Nelsons Dock Yard vid English Harbour. Lord Nelson var mäktigt berömd här. Han hade tydligen varit verksam i Västindien under en mindre berömd period av sitt liv. Vi låg på höjden ovanför hamnen och såg ett femtiotal stora segelbåtar ligga i den väl skyddade hamnen. Vi låg där och såg vilka båtar som var bebodda och vilka som för tillfället verkade vara obemannade. Vi såg också ett par bilar som snabbt körde ner i hamnen och tydligen på ett upprört sätt frågade om något. De kanske letade efter oss. Jag ryste vid tanken. Allt verkade ju annars vara så fridfullt sett så här från ovan.

Plötsligt föll mörkret men vi fick vänta ytterligare några timmar innan aktiviteten i hamnen upphörde. Restaurangen stängde och till slut var hamnen nästan öde. Men det fanns förstås minst en vakt. Värdefulla segelbåtar kunde ju inte lämnas helt obevakade.

Vi smög ner efter ena stranden och följde den tills vi var mitt för en av de yttersta båtarna. Vi klädde av oss allt utom kalsongerna. Jag surrade fast datorn, väl inpackad i en plastpåse, och mina kläder, i en annan plastpåse, på en bräda. Därefter sjönk vi sakta ner i det ljumma vattnet och bogserade ut brädan till den stora vita segelbåten. När vi kom fram märkte jag att den här båten var stor och jag såg inte fram mot att segla en sådan här stor farkost.

Först gällde det att komma ombord vilket inte var det lättaste. Plötsligt kom jag att tänka på att det kanske fanns hajar i de här farvattnen varför jag frågade litet försiktigt

"Finns det hajar här?"

"Larva dig inte" fick jag till svar. Valerie hade tydligen blivit mer och mer familjär efter hand. Jag fick i alla fall nya krafter så att jag med hjälp av ankartrossen kunde ta mig ombord och sedan

hjälpa upp de andra. Det var faktiskt en skön simtur, så här på kvällen var det väl 25 grader i luften och 28 i vattnet.

Jag rekognoserade för att se vad som fanns ombord. En liten hjälpmotor förstås, seglen färdiga att hissa och en vind som faktiskt svagt blåste mot hamninloppet. Det borde alltså gå att med minimalt segel sakta driva ut mot havet. Vi satte igång med att sakta ta upp de två ankarna och båten börjar driva. Men inte mot hamninloppet utan mot andra stranden. Det är inte bara vind att ta hänsyn till det fanns strömmar också. Och det fanns ebb och flod och en landkrabba som jag hade ju inte alls räknat med allt detta.

Vi lyckades i alla fall få upp ett segel så pass att vinden hjälpte till så att vi fick fören vänd mot inloppet. Men vi drev fortfarande med oroväckande hastighet mot en annan båt. Jag kämpade förgäves med att få mera vind i seglet. Jag hade ju som sagt seglat optimistjolle på Loch Ness, det här borde ju inte vara svårare, bara litet större och tyngre. Det här blir kollision och stort fiasko, tänkte jag, men då drev vi förbi den andra båten med mindre än en meters marginal och långsamt gled vi till havs. Vi hade tidvattnet på vår sida, det kunde inte vara bättre om vi hade räknat ut det i förväg.

Vi var ute på det stora havet utan att bli upptäckta. Men det återstod en ännu svårare sak, att navigera dit vi skulle. Och vart skulle vi då?

"St Lucia" sade Valerie

"Du är inte klok" var min intelligent kommentar "Varför det?"

"Där finns en levande vulkan."

Som om det skulle vara någon förklaring.

Vi lyckades faktiskt hissa ett segel och segelbåten satte god fart bort från ön. Det blåste en jämn bris från sydost. Det blåser nästan alltid en jämn bris från sydost i de här farvattnen så att så lång var allt väl. Med hjälp av kompassen styrde jag mot sydväst och segelbåten gled fram lugnt och fint i vattnet. Snart fick vi se några delfiner som tydligen tyckte att det var skojigt att hålla oss sällskap.

Jag hittade ett antal sjökort och fann att den ö vi siktade föröver var den franska Guadeloupe. Det var skönt med land i sikte, tänkte jag. Mot mörkningen blev jag nervös och sade att vi måste gå iland någonstans. Vi hade en stor ö klädd med djungel

på vår vänstra sida så vi närmade oss försiktigt och släppte ett ankare cirka 100 meter från land. Där låg vi nog tryggt för natten.

Valerie hade öppnat ett par konservburkar och vi fick i oss lite korv med vita bönor. Det smakade förträffligt efter en lång dags slit. Jag övervägde att försöka att gå i land men det såg så ogästvänligt ut att jag lät bli. Båten var välförsedd med mat och dryck så vi öppnade ett par burkar öl och slappade i salongen, Valerie och jag. Boy hade törnat in i en hytt någonstans i fören. Jag var på väg att dåsa till då Valerie utropade

"Puzzlet! Har du kommit någon vart med det?"

"Nej", sade jag trött "vem sjutton har tid med puzzel när man måste jäkta runt i överlden i flyg, bil och båt. Nu är det dags att törna in i en skön binge"

Jag var ju till sjöss så jag kunde kosta på mig lite sjömansjargong.

"Snälla Hamilton", bönade Valerie

"Mina vänner kallar mig faktiskt Ham."

"Snälla Ham, du kan väl använda datorn ombord på båten?"

"Javisst kan jag det. Datorns batteri räcker en stund sedan finns det ju batterier ombord också. Det går säkert att ansluta min batterieleminator till 12 volt någonstans."

Datorn togs fram och så vitt jag kunde se var det ingen som hade fingrat på den. Jag hade ju redan tidigare matat in vad som stod på lappen. Det var bara att ta fram bilden på skärmen och försöka fundera vidare. Bortsett från enstaka bokstäver (W och N) var det en massa siffror i grupper om fem. Det såg ut som någon sorts krypterad text.

Jag tog in puzzlet i mitt ordbehandlingsprogram och antog att siffrorna stod i stället för bokstäver så jag körde lite sök och byt, d v s jag ersatte siffran ett med A och så vidare. Det blev ingen mening alls. Jag försökte andra kombinationer men det lyckades lika litet.

Jag hörde ett plask och något skärrad rusade jag upp på däck. Där i vattnet bredvid båten simmade bara en naken Valerie och jag drog en lättnadens suck. Jag hade för ett ögonblick trott att våra mexikanska ovänner hade hittat oss.

"Gissa om det är skönt i vattnet" hojtade Valerie. "Hjälp mig upp i båten är du snäll."

Jag gjorde det och där var hon helt naken på däck, vattendropparna glittrade på hennes sidenhud och glittret fortplantades till hennes ögon. Hon kanske var något för rund

både om bysten och rumpan för att platsa som mannekäng. Men inte var det något fel på kurvorna, här behövdes en skylt med varning för farliga kurvor. Jag fick plötsligt andningsproblem och hjärtklappning och det berodde inte på att jag sprungit upp på däck för fort. Jag närmade mig kvinnan för att smeka de runda formerna, de toppiga brösten de ...

"Puzzlet först käre vän" kvittrade hon.

Hon drog på sig en sidenmorgonrock som inte skylde mycket av formerna. Det fanns gott om diverse kläder ombord faktiskt. Valerie tog mig i handen och ledde mig ner till datorn som stod där och surrade. Hon smög sig ner intill mig och uppmanade mig att återuppta puzzlandet. Jag var nu både upphetsad och distraherad och hade litet svårt med koncentrationen.

"Kan du räkna i den här ordbehandlaren", sade Valerie

"Visst", sade jag "man gör bara så här. Först markerar man de här fem siffrorna och trycker på den här knappen och som du ser blir summan 17. Sedan gör du likadant med nästa grupp och nästa grupp."

På något sätt tyckta jag att siffrorna verkade bekanta men kunde inte komma på vad det var. Jag skrev ner summorna av mina uträkningar i datorn inklusive ett W och ett N.

Efter att ha provat andra saker också och ett par timmar senare kom jag på det. Hade inte Valerie så enträget uppmuntrat mig med hela sin smeksamma kropp hade jag gett upp för länge sedan. Och varje gång jag försökte pilla på henne i stället för datorn sade hon

"Puzzlet först, Ham lille!"

"Nu vet jag" skrek jag plötsligt, "hämta ett sjökort!"

Med öppen morgonrock gled Valerie iväg och kom tillbaka med ett sjökort.

"Titta här", hojtade jag, "det är koordinater på sjökortet. Om du tittar här i kanten på sjökortet så står det 18, 20 och så vidare och här i underkant står det 62, 64 och så vidare. Om vi tar siffrorna som vi fick fram från puzzlet så ser vi att där linjerna korsar varandra så är det här"

"Hurra, vi har hittat skatten" jublar Valerie "nu vill jag ..."

Hon tar min hand och tillsammans hoppar vi i närmaste koj, hon sliter av mig kläderna och runt mig har jag runda armar och ben och bröst och... och ... Hon smeker mig överallt, hennes munnar är mycket fuktiga och hon tar emot mig med allt hon har. Mjukt och skönt överallt men muskler har hon på rätta ställen så

hon slukar mig med en kraft som jag inte trodde fanns. Det tar inte många minuter innan vi båda exploderar i en häftig orgasm som aldrig tycks vilja ta slut.

"Vilken skatt", tänker jag trött innan jag utmattad faller i sömn.

6. Dominica

Jag vaknar väldigt långsamt. Jag ligger här helt naken och avslappad och svettig och känner mig helt urlakad. Jag rör försiktigt på mina trötta lemmar men piggnar till av kaffelukten som sakta når mina näsborrar. Med viss ansträngning öppnar jag ögonen som fastnar på en mullig kvinna i en oknäppt sidenmorgonrock. Jag rycker till och gör en ansats att skyla min nakna lekamen med något, men avstår när jag kommer ihåg nattens övningar.

"God morgon", kvittrar Valerie, "här är kaffe på säng."

Och faktiskt här kom den underbara kvinnan och serverade varmt kaffe med bröd på kojkanter. Tankeverksamheten återvänder långsamt trots att jag gör det bästa för att glömma bort att vi är på väg i en stulen segelbåt till en ö jag knappt hört talas om och att vi jagas av mexikanska banditer. Jag vet inte riktigt varför. Jag vet eller tror att de är mexikanska men jag vet inte varför jag hamnat i den här situationen. Bäst att ta en match i taget tänker jag och försöker njuta av det som finns. Till att börja med kaffe på kojkant med tillbehör.

Så småningom måste jag lämna den sköna kogen och göra en översyn av båten innan vi måste vidare. Båten är välfylld med kläder och konserverad mat, flaskor med öl, men inget färskvatten. Att borsta tänderna i saltvatten eller öl känns inte särskilt uppfriskande.

På Dominica finns det fortfarande outforskade områden i det inre som förmodligen aldrig trampats av människofot. Inlandets bergregnskogar är belägna i en nästan oframkomlig terräng, fylld av raviner, branter och smala åsar som ringlar fram i skarpa, höga bergsryggar. Otaliga bäckar och smärre floder forsar fram däremellan, livsfarliga för vandraren då de blixtnabbt kan fyllas vid de ständigt återkommande häftiga regnen i högre regioner.

Marken är slipprig och hal av multnande blad och har nätverk av slingrande rötter. Allt är täckt av en översvallande och närmast ogenomtränglig vegetation i form av armstjocka lianer, sammanflätade bladmassor, luftrötters glesa gardiner, gräs som skär likt rakknivar, jätteormbunkar och vilda palmer. Ur detta reser sig väldiga stammar upp genom grönskan, fullbehängda och gastkramande av spiraler vridna lianer. Ju högre man lyckas ta

sig desto tätare blir regnskogen. Ett mystiskt halvdunkel råder, sällan får solen tillfälle att sända sina ljusknippen ner i den regnfuktiga atmosfären.

Då våldsamma regn dånar ner genom denna tidlösa urskog mörknar den ytterligare. Trädjättarna suckar och knakar i vinden, lianerna kvider vid rörelserna. Stora blad seglar ner från kronorna likt skadeskjutna fladdermöss. Ur dunklet lyser stundom en hummerkloliknande, vaxröd heliconiablomma, vars vattenfyllda kalkar innehåller små döda insekter. Ständigt hörs ljudet av forsande vatten som i avsatser kastar sig ner för branterna. Inifrån skogsdjupen kommer dova, vemodiga flöjttoner från vilda duvor blandade med en sångfjärils ljuva drill.

Utifrån Atlanten sett har Dominica ett ståtligt och imponerande landskap med en karaktär av vild och romantisk skönhet. Blåsvarta moln kan ligga tungt pressade över bergsdjunglerna samtidigt som de ger grönskan en djupt dyster ton. Grå regnskurar står här och var snedställda över dalgångar och bergssluttningar. Mot kustens gulröda och svarta klippor hamrar bränningarna vitblixtrande, medan väldiga vågor rullar in över sandstränderna ända upp till kokospalmernas rötter. Ljusgrönt lyser bananodlingarna upp i landskapet, och en bykyrkas mattröda tak skymtar som en nödvändig kontrast mot den överväldigande tropiska vegetationen. Frambrytande sol får ibland tak att blixtra till inåt land som en signal om att här bor också människor.

Från den karibiska läsidan däremot visar Dominica upp ett öppnare och ljusare anlete. Havet på den sidan är ju oftast blankt med loja dyningar intill kusten. Molnen kan ligga ljusa och luftiga över de höga djungelbergen. Kommer man inseglande mot ön en tidig morgon, kan Windwardöarnas högsta berg, Morna Diablotin (1450 meter) ligga molnbefriat, vilket är sällsynt längre fram på dagen. Solen öser ner över det värmedallrande tropiklandskapet.

Ingen annan ö i Karibiska havet kan visa upp helt orörda regnskogar och djungler med fåglar och växter i ett liknande urlandskap. Här kan botaniskt intresserade ta sig fram i djungler lika svårforcerade som i Amazonas och fortfarande göra nya upptäckter i den vilda floran.

Så ser alltså Dominica ut enligt turistbroschyrerna, jag visste inte så mycket om detta just då, men skulle snart uppleva Dominica på närmare håll.

Stranden är ganska ogästvänlig men en bit bort låter det som en bäck eller mindre flod som rinner ut i havet, det vill säga Karibiska sjön. Ön är alltså Dominica, en av de vildaste och mest ogästvänliga som finns i den här delen av världen. Men vi hämtar ett antal plastdunkar, hoppar i vattnet, och simmar mot stället där bäcken rinner ut i havet. Någon jolle fanns inte då vi lånade båten, den fanns nog i land tillsammans med ordinarie ägare. Stranden är här runt bäckens utflöde långgrund och består av svart lavasand.

Vi tar våra plastdunkar och vadar upp i strömfåran för att hämta friskt vatten. Då hör vi röster från vattnet och vi ser att en stor vit motorkryssare som närmar sig. Jag är på väg att ge oss till känna då jag tittar närmare efter vad det är för folk som tydligen tänker borda vår segelbåt. I fören står åtskilliga personer och de är beväpnade. En av dem skjuter ett varningsskott som ekar över vattnet och hojtar något mot segelbåten. De vill tydligen ha upp segelbåtens besättning på däck, men vi är ju iland för att hämta vatten.

Oss kan de inte se, vi är väl skyddade i skuggan i den täta undervegetationen. Det måste vara mexikanerna som har hittat oss. Ändå inte, även på det här avståndet ser jag att de mer ser ut som filipiner eller malaysier eller något liknande. Och det är definitivt inte den lokala kustbevakningen, de kan omöjligen se ut så där och kan omöjligen komma i en sådan båt.

Valerie och Boy ser också vad som händer och står helt tysta bredvid mig. Vi ser österlänningarna gå ombord på "vår" segelbåt och efter en stund kommer de upp på däck och gestikulerar och pekar mot land. De gör sig klara att gå i land och leta efter oss, det verkar helt klart.

"Vi måste iväg, vi måste gömma oss", konstaterar Boy.

Det behöver han inte säga två gånger. Vi vadar uppför den grunda bäcken tills vi kommer till ett högt vattenfall. Vi går iland och klättrar vidare in i djungeln så fort vi kan. Närmast bäcken är det nästan ogenomträngliga buskar och det blir allt fuktigare i luften. Efter att ha trängt oss längre in i skogen vågar vi stanna och lyssna om vi har några förföljare. Vi hör på avstånd höga litet upprörda röster. Plötsligt ser jag Boy försvinna in i skogen. Jag vågar inte ropa, österlänningarna kan ju höra mig.

Vi är ju som sagt på Dominica. Vad jag här ser av denna ogästvänliga ö är tät regnskog. Det är fuktigt i luften och det börjar strila ett lätt regn. Regnet är ju varmt men vi blir

obehagligt våta ända in på bara kroppen. Vi har badshorts, t-shirt och sandaler på oss. T-skjortorna klistrar sig mot kroppen, i en mindre frustrerande situation skulle jag ha blicken klistrad vid Valerie. Jag fnittrade till då jag på Valeries kullar läste texten på hennes t-shirt. Det var en reklamskjorta för Pizzeria Vulcano, och oj vilka vulkaner som avtecknade sig.

Boy återvände tyst till oss.

"Var har du varit" fräste jag nervöst

"Rekognoserat för att se vad fienden har för sig"

"Och vad har de för sig"

"Utrustar en djungelexpedition för att jaga oss"

"Är du säker?"

"Japp, de håller på utrusta fem man som snart är på väg efter oss. Vad skall vi göra nu?"

"Vi måste gå vidare och gömma oss tills de tröttnar" säger Valerie utan tvekan.

"Jag kunde ju gå och fråga vad de vill", försökte jag.

Blickarna jag fick av Valerie och Boy fick mig att känna mig nedtryckt i stövelskaften. Om jag bara haft stövlar i den här djungeln skulle allt kännas mycket bättre.

Vi hade landat på en mycket öde del av Dominica. Det var inte så svårt. Merparten av ön är väldigt otillgänglig och det bor på sin höjd 80 000 människor på ön trots att det är den största av de så kallade Windward Islands. I turistbroschyrerna kallas den ibland Edens lustgård. Här var vi nu, tre udda personer, en vilsen skotte, en förbryllande kvinna och en pojke som tydligen var inbrottstjuv. Minst. Det kunde vara många mil till närmaste människoboning. Den nordvästra delen av ön verkade vara helt obebodd, det var den delen vi befann oss på.

Det var helt klart att vi måste röra oss bort från våra förföljare, det var också helt klart att vi inte borde lämna kusten. Från båten hade vi sett höga berg och ön var en vulkanö som alla andra i de här trakterna. Här i regnskogen var det halvskumt och det fanns ingen möjlighet att orienteras sig. Bara vid enstaka tillfällen kunde man se en skymt av solen. När vi väl lämnat bäcken fanns det mycket lite undervegetation, de höga täta trädskronorna gjorde det omöjligt för vanliga träd och buskar att växa här. Däremot fanns det mossa och hala stenar som gjorde det besvärligt att ta sig fram. Och marken sluttade brant nedåt vänster.

En tanke kunde vara att försöka återerövra vår båt. Till att börja med borde man då ta reda på vad som hände med den. Vi hade nu gått i en timme och när vi lyssnade bakåt kunde vi inte höra våra förföljare. Det var ju bara att gå nedåt så skulle vi komma till havet. Trots att vi var högt över havet hade vi ingen som helst utsikt på grund av den täta vegetationen. Efter en halvtimme kunde vi höra bränningarna och det tog oss ytterligare en kvart att tränga sig igenom strandsnåren. Vi såg vår båt och vi såg våra förföljares båt.

Men där slutade glädjen. Båda båtarna var på väg bort mot norr. Frågan var om vi hade några förföljare i land eller om de hade återvänt ombord. Svaret fick vi ganska omgående. Som tur var var förföljarna inte särskilt tystlåtna av sig. De hade räknat ut att vi tänkte följa kusten mot norr och det var en grupp i land som letade och dessutom tre personer i lyxkryssarens jolle som långsamt närmade sig oss från söder.

Det bara att dra vidare, till att börja med in mot land, det vill säga att klättra uppåt i det slippriga underlaget. Om vi hade otur skulle de se våra spår. Vår Boy hade tänkt på samma sak och när vi återvände samma väg som vi kom ner så gick Boy sist och släpade sin våta t-shirt i spåret. Det såg bra ut, jag såg åtminstone inte våra egna spår längre. När vi träffade på nästa bäck gick vi i bäckfåran ett par hundra meter för att förvilla eventuella spårare ytterligare.

7. Indianer eller blekansikten

Det började bli kväll och vi hörde inga förföljare. Vi behövde inte vara törstiga, friskt vatten fanns det gott om. Men mat hade vi inte och hungern började göra sig gällande. Vi kom då fram till en bred flod med forsar som vi omöjligt kunde ta oss över. Vi följde den oländiga stranden uppåt. Jag hade tänkt mig att Västindien skulle bestå av soliga öar, sockerrör och en och annan romfabrik. Det här var något helt annat. Blöt fuktig regnskog, allt var blött och klabbigt, fötterna började bli fulla med blåsor och Valerie och Boy hade för länge sedan tagit av sandalerna och gick barfota.

Det här påminde om sydamerikanska djungler som jag läst om. Här kanske det fanns både ormar och krokodiler. Eller gjorde det inte det? Jag hade en svag aning om att det inte fanns giftormar på de västindiska öarna utom på ett par stycken. Och jag kunde för mitt liv inte erinra mig om Dominica var en ö med eller utan giftormar. Därför behöll jag sandalerna på.

Mina följeslagare verkade närmast ta det hela som en söndagsutflykt medan jag blev alltmer modlös. Snart skulle det bli kväll och vem visste vilka kryp som skulle komma fram då. Plötsligt kom vi fram till en glänta i skogen. Här hade det varit människor för inte så länge sedan. Det fanns rester av en eld och det fanns ett vindskydd med tak av palmblad tätat med lera. Tänk om man kunde tända en eld tänkte jag och sjönk ihop utmattad under taket på vindskyddet.

Boy letade runt och döm om min förvåning då det strax brann en eld.

"Hur fixade du det där?"

"Här bakom fanns en plastpåse med tändstickor och lite torr ved", var svaret

Det var tydligt att det var en rastplats för någon som var van vid klimatet och lagt upp en reserv av torra tändstickor och torr ved. Det var bara att tacka och ta emot. Vi tog av oss våra genomvåta kläder och hängde upp dem på tork. Jag kunde inte låta bli att le, här var vi en naken skotte, en lika naken negress och en lika naken negerpojke på en ö som ibland kallades Edens lustgård. (Ja, jag vet att man inte får skriva sådana ord, men det är ju faktiskt lite klumpigt med en omskrivning typ "pojke av afrikanskt ursprung".) Nu var det bara maten som fattades, fanns

det möjligen ett lager av burkkonserver också? Det gjorde det inte.

Däremot fanns det rev och metkrok. Faktiskt. Nu var det jag som måste visa mig på styva linan. Jag letade fram metmask, det var inte svårt i blötan, jag maskade på och kastade ut i floden. Det blev napp direkt! Det här var bättre än hemma i Skottland! Jag slet upp fem fiskar på lika många minuter. Halstrad färsk fisk smakade smaskens. Salt fanns inte, men det kunde man väl överse med.

Det var i sista minuten vi hittade den här platsen. När vi ätit oss mätta var det kolmörkt. Som alltid nära ekvatorn så är det nästan ingen skymning. Ena minuten är det ljust, andra minuten har solen ramlat rakt ner under horisonten och det är svart natt. Våra kläder var torra, vi klädde på oss det vi hade och vi somnade alla tre i samma sekund vi lade oss.

Jag vaknade plötsligt, solen sken och det kändes riktigt behagligt. Åtminstone för en sekund eller så då jag hörde ett helt obekant språk tjattras och då jag öppnade ögonen och stirrade in i två svarta hål. Jag ändrade fokus och bakom de två svarta hålen stirrade två svarta ögon på mig. När jag hämtat mig från första chocken såg jag att det var en underlig individ som riktade ett dubbelpipigt muskedunder mot mig. Jag rörde mig inte ur fläcken under tiden som jag började komma ihåg var jag var.

Min första tanke var att nu hade mexikanerna eller österlänningarna hittat oss. När jag tittade närmare på den som höll i muskedundet såg jag att det här var något annat. Det var en vit människa, åtminstone nästan. Samtidigt såg han ut som en indian. En vit indian, vad var nu detta. Jag såg mig försiktigt omkring och såg Valerie och Boy sittande med andra muskedunder riktade mot sig.

"Hej", sade jag trevande, "ursäkta om vi lånat er rastplats, men vi var hungriga och trötta och behövde vila så vi tog oss friheten att stanna här över natten."

"Hur har ni kommit hit?" säger då indianen.

"Om du ville vara snäll och backa undan med den där bössan. Och var försiktig, det kanske kan smälla av."

Indianen backade undan och jag satte mig försiktigt bredvid Valerie och Boy.

"Har dom varit här länge", frågade jag dem.

"Vet inte", muttrade Valerie, "dom väckte mig nyss"

Det var tre otroliga individer som stod där och hotade oss. De var utrustade med långa djungelknivar utöver var sin dubbelpipig hagelbössa, de var klädda som någon sorts hippies med skinnvästar och avklippta jeans.

"Nu vet jag" Jag erinrade mig något "Ni är karibindianer. Ni är några av de sista urinnevånarna". Jag erinrade mig också att karibindianerna var ena blodtörstiga rackare på sin tid, människoätare bland annat. Det gick en rysning genom mig. Det berodde kanske på att jag var yrvaken. "Eller hur?"

Den grymmaste av de tre grymtade något som verkade vara ett jakande svar.

"Ni var de modigaste krigarna på sin tid. Ni var fruktade av både vita och svarta och röda. Ni kanske fortfarande är Karibiens modigaste krigare?"

De stirrade på mig i minst tre minuter utan att röra en muskel. Då som på ett givet tecken föll alla tre samtidigt i ett grymtande skratt och de hade väldigt roligt åt något.

"De små gula männen, är det er de jagar?" frågade då indianerna.

Vi redogjorde kortfattat att det var så. Indianerna hade sett "de små gula männen" ta sig fram genom regnskogen och föra mycket oväsen.

"De är på väg hit nu", sade indianerna.

"Då måste vi gå. Vi måste över floden, kan man komma över floden här någonstans?"

"Följ oss", sade indianerna och vi gjorde så. "Det finns en bro litet uppströms", sade de.

Skönt, tänkte jag. På något sätt hade indianerna tagit vårt parti mot orientalerna. Och det kanske inte var så konstigt.

"Här är bron", sade indianerna plötsligt.

Jag såg ingen bro men det gick två kraftiga lianer från den ena sidan av floden till den andra.

"Och det där kallar ni bro?"

En av indianerna tassade hur lätt som helst över till andra sidan.

"Damerna först", sade jag till Valerie.

"Du är en ängel", tyckte hon och gick ut på "bron" och med god balans var hon snart över på andra sidan. Boy följde strax efter och han var nästan lika skicklig som indianen. Det såg lätt ut men mitt över forsen tittade jag ner i virvlarna och halkade av den undre lianen. Jag hade fortfarande sandalerna på fötterna

och det var halt och slipprigt att promenera på en lian över en fors.

Jag höll krampaktigt kvar greppet med händerna om den övre lianen och för ett ögonblick kände jag vattnet mot fötterna och fötterna drogs med av strömmen. Jag lyckades på något sätt att lyfta fötterna ur den skummande forsen och få foten på lianen igen. Mycket försiktigt lyckades jag ta mig till andra stranden där Valerie hjälpte mig i land.

En minut senare var de andra två indianerna över på vår sida och vi såg ett antal österlänningar på andra sidan floden. Vid närmare eftertanke var det konstigt att de inte kommit tidigare. De kunde ju lätt räkna ut att vi måste följa floden åt ena eller andra hållet. Vi gömde oss på vår sida av floden och såg att de såg att vi gått över floden på lianbron. Och de gjorde sig beredda att följa efter. De hade bråttom över så de gick över med ett par meters mellanrum för att komma över så snabbt som möjligt.

Det föll dem inte in att vi var kvar på andra stranden. Jag ryckte till mig en av indianernas hagelbössor, såg efter om det var laddat, rusade fram till den nedre lianens fäste och fyrade av båda piporna. Lianen höll! Orientalerna såg mig och drog sina pistoler och försökte skjuta ett par skott. Med det underlag de stod på så var inte kulorna i närheten av mig utan försvann högt upp bland träden. Då brast lianen och två av orientalerna föll direkt i vattnet, de övriga hängde kvar. Jag ryckte till mig ett annat gevär från en annan indian och siktade på dem som hängde kvar. De såg det och hellre forsen än att bli skjutna, tänkte de nog och släppte taget.

8. Till sjöss

Alla österlänningarna försvann ner i forsarna och försvann också ur sikte då de följde med strömmen. Det var tveksamt om de skulle överleva men jag tyckte bara att det var skönt att de var borta. Just nu var jag inte intresserad av om de skulle överleva eller inte.

Efter att ha samlat ihop nerverna var det dags att röra på sig. När vi såg oss om för att tacka indianerna för hjälpen fanns det inte en indian inom synhåll. De var borta, uppslukade av regnskogen. Det var bara att fortsätta som förut på egen hand. Regnet hade upphört men luften var så fuktig att det inte var någon större skillnad. Jag svettades, hade ont i fötter och händer, men det var bara att fortsätta så gott det gick. Även jag övergick till att gå barfota, ofta var det mjuk mossa på marken som kändes behagligt mot mina ömma fötter.

Det enkla planen vi följde var att följa kusten och på det sättet hitta bebyggelse eller någon sorts båt så att vi kunde ta oss fram till civilisationen. Efter många timmar hörde vi havet och vi tog oss ner till stranden för att se hur det såg ut.

Där ute låg motorkryssaren förankrad och besättningen var på väg mot land i en jolle. De hade landat i en vik en halv kilometer norrut. Det verkade som om de tänkte slå läger på stranden.

Plötsligt föll det tropiska mörkret över oss. Igen. Vi var hungriga och trötta men det var ju inte en tanke på att få någon mat den här kvällen. Om vi skulle vidare måste vi gå i en stor cirkel runt österlänningarnas läger. Det var nog bara att göra det bekvämt och sova.

"Vi simmar ut och stjäla båten", säger Valerie.

"Hur enkelt som helst", Boy håller med, "Det finns bara en gubbe ombord"

Efter ytterligare rådslag höll jag med om att det var det minst otrevliga alternativet. Visst skulle det vara ett himmelrike att åka båt istället för en oviss strapatsrik färd genom djungeln. Vi väntade ett par timmar. Allt var lugnt på den nästan helt mörka båten och på land verkade sällskapet ha trevligt med att äta och dricka.

Vi gled i vattnet och simmade mot den mörka silhuetten av motorkryssaren. Vi började ha viss vana vid sådana här eskapader numera. Tyst närmade vi oss båten. Det var lätt att ta sig ombord, det fanns en badstege i aktern så det var bara att smyga upp. Då hörs ett plask i vattnet vid sidan av båten. Vakten som sitter och röker på däck reser sig och lutar sig över relingen. I vattnet ser han Boy. Vakten lyfter pistolen och säger

"Vad gör du här, pojke? Försvinn härifrån!"

Under tiden smög jag upp på däcket, tyst som en indian. Bredvid stolen där vakten suttit fanns en flaska. Jag greppade flaskan och tog två steg fram till vakten och drämde flaskan i bakhuvudet på honom så hårt jag orkade. Med ett gurglande tumlade han över relingen och ner i vattnet och försvann.

Jag hjälpte upp Valerie och Boy ombord.

"Du är min hjälte", säger Valerie och ger mig både puss och kram. Boy smög omkring på båten och kom tillbaka och talade om att det fanns en figur till ombord.

"Här har du en pistol", sade Boy. "Det ligger en kille och sover i en koj här nere."

Jag höll pistolen hårt och vi smög ner till kajutan, öppnade dörren försiktigt. Men inte nog försiktigt. Jag såg ingen i kojen och plötsligt slog dörren emot mig så jag tappade både andan och pistolen. Han sparkade mot mig och träffade hårt i sidan så att det kändes som om en massa revben gick av. Sedan rusade han förbi mig och upp på däck och skrek efter vakten. Ingen vakt syntes ju förstås och då gastade han men fulla lungor mot land för att påkalla uppmärksamhet.

Under tiden hade jag fått tag i pistolen och kravlade uppför trappan mot däck. När österlänningen såg mig kastade han sig med dödsförakt över relingen i vattnet och simmade i full fart mot land. Partyt i land hörde och såg förstås både mannen som kastade sig i vattnet och även oss förstås. Nu blev det bråttom att komma därifrån.

"Valerie, ta min pistol och skjut om du måste. Boy, ta upp ankaret så fort du kan!"

Själv rusade jag in i styrhytten för att försöka få igång motorn. Även lyxiga motorbåtar ser ut som en vanlig motorbåt i styrhytten. När jag tittade ut såg jag att vi drev snabbt mot land. Tidvattnet var inte på vår sida den här gången. Jag hörde skott från land och jag hörde ett par "tjopp" som tydde på att båten var

träffad. Jollen var på väg från land mot båten och avståndet krympte snabbt.

Jag hittar självstarten motorerna startar med ett vrål men rodret ligger så att vi styr mot land och rakt mot jollen. Jag ser en av dem ta sig mot sin blodiga axel. I sista stund lyckas jag styra undan i riktning mot havet. Men jollen kapsejsar och orientalerna simmar omkring i vattnet. På nolltid är vi utom skotthåll och jag slår av litet på gasen och ser mig omkring. Boy strålar som en sol i månskenet och Valerie kommer med en rykande pistol och säger

"Jag fick minst två gulingar!"

"Sköt du någon människa?" sade jag chockad.

"Ja visst, dom sköt först. Och det var minst två av dom som var mycket blodiga."

Våldet var upptrappat. Vi hade dränkt eller skjutit åtskilliga människor i dag. Utan att veta vem och varför. Man kunde nog säga att det rådde krig mellan oss och de andra.

"Boy, kan du ta över och styra en stund. Håll långt från land och styr ut mellan öarna mot öster."

Siluetten av Dominica syntes tydligt i månskenet så det skulle nog inte bli något problem.

Jag ville ta en närmare titt på båten för att se vad det var för människor som jagade oss. Jag hittade en del intressanta saker, bland annat min dator och mina kreditkort och ett antal andra pass. Utställda på personer från Bangkok. Bangkok ligger i Thailand, i stort sett på andra sidan jordklotet. Det fanns också en del papper som visade att de hade någon slags kontakt med ädelstensbranchen i Bangkok.

Jag delgav Valerie mina upptäckter och reaktionen var både oväntad och våldsamt

"Hurra, hurra!", illskrek hon, "då är det sanning! Det finns en skatt. Det finns en skatt ..."

"Hör du du. Vad är de egentligen som pågår. Vad går det ut på? Och vad är det för skatt som du dillar om. Om du inte berättar vad du vet åker jag till närmaste hamn och överlämnar oss till närmaste polis. Straffet jag får för att jag stulit båtar måste vara småpotatis jämfört med vad som händer om thailändare eller mexikaner får tag i mig."

"Tänk på att vi dödat oskyldiga människor."

"Hm, det förstås. Men tala om för mig vad du vet eller jag kommer att piska det ur dig."

"Ja, tack, vill du göra det är du snäll!"

9. Black Rocks

Norr om Dominica ligger Guadeloupe, en fransk ö. Fransmännen har varit så finurliga att de hävdar att öarna i till exempel Västindien är en del av Frankrike. Det vill säga de är inte franska besittningar, inte en del av franska samväldet (om det skulle finnas något sådant) utan en del av Frankrike. Där gäller alltså samma lagar, samma sociala förmåner etcetera som i Frankrike.

Under natten hade vi försiktigt tuffat in i hamnen i Pointe-a-Pitre, huvudstad på den franska ön Guadeloupe. Pointe-a-Pitre var en stad med fransk stil och modern bebyggelse och bilarna var här små Peugeot och Citroën, precis som i Frankrike. På höger sida före inloppet låg turisthotellen, bland annat ett tolvvåningars hotell med stor parabolantenn på taket. Sovit gott under natten hade vi gjort och nu promenerade vi omkring på torget i solskenet. Torghandeln var livlig, runda matronor bjöd ut frukt och rotfrukter av skiftande utseende som jag inte kände igen alls. Levande höns fanns också till försäljning förstås.

Här upptäckte jag också att min engelska inte längre fungerade. Alla människor talade franska på den här ön, och franska var inte min starka sida. Om jag skulle sälja datorer i franska Västindien kanske jag skulle ta några kvällskurser i franska innan jag åkte hit nästa gång, tänkte jag. Ingen av oss kunde franska faktiskt. Proviantera på torget gick i alla fall bra. Valerie agerade som en inföding, trots att hon inte kunde franska, och prutade och pratade och vi fick ihop diverse mat och grönsaker.

"Vad du verkar nervös", säger Valerie då vi tar var sin kopp franskt kaffe på en trottoarsservering.

Faktum var att jag hela tiden hade tittat mig omkring för att se om jag var förföljd av mexikaner eller thailändare eller någon annan.

"Det här går mig på nerverna", sade jag irriterat, "det är inte varje dag som jag knuffar människor i vattnet och stjälar båtar. Visst är vi på en fransk ö och ingen kan väl misstänka att vi är på väg just hit. Men man vet aldrig, det är alldeles för nära Dominica och Antigua och St Kitts. Vi måste planera för vad vi skall ta oss till nu."

"Enkelt, min käre Ham", påstår Valerie, "vi skall åka och gräva upp skatten."

"Hur då, om jag får fråga?"

"Vi skaffar ett par spadar och åker dit och gräver. Nu vet vi ju var skatten ligger."

Det började likna någon slags sjörövarroman från 1700-talet då en sjörövare vid namn Morgan härjade bland öarna. I Västindiens brokiga historia finns faktiskt en tid då en stor del av befolkningen livnärde sig på sjöröveri. Det fanns gott om fartyg på den tiden som seglade mellan Europa och Sydamerika, ibland med guldlast. Sjørövarna kunde ibland ha ett engelskt kaparbrev så att de då kapade franska och spanska fartyg. Snart blev man väl skeppsbruten på någon öde ö som Robinson Crusoe. Det sägs att det var någonstans i de här krokarna som han blev skeppsbruten.

"Men vi måste väl utrusta någon slags expedition", invänder jag förtvivlat. Jag kände som om jag hamnat i en omöjlig situation som jag inte behärskade och inte kunde dra mig ur.

"Det är ju inte bara vi som letar", sade jag. "Och båten är inte vår, den kan kännas igen av gänget från Bangkok. Det första vi måste göra är att ta oss till S:t Kitts och göra oss av med båten på något sätt."

"Så här gör vi", säger Valerie, "vi tar båten till ett ställe jag känner till. Där kan vi göra om båten litet, måla om den och ge den ett nytt namn. Det vore synd på en så här fin båt om den blev förstörd."

"Till att börja med skall jag skaffa en gummibåt. Vi kan ju inte simma ut till båten, det skulle verka skumt. Du såg vad folk tittade på oss när vi simmade iland. Det finns en skeppshandel där borta. Låt oss gå dit och se vad de har."

Jodå. Visst fanns det gummibåtar. Och faktiskt fungerade mitt kreditkort här. Det var bara att ta den under armen, vilket inte var så lätt med en uppblåst gummibåt, sjösätta den och paddla ut till vår båt. *Emeralda*, hette den faktiskt. Det verkade som om den ägdes av någon diamantkung. Hemmahamn Nassau, Bahamas, som många andra bekvämlighetsflaggade båtar både här och i övriga världen.

Trots att jag nervöst letade efter skumma typer som förföljde oss, kunde jag inte hitta något spår efter sådana. I så fall de första "fredliga" sedan jag kommit till Västindien. Men Valerie och jag paddlade till vår båt och där fanns den alltid glädjestrålande Boy som hjälpte oss ombord. Bortsett från att det var en stulen båt var

vi ganska välförsedda med mat och dryck och gummibåt. Solen stod högt på himlen och vi startade vår färd mot nästa resmål.

Det blev en härlig färd. Vi rundade Guadeloupe och passerade Antigua lång bort på höger hand. Jag ville inte visa mig i närheten av den ön med tanke på vad som hade hänt där för ett par dagar sedan. Snart hade vi Nevis i synfältet. Nevis som alltid har ett moln på toppen av ön. Det vill säga man ser aldrig toppen av berget därför att det alltid är ett moln där. Vi stävar vidare mot norr och även om resan är litet guppig i den tilltagande vinden har vi det mysigt. Jag har litet problem att styra för att jag har Valerie sittande i mitt knä då och då. Jag hade satt på mig litet kläder som skydd mot solen men Valerie och Boy var ju vana.

Vi skulle till nordöstra delen av ön, påstod Valerie, till ett ställe som heter Golden Lemon. Där skulle vi kunna gå iland och även gömma båten, påstod hon. Som vanligt blåste sydostlig vind dock något friskare än vanligt. I god marschfart, 10 till 12 knop, närmade vi oss målet då skymningen började falla. Eller rättare sagt, solen föll plötsligt ner i havet. Ungefär samtidigt stannade ena motorn och snart började den andra motorn att få hosta och stannade den också. Efter en blick på bränslemätaren förstod jag att det var slut på bensinen. Bränslemätaren hade jag totalt glömt att kolla vilket inte var så konstigt med tanke på de andra sysselsättningar jag haft bakom ratten.

Det blåste som sagt från sydost så det var väl bara att låta båten driva i land.

"Men vi är ju på väg mot Black Rocks", säger plötsligt Boy som stirrade ut i mörkret mot land.

"Jaha", säger jag halvt ointresserad. Men jag hör snart bränningar i vår färdriktning och i det svaga ljuset uppfattar jag svarta klippor som sticker upp ur vattnet och havet som bryts mot de svarta klipporna så att havet skummar vitt.

"Sabla tur att vi har gummibåten", säger jag hoppfullt. "Boy, lasta ner det nödvändigaste i en plastsäck. Fort. Så skall vi försöka ta oss i land med gummibåten."

De svarta klipporna kom snabbt närmare och vår båt gled redlöst närmare. Nu såg jag tydligt hur vitskummande virvlar omringade de kolsvarta klipporna. Det var svarta stenstoder som stack upp ur havet, De var många och hotfulla och ingen båt hade en chans att ta sig igenom till land. Ingen var väl så dum att han försökte. Vi var nog ändå inte de första som blåste iland här, här fanns säkert spillror från andra båtar under århundradens lopp.

Nu hade vi i alla fall flytvästar på oss, gummibåten låg på däck färdig att användas och vi närmade oss med god fart den första hotfulla stenstoden. Vi gled allt närmare och vi var beväpnade med båtshakar och lyckades faktiskt hålla oss ifrån den första klippan och den andra klippan. Vi stötte emot den tredje med ett brak men gick fritt en ögonblick till tills det lät som någon river av en tygbit, men mångdubbelt högre. Båten revs upp i botten av en undervattensklippa och började sjunka som en sten.

Med förenade krafter hävde vi gummibåten i vattnet och i bakvattnet framför båten lyckade vi kravla oss ombord, jag tog paddeln och försökte parera klipporna allt eftersom vi passerade mot land. Plötsligt kastades vi upp på en stenig strand och släpade både oss själva och gummibåten upp på land. Vi skar oss både på händer och knän på de vassa lavastenarna och mina halvknäckta revben mådde inte alls bra av den här behandlingen. Trots allt var vi alla tre ganska levande och i stort sett på det torra. Vågorna skvalpade över oss då och då, men annars vilade vi ut oss på det skrovliga underlaget. Vår fina båt var förstas sönderslagen mot klipporna vid det här laget. Det var svårt att se något alls i mörkret.

"Kom upp nu, dags att knalla iväg till närmaste by", säger Boy som verkar oförskämt pigg.

10. Big Bill

Nu satt vi i en stor välvårdad amerikansk taxi på väg söderut. Valerie och jag i baksätet och Boy i framsätet bredvid en jättelik svart Arawak. Jo visst, det var vår bekantning sedan senast, Big Bill. Jag misstänkte honom att ha något samröre med våra mexikanska skurkar, med Boy garanterade att han känt Bill i hela sitt liv och han omöjligen kunde tänka på något annat än att köra taxi.

När vi hade kravlat oss upp från klipporna vid Black Rock kom vi snart upp på vägen. När vi följt den en stund så kom vi till en by med telefonkiosk och Boy hade ringt vännen Big Bill som hämtade oss i sin taxi.

"Jag tycker vi delar på oss", sade jag försiktigt "men jag vill inte gärna ta in på hotellet i Basseterre. Man vet aldrig vilka skumma mexare som kan finnas där."

"Japp", instämde Valerie "vi åker hem till syrran och Big Bill kör dig till Frigate Bay. Där är du närmare skatten. Vi kommer ut till dig tidigt i morgon bitti."

Big Bill lämnade av Valerie och Boy i Basseterre och fortsatte med mig söderut.

"Vill du bo på Sun-in-Sand eller Island Paradise", frågar Big Bill.

"Kör mig till paradiset, det låter skönt".

Big Bill visar var receptionen finns då vi kommer fram. Det visar sig att Alyson, som sköter om anläggningen, är amerikanska och att Island Paradise består av andelslägenheter som ägs av amerikaner. I vilket fall som helst finns en lägenhet ledig, ett rum och kök på nedre botten. Ingen luftkonditionering men med fläktarna på högvarv blir det ändå ganska behagligt.

Eftersom jag är hungrig frågar jag om det finns något matställe och blir rekommenderad en pizzeria bara några hundra meter därifrån. De enda kläder jag hade var t-shirt och shorts, men de hade torkat nu så det fick väl duga. Alltså promenerade jag iväg till pizzerian.

Pizzan jag beställde visade sig vara en jättepizza, amerikansk storlek. Och det är klart med en amerikansk semesterby in på knutarna så är det bra för affärerna att amerikanisera utbudet.

Men jag tog seden dit jag kom, började stoppa i mig en tjock och god pizza och sköljde ner den med två Coca-Cola.

De enda som fanns på restaurangen var jag och två amerikanska damer. Snygga paranta damer, men mycket amerikanska. De blev intresserade av min accent och började prata Europa. Jag hade ju bara träffat svarta och indianer och thailändare och mexikaner på sista tiden så jag tyckte det var kul att prata med ett par trevliga amerikanskor som omväxling. Innan jag hunnit igenom halva min pizza sade sig den ena vara trött och ha ont i huvudet och ville gå hem.

"Gå hem du, jag stannar och gör Ham sällskap en stund", sade Cheryl, den andra amerikanskan. Den snyggaste och smalaste av dem. Hon visade sig jobba med dataprogram för ett amerikanskt företag men var här på semester. Eftersom hon också bodde på Island Paradise gjorde vi förstås sällskap dit.

"Tyvärr har jag ingen sängfösare att bjuda på, jag kom nyss och har inte hunnit bunkra upp än", sade jag.

"Det fixar vi lätt, shopen där borta har öppet fortfarande, vi går dit och fixar en flaska rom."

Det är tydligt att vi skall ta del av det lokala utbudet. Inte mig emot, trots att jag är mera lagd åt skotska starkvaror i vanliga fall. Jag kände att jag behövde en stark drink och en lugn natt för att komma i form igen. Vi köpte en flaska av något lokalt märke och eftersom jag redan hade bjudit in henne på en sängfösare kunde jag ju inte backa ur nu.

Vi gick in till mig och sjönk ner i var sin korgstol efter att ha lagt en massa is i var sitt glas och fyllt på med innehållet i flaskan. Jag kände mig ordentligt sömnig samtidigt som jag njöt av Cheryls tonårsrunda långa armar som försvann in i en ärmlös urringad sak som såg spännande ut. Hon hade lämnat tonåren för sådär tio år sedan men det gjorde det bara mer tilltalande från min sida. Jag hade ju själv lämnat tonåren för åtskilliga år sedan.

"Vad du ser ut", säger hon, "har du krupit hit på alla fyra eller vad?" säger hon

Skitig och trasig t-shirt, orakad, och såriga händer hade jag trots att jag hade tvättat av mig så gott jag kunde innan jag gick till pizzerian. Hon hade rätt. Jag stammade något om att jag hade ramlat ner för en slänt i mörkret och att bagaget kommit bort på vägen hit.

"Min far var naprapat", säger Cheryl, "ta av dig skjortan får jag se hur du ser ut.

"Usch", säger hon, "du är ju alldeles blåslagen överallt. Jag kilar och hämtar lite liniment så skall jag ta hand om dig."

Jag lägger mig på sängen med bara shorts på mig och efter två minuter kommer hon tillbaka med en burk smetig starklukande smörja.

"Ligg still" säger hon och smörjer in min kropp med liniment och knådar mina muskler med vana händer. Hon vet vad hon kan och det är skönt. Först knådar hon ryggen och sedan framsidan. Hon är nära och hennes dofter tränger igenom den skarpa linimentlukten. Hennes långa hår kittlas och mina lustar börjar vakna till liv.

"I morgon skall vi åka till Nevis, skall du följa med? Det är Nick, han som är gift med Alyson, som har en katamaran och har en utflykt till Nevis i morgon."

Ja, varför inte. Det kan vara ett utmärkt tillfälle att inspektera sydkusten, tänker jag.

"Slappna av", uppmanar hon mig, "det är bättre med avslappade muskler".

Det är lättare sagt än gjort, vissa muskler kan man kontrollera, andra agerar mer för sig själva och blir alltmer spända av behandlingen. Cheryl märker ganska väl vilken effekt hon har på mig, hon trycker sina runda mjuka kullar mot mitt bröst, slingrar sina långa armar runt min nacke och ger mig en minuts superkyss.

Sedan upphör behandlingen tvärt.

"Klockan sex i morgon bitti åker vi. Sov gott!"

Och hon är försvunnen. Jag släcker sänglampan, alla mina muskler slappnar av och jag somnar som en stock inom en minut.

11. Banana Bay

Jag vaknar med ett ryck och tror att jag håller på att kvävas. Det är mitt i natten, tror jag, det är mörkt, eller kanske det beror på att jag glömt att öppna ögonen. Jag kämpar mot något och får tag i något mjukt och naket och kan plötsligt andas.

"Good Morning", hör jag då, "opp och hoppa", på bred amerikanska. "Det är morgon och du skulle åka med till Nevis!".

Jag samlar tankarna och börjar långsamt förstå att jag glömt att låsa dörren föregående kväll. Och att jag väckts av en blöt godmorgonpuss av min kvinnliga vän sedan i går kväll. Cheryl och hennes kompis gapskrattar åt min förlägenhet. Jag känner ingen speciell lust att åka till Nevis denna okristliga timme på dygnet. Men skam den som ger sig, en snabb tandborstning och vi vandrar ut till jeepen där Nick sitter vid ratten och väntar på oss.

Vi kommer snart till hamnen i Basseterre. Pelikanerna seglar runt och letar efter fisk de kan fånga. Mitt i hamnen ligger ett stor rostigt vrak som säkert legat där sedan femtiotalet. Eller kanske från andra världskriget. Å andra sidan var det nog inget krig i de här trakterna så det är säkert bara någon som lämnat vraket i hamnen. Det är märkligt att det är så ostädad utomhus överallt på de här öarna. Gamla vrak, Coca-Cola-burkar, flaskor och allsköns skräp ligger överallt och ingen tycks bry sig. I klar kontrast till att alla verkar rena och klädda i nytvättade kläder.

Alltnog vandrar vi snabbt ombord på Nicks katamaran och seglar mot söder mot ön där bergstoppen alltid ligger i moln. När vi med god fart kommer söder om S:t Kitts tittar jag intresserad mot en strand som ser öde ut. Men det verkar finnas någon slags bebyggelse trots allt. Jag lånar en kikare av en svensk turist och ser något som liknar turisthotell. Svensken, som läst kartan, upplyser om att det är Banana Bay, ett isolerat hotell på sydkusten av Kitts. Det finns ingen väg till södra delen av ön utan all trafik måste ske med båt.

Jag granskar kusten genom kikaren så gott det går, det ser ganska oländigt ut. Skall man ta sig till sydkusten måste man antingen gå över ett 300 meter högt berg eller gå längs en oländig strand.

"Vad du verkar intresserad av Banana Bay", säger Cheryl. Jag hoppar till litet skuldmedvetet och riktar i stället kikaren mot

Nevis som vi närmar oss i god fart. Det ser ut som att vi närmar oss en gammaldags sockerplantage. Eller åtminstone en herrgård med stora palmer, välklippta gräsmattor och en servering. Med tanke på att jag fortfarande inte fått någon frukost verkar serveringen lockande åtminstone på mig.

Amerikanskorna är ett välkommet resällskap, lättpratade som de flesta amerikanskor och amerikanare också för den delen. Katamaranen kör upp på stranden och jag vandrar upp till serveringen och beställer en ordentlig frukost. En timme senare kommer kaffet och ytterligare en halvtimme senare kommer resten av frukosten. Nog för att jag börjar vänja mig vid tempot i Västindien, men att vänta på frukosten tills det är dags för lunch är väl litet väl häftigt, tycker jag. Mitt kvinnliga amerikanska resällskap har vandrat i väg till herrgården och gått på rundtur.

Historiens vingslag gör sig påmind överallt på de här öarna. När jag nu sitter på Nisbet Plantation blir jag påmind om att Fanny Nisbet, som var gift med den berömde Lord Nelson, kom från den här plantagen. Efter att vid lunchtid fått min frukost tog jag ett bad och torkade i skuggan av en palm på stranden. När jag kisade mot sjön såg jag en likadan motorkryssare som vi kvaddat mot Black Rocks i går. Jag vandrade bort till svensken och lånade hans kikare igen. Ombord tyckte jag mig nu se figurer som skulle kunna vara våra "vänner" från Bangkok.

Jag blev nervös och började tro att de letade efter mig varför jag gömde mig i skuggan av en palm. Jag känner att det är något bakom palmen, vänder mig om och stirrar in i ett par svarta ögon. Ögonen satt i ett vackert ansikte omringat av långt svart hår som jag följde med blicken nedåt mot bysten som fanns innanför en lång färgstark klänning i rött och vitt.

"Hoppla", slank det ur mig "ursäkta men ..."

Jag känner nu igen henne från mitt senaste besök på Antigua. Då hade hon en stor svart pistol i handen, nu hade hon ingen stor svart pistol i någon hand och innanför den klänningen kunde hon inte gömma det minsta lilla vapen utan att det skulle synas. Jag var lättad så långt, det var ingen överhängande fara. Om det inte fanns någon svartmuskig bredhattad individ i bakgrunden. Jag såg mig runtomkring men allt såg så fredligt ut.

"Vi vet att du vet", sade hon.

"Jaha", sade jag avvaktande.

"Vi har ett erbjudande..."

"Vilka vi?"

"Ägarna till det du vet. Vi har ett erbjudande som du inte bör tacka nej till. Vi erbjuder ett hundra tusen dollar för rätt information."

"Amerikanska eller karibiska dollar?" frågar jag mest för att hinna tänka efter.

Hon hade en figur som kunde passa till fotomodell eller kanske hon hade varit miss Mexico eller miss Acapulco. Hon tillhörde definitivt den mexikanska falangen som letade efter något i de här farvattnen. Vid närmare eftertanke hade hon nog inte kunnat platsa som miss Mexico, inte med de ögonen som svarta diamanter borrar sig in i min stackars tankeverksamhet.

"JJJag har inte något med mig. Hur vet jag förresten att ni inte är gangsters som försöker stjäla vad det nu är?", säger jag

"Som jag nyss sade", sade den snygga mexikanskan, "vi erbjuder en väl tilltagen summa pengar för något som ni har. Därefter råder vi er att glömma bort vår existens, avlägsna er från Västindien, res hem till Skottland om ni vill och glöm att ni överhuvud taget träffat oss."

Kunde det vara så enkelt att slippa från den här soppan.

"Hello, Ham!" Två amerikanska unga damer kommer hojtande och vinkande över stranden. "Kom nu, vi skall åka vidare!"

Räddad av gong-gongen skulle man kunna säga. Mexikanskan drog sig undan och jag tackade min lyckliga stjärna att Cheryl och hennes kompis kommit så lägligt.

"Försökte hon locka dig till öns bordell?" frågar Cheryl halvt skämtsamt. "Hon var inte din typ. Nu skall vi titta på sängkammaren där Lord Nelson tillbringade många sköna stunder." Egentligen skulle jag behöva tänka över situationen i lugn och ro. Skulle jag komma undan helskinnad om jag tog budet från mexikanskan. Men killarna från Bangkok då, de skulle väl inte sluta jaga mig. Och hur kom Valerie och Boy in i bilden, jag kunde ju inte svika dem. Apropå thailändarna, båten jag sett hade jag totalt glömt bort. En hastig titt mot havet visar att den hade försvunnit.

12. Mosquito Bay

Vid hemkomsten till Island Paradise väntade Valerie och Boy inne på mitt rum. Som tur var gick amerikanskorna direkt hem till sig men lovade att snart komma över så att vi kunde äta middag tillsammans. Säga vad man vill om Västindien, inte behöver man vara ensam. Jag skulle inte ha något emot att ha det litet lugnare, det fanns faktiskt en del människor som komplicerade tillvaron, om man säger så.

"Vi måste utrusta en expedition", säger Valerie. "Vi har skaffat ryggsäckar och proviant och tidigt i morgon bitti ger vi oss av."

"Jaha, joh", säger jag dumt, "vart då då?"

"Du vet precis vart", säger hon, "det är du själv som har talat om det. Det var du som hittade koordinaterna!"

"Jaa, det förstås, men..." Jag kunde inte komma på något men just nu så jag tystnade.

"Kom, Boy, vi måste tillbaka till Basseterre. Vi kommer tillbaka tidigt i morgon bitti", meddelar Valerie och avlägsnar sig. Jag kan inte bli klok på henne. Jag kommer ihåg henne som en mjuk och god kompis från våra gemensamma äventyr, men nu är hon strikt affärsmässig, nästan som en myndighetsperson. Hon har faktiskt en viss övertalningsförmåga. Inte så liten heller, trots det känner jag mig inte kommenderad utan jag har en känsla att jag gör vad jag vill trots att det egentligen är hon som har bestämt allt alltsedan vi träffades av en slump för bara några dagar sedan.

Om det är en expedition som gäller så är det väl bara att acceptera och att ekipera sig för detta. Jag skall åtminstone skaffa riktiga kläder. De jag har är inte särskilt prydliga och jag känner av att jag utsatt min stackars kropp för alldeles för mycket sol. Jag smiter iväg till områdets diversehandel och skaffar mig ett par jeans, t-shirt och tröja som gör reklam för S:t Kitts samt en halmhatt i vilda-västern-stil. En ryggsäck hittar jag också. Nu är jag redo för expeditionen!

Väl hemma väntar amerikanskorna på mig. De har med sig käk och fixar till en stek med bakad potatis och amerikanskt svart kaffe som inte alls smakar lika svart som det ser ut. Efter maten sjunker jag ner i soffan medan tjejerna klarar av disken. Trettio sekunder senare sover jag som en stock. Jag vaknar halvt om

halvt då amerikanskorna leder mig till sängen, klär av mig, stoppar om mig och säger

"Stackars Ham, alldeles utkörd, han tål nog inte vårt amerikanska tempo."

De skulle bara veta mina upplevelser innan jag träffade dem igår, då kanske de skulle förstå att det krävs mer än de trodde för att få en skotte att slockna. Tänkte jag luddigt innan jag somnade om. Eller håller jag på att bli gammal då inte ens två förtjusande unga kvinnor kunde hålla mig vaken.

Det var fortfarande mörkt då jag vaknade av att någon befann sig i rummet. Nu var jag klarvaken, skinnet knottrade sig trots att det var varmt. Fläkten snurrade, men jag hörde eller snarare kände att något befann sig i rummet. Plötsligt tänds en ficklampa mitt i ansiktet på mig och jag stelnar till under lakanet och gör mig beredd på det värsta.

"Hej, Hamilton", säger en välbekant röst, och jag slappnar av. "jag måste se efter om du var ensam i sängen", säger Valerie småfnittrande. Men jag tror hon njöt av att skrämmas.

"Upp latmask", fortsätter hon, "nu är det dags för expeditionen att starta."

Det är bara att klä på sig de nyinköpta kläderna och ge sig iväg. Det är i alla fall åtskilliga kilometer över förmodligen oländig terräng innan vi kommer till vårt mål.

"Här har du vårt fortskaffningsmedel", påpekar Valerie. Precis utanför grinden står tre hästar av obestämd ras. Sadlade och med fyllda sadelväsor. Där finns också spadar, vattenflaskor och en massa praktiska saker.

"Ni är otroliga", säger jag förvånad. "Det här uppskattar jag verkligen. Och jag som trodde att vi skulle gå till fots hela vägen."

Vi ger oss iväg mot söder och är några timmar senare på väg mot en sjö. Det ser svalt och skönt ut vid vattnet så vi sitter av och tar en kort paus. Jag tänker svalka mig i vattnet men det ser inte så inbjudande ut då jag kommer fram. Jag tvättar mig i ansiktet men märker att det är salt vatten. Mycket salt vatten trots att sjön är ganska stor. Faktiskt är det Great Salt Pond, får jag veta. Vi sjunker ner i skuggan av några buskar, dricker av vårt medhavda vatten, äter en lätt lunch och tar en kort siesta.

När jag ligger där och kisar mot den östra kullen ser jag en reflex från något.

"Ingår kikare i utrustningen", frågar jag Boy, som slappar närmast packningen.

"Visst", säger han och hämtar en stor och prätigt kikare. Jag tar skydd bakom en buske och riktar kikaren mot den solkatt jag trodde mig sett. Och till slut ser jag att det är några människor som finns på sluttningen mitt emot. Precis som vi, rastar de i skuggan av några träd.

"Vad skall vi tro om de där", frågar jag rätt ut i luften.

"Få se!", väser Valerie och rycker åt sig kikaren. Men det är för långt avstånd för att se om det är thailändare eller mexikaner eller något annat mer eller mindre fredligt sällskap. "Vi struntar i dom", anser Valerie "det är nog bara några turister".

Vi fortsätter mot vårt mål. Jag är uppriktigt tacksam för att jag sitter till häst. Om jag jämför med promenaden på Dominica är det här rena avkopplingen, trots att solen steker ganska hett från ovan. Under hela färden kontrollerar vi åt alla håll för att se om vi skulle vara förföljda. Men vi ser inget spår av några andra människor så vi slappnar av och konstaterar att det nog bara var några turister i alla fall.

Så småningom når vi vår förutbestämda position. Men positionsangivelsen är inte så exakt som vi skulle önska. I och för sig är angivelsen exakt men avsaknaden av ytterligare decimaler gör att den med stor sannolikhet bara är ungefärlig. Vi har bra karta och kan bestämma den lilla kulle som är vårt teoretiska mål. Kullen ligger tre hundra meter från stranden vid Mosquito Bay. Och faktiskt är insekterna besvärliga här, jag har tidigare inte märkt några insekter över huvud taget på den här ön. Men här är flugorna besvärande.

"På den här kullen är det ingen som grävt de senaste hundra åren", slår jag fast. "Vi måste organisera sökandet på något sätt." Vi börjar med att vandra runt i litet obestämda cirklar för att få någon idé om omgivningarna. Vi kan inte se att någon varit där över huvud taget de senaste åren. Mitt emot oss ser vi grannön Nevis med sitt eviga moln högst upp. Utanför stranden finns det bränningar som gör det troligt att det skulle vara svårt att komma in med båt här. Långt ut syns en liten ö, det är kanske bara ett skär.

När mörkret överraskar oss har vi inte kommit ett dugg närmare gåtans lösning. Vi har slagit upp ett tält, värmer en burk skinka och vita bönor, precis som i vilda västern, tänker jag. Jag har definitivt fått för lite sömn på sista tiden så jag somnar som en stock och sover nästan drömlöst till nästa morgon.

Jag tar fram kikaren och kontrollerar omgivningarna men ser ingenting misstänkt. Men trots det är jag inte helt nöjd, jag känner mig nervös och känner mig iakttagen. Jag promenerar iväg till en högre kulle en bit bort och granskar återigen omgivningarna genom den starka kikaren. Och nu ser jag att de turister vi såg på hitvägen fortfarande håller oss under uppsikt. Med andra ord de är inte turister. Det är nog ett av de andra sällskapen som jagar den försvunna skatten.

Jag delger de andra i mitt sällskap den glada nyheten. Boy påpekar då att till havs finns en stor vit motorkryssare som han sett flera gånger i går och en gång i dag. Är det så att båda sällskapen som jagar skatten nu ändrat taktik och håller oss under uppsikt tills vi gjort grovjobbet åt dem? Det ser inte bättre ut.

"Vi kan inte försvara oss mot dem", påpekar Valerie med ledsen stämma. "Vi måste hitta på något annat."

Boy föreslår att vi smyger oss på gänget på land och skjuter prick på dem i gryningen. Valerie önskar en ubåt för att kunna sänka motorkryssaren. Så småningom kommer vi överens om att det enda raka är avledande manövrer. Vi börjar med att flytta vår verksamhet en kilometer västerut som om vi kommit på att vi letat på fel ställe. Det kanske vi gjort, vem vet.

Vi fortsatte med den taktiken i två dagar och hade sökt igenom en stor del av kusten. Tredje natten gjorde vi nästa drag i vår plan. Under natten övergav vi tält och utrustning och i den svarta tropiknatten ledde vi tyst våra hästar vidare mot väster i skydd av tät låg skog som prydde sluttningarna på den södra delen av ön.

Vårt mål var hotellet vid Banana Bay. Dit går inga vägar utan turisterna skeppas dit och därifrån med båt. Jag ser inga bananodlingar här, men Banana Bay måste låta trevligt för turister från Nordamerika och Europa. Vi hade förstås inte bokat rum i förväg men vi lyckades få två små rum, ett för mig och ett som Valerie och Boy fick dela på. Klockan var två på natten men med hjälp av mitt kreditkort fick både vi och hästarna tak över huvudet.

Tänk vad pengar kan göra. Vi hade en vag förklaring om att vi var ute på en ridtur och kommit vilse när vi blivit överraskade av mörkret. Och eftersom hotellet hade egna hästar för sina gäster var det inga problem att få våra riddjur väl omhändertagna.

Glad i hågen var det bara att krypa ner mellan rena lakan och invänta gryningen. Långt före gryningen känner jag mig omslingrad av mjuka armar och ännu mjukare barmar.

Åtminstone en barm med två mjuka bröst.

"Uumm, Valerie...", mumlar jag i mörkret. Jag börjar vakna av smekningarna, kroppen har tydligen börjat reagera innan jag vaknat för jag känner mig redo, mycket redo. Jag smekte en lång smal kvinnokropp med liten rund stjärt och små runda sköna bröst och långt hår. Jag stelnade till märkte att det var något som inte stämde. Den här kvinnokroppen kände jag inte igen och jag stelnade till vilket den främmande kvinnokroppen kände förstås.

Jag försökte tänka intensivt, men lyckades inte. Jag sträckte mig mot lampan där jag trodde att den var men blev mildt hindrad av långa, mjuka, kvinnliga lemmar.

"Du har kommit i fel säng", försökte jag säga.

"Nej då signor Jones", svarar kvinnokroppen med omisskännelig spansk accent.

Den av mina lemmar som nyss varit så redo slappnar av mycket snabbt. Däremot försökte jag att få fart på hjärnan för att försöka förstå vad som egentligen hände.

"Ta det lugnt, signor Jones", uppmanas jag vänligt men bestämt. "Jag har ett förslag som du inte kan säga nej till."

"Var inte för säker", försöker jag.

"Så här är det nämligen", fortsätter min kvinnliga sängkamrat. "Vi har tagit hand om dina infödda vänner. Ingenting kommer att hända om du samarbetar med oss."

"Och vilka är ni?". Jag försöker vinna tid för att tänka.

"Vi är de rättmätiga ägarna till det som ni letar efter", förklarar hon. "Det var vår båt som förliste någonstans i det här området och vi försöker bara att leta reda på det som är vårt"

"Varför inte ta hjälp av de lokala myndigheterna?" försöker jag.

"Skatteproblem", svarar den spanska skönheten. "Om vi låter gräva fram en förmögenhet med hjälp av myndigheterna skulle det genast konfiskeras och vi skulle krävas på skatt. Du skulle bara veta vilken uppfinningsrikedom de lokala myndigheterna skulle uppamma om de visste vad som finns på ön."

Detta tvivlar jag inte på. Det hade jag faktiskt inte tänkt på alls när jag mer eller mindre frivilligt deltagit i skattjakten. Tala om dubbelbeskattning, här skulle myndigheterna kräva skatt på den försvunna skatten.

"Jag vill veta om mina kompanjoner är oskadda", säger jag.

"No problem, ring upp rum 232 så får du tala med dem."

Jag talade med Valerie i telefonen och hon bekräftade att det i och för sig fanns ett par mexikanska gorillor på rummet men att de i övrigt var oskadda.

"Okej, vad vill ni att jag skall göra?" Jag måste försöka att hålla god min i elakt spel tills dess att jag kunde fundera ut hur jag skulle göra.

"Klä på dig och följ med", beordras jag.

"Får jag tända ljuset?", frågar jag fromt.

"Visst, varsågod!"

Jag tände ljuset, drog snabbt på mig kalsongerna. Jag hade plötsligt blivit blyg. Mitt damsällskap hade under tiden glidit in i sin långa, färgglada klänning. Som jag förmodade var kvinnan densamma som tidigare låst in oss på hotellet på Antigua.

Det hela kändes överkligt, det verkade vara mycket civiliserat och jag måste tänka till två gånger för att övertyga mig själv om att mina kamrater var kidnappade av den mexikanska maffian. Inte för att jag visste om de var mexikanare och inte heller om de var från maffian, men det var så det kändes.

"Från och med nu kommer jag inte att vika från din sida", meddelade Maria. "Kalla mig Maria", hade hon sagt och även om det inte alls var hennes riktiga namn så fick det väl duga.

"Vi skall ge oss iväg på en expedition", sade hon glatt.

14. Booby Island

"Vi har ditt resällskap som gisslan och vi förväntar oss att du samarbetar med oss. Kan vi lita på att du inte försöker några dumheter utan på bästa sätt försöker hjälpa till att hitta det vi alla söker efter?"

Jag befinner mig nu i ett sammanträdesrum i bottenvåningen på Banana Bay Hotel. Klockan är inte mer än sex på morgonen och den som talar är klädd i mörk kostym, vit skjorta och slips. Kavajen hänger på stolsryggen och den som talat sitter på kortsidan av sammanträdesbordet och verkar vara ordförande i församlingen. Utöver Maria finns ytterligare tre personer, alla i vit skjorta, slips och med kavajerna på stolsryggen.

Det skulle kunna vara styrelsen i ett bolag. Faktum är att det kanske är just det. Jag känner mig hemtam i miljön, det är inte första gången som jag deltar i ett styrelsemöte, hemma i Skottland ser det likadant ut i styrelserummet i det bolag som jag är delägare i. Jag har också varit föredragande i flera styrelserum i egenskap som konsult vid datainvesteringar. Med andra ord, jag är inte ett dugg nervös utan känner mig som på mammas gata.

"Mitt första problem är", säger jag, "att jag fortlöpande måste ha information om att gisslan mår bra. I övrigt är jag lika nyfiken som alla andra att hitta den så kallade skatten."

"Inga problem", säger ordföranden, "du kommer att få tala med dina vänner varje dag". Ordföranden är gråhårig, i sextioårsåldern och talar perfekt engelska med amerikansk accent. Han har ingen likhet med någon sorts maffiaboss. Hur gärna jag vill att sällskapet skall se ut som skurkar så ser de i alla fall ut som vanliga affärsmän.

"Mitt andra problem", fortsätter jag, "är att jag går miste om ett antal affärer, jag är faktiskt här för att sälja datasystem.

"Du får vanligt konsultarvode, ett tusen dollar om dagen skattefritt"

"Ni menar amerikanska dollar, inte karibdollar?"

"Självklart!"

"Plus del i vinsten förstås? Det är väl rimligt med hittelön, eller hur? Fem procent av värdet på skatten?" Försöka duger, tänker jag.

"En procent", erbjuder ordföranden.

"Mitt tredje problem", fortsätter jag då, "är min egen säkerhet. Hur kan jag vara säker på att jag kommer ifrån det här äventyret med livet i behåll? Jag har ju inte en aning om vilka ni är. Om ni är maffiabossar från USA kommer jag kanske att hamna med fötterna i en cementklump någonstans på botten i Karibiska sjön."

Jag var faktiskt bekymrad för min egen säkerhet. Det kanske var oklokt att ta upp ämnet, men eftersom stämningen i konferensrummet var helt affärsmässig kände jag i atmosfären att det skulle gå att diskutera även min säkerhet på ett affärsmässigt sätt. Men vad hade jag egentligen för val? Min kunskap om skatten var lika med noll bortsett från en lägesangivelse som jag fått fram från ett skumt papper. Den uppgörelse som jag höll på att gå in i verkade inte lika ofarlig som ett vanligt konsultuppdrag.

Vem svek jag egentligen om jag samarbetade med det här bolaget. Valerie hade ju inte berättat ett dugg för mig egentligen om vad det var fråga om. Kanske de här gentlemännen var de rättmätiga ägarna och thailändarna var "the bad guys"? Och vad skulle hända Valerie och Boy om jag försökte sätta mig på tvären. Förresten var jag övertygad om att Valerie och Boy på ett eller annat sätt skulle smita från sin bevakning. Med den erfarenhet jag fått av dem de senaste dagarna var det bara en tidsfråga innan de larmat kavalleriet och organiserat en räddningsexpedition.

Detta var vad som snabbt flög genom min hjärna och stärkte mitt självförtroende ytterligare. Samtidigt hörde jag ett dämpat samfällt skratt från gentlemännen runt bordet.

"Ha, ha, maffia, ha, ha. Som du förstår har vi vår verksamhet i en annan del av världen. Om du inte vet vilka vi är så har vi heller ingen anledning att eliminera dig heller. Du kan i och för sig rusa till myndigheterna på S:t Kitts och tala om att du hjälpt till att gräva fram en skatt. Men då är vi långt härifrån och din ställning hos de lokala myndigheterna skulle verka väldigt konstig. Framför allt skulle du få betala skatt på ditt konsultarvode och som du dessutom inte har arbetstillstånd här skulle du säkert få en månads fängelse i en smutsig fängelsehåla. Ha, Ha, som sagt".

Ordföranden var mycket övertygande i sin argumentering och jag hade inga motargument.

"Okej", sade jag därför, "vad gör vi nu?"

"Vi vill ha en fullständig föredragning från dig om allt som kan bidra till att hitta skatten. Här är en karta över Mosquito Bay med omgivningar. Vi har förstått att det är där vi skall söka."

Egentligen ville jag ha mer bakgrund, men jag förstod att för min egen skull skulle det inte vara bra att känna till historien. Dessutom förutsattes jag känna till vad det var frågan om, om de hade vetat hur lite jag egentligen visste skulle kanske mitt konsultarvode snabbt frysa inne. Därför beslöt jag mig för att koncentrera diskussionen till möjliga platser för skattletning.

"Så här är det alltså", inledde jag därför, "att på ett komplicerat sätt med hjälp av avancerad databehandling..." Det skadar inte att förvirra "styrelsen" med lite facksnack, tänkte jag. "Med hjälp av ett specialprogram i min dator har jag alltså fått fram en ungefärlig positionsangivelse för någonting som jag inte vet vad det är. Den expedition som jag deltagit i hittills har ju haft begränsade finansiella resurser och vi har därför varit hänvisade till en förberedande undersökning på land."

Jag gick fram till overheadprojektorn som visade den detaljerade kartan över sydöstra delen av ön och fortsatte:

"Enligt mina beräkningar visar positionsangivelsen att det är det här området som är intressant." Jag ritade en stor röd ring kring Mosquito Bay och havet utanför. Först nu uppmärksammade jag att i utkanten på min röda ring fanns en liten, liten ö i sydost räknat från Mosquito Bay. Det gav mig en idé varför jag fortsatte.

"Enligt sjökortet är havet här fyllt med grynnor. Skatten kan lika väl finnas på land men mest troligt i ett vrak på havsbotten. Eller till och med på Booby Island", sade jag och ritade en stor blå pil som pekade på den lilla ön ute i havet. Egentligen hade jag inte en aning om Mosquito Bay eller Booby Island eller havsbotten var det troliga stället för skatten. Men jag tänkte i alla fall låta de här göra det svåra jobbet. De verkade ha resurser.

"Jag föreslår alltså", fortsatte jag i samma ton som om jag skulle föreslå en lagom stor datainvestering till styrelsen för Glasgow Rangers, "att vi med hjälp av lämpligt fartyg tar oss ut till Booby Island och undersöker ön. Om vi inte får ut något positivt av detta bör vi undersöka botten från Booby Island mot land med hjälp av ekolod. Förmodligen finns det ett och annat vrak på den botten som vi då måste undersöka med hjälp av grodmän och dykare."

Jag såg mig runt i församlingen och faktiskt såg det ut som om "styrelsen" verkade positiv till förslaget. Ingen av de övriga personerna runt bordet hade sagt något under hela tiden, de kanske bara var livvakter. Men jag misstog mig. Den yngre slätkammade mitt emot mig tog till orda.

"Som tekniskt ansvarig för den här expeditionen", sade han då, "tycker jag att förslaget är bra. Vi har faktiskt en motorkryssare här vid bryggan med utrustning för en sådan utflykt. Därför föreslår jag att vi så snart som möjligt övergår till det praktiska genomförandet av förslaget."

De övriga runt bordet instämde med litet olika motivering. Ordföranden avslutade med att påpeka att han räknade med mitt fulla samarbete och att Maria hade det fulla ansvaret för min säkerhet. Vad han kunde mena med det. Jag trodde att hon skulle vakta mig så att jag inte smet, och det kanske var det han menade.

Vi gick alltså ombord på en stor motorkryssare som låg förtöjd vid hotellets brygga. Mitt bagage inklusive min bärbara dator fanns redan ombord och jag fick en egen hytt. Det kändes som att åka på lyxkryssning, med undantag för att dörren till hytten inte gick att öppna inifrån.

"Lyft telefonluren", sade expeditionens tekniske chef, "och Maria kommer och tar hand om alla dina önskemål."

Det lät litet tvetydigt med jag gjorde ingen kommentar. Hytten låg under vattenlinjen så jag kunde inte heller se vart vi var på väg. Båten gick i alla fall till sjöss och det kändes som om vi med god fart gick mot Mosquito Bay eller Booby Island.

Jag lade mig på kojen för att slappna av, men blev efter en kort stund väckt av att Maria kom in och uppmanade mig att gå upp på däck för att nu var det dags att gå iland på Booby Island.

Booby Island var inte en ö i egentlig mening utan mer ett vindpinat skär med några enstaka buskar som lyckats klamra sig fast i skrevorna. Båten vi var ombord på gick nu mycket sakta och försiktigt närmare ön. Kaptenen på kommandobryggan läste av ekolodet och påpekade att hela bukten mellan den lilla ön och S:t Kitts bestod av grund. Jag tänkte på klipporna vid Black Rocks. Om botten såg ut så var det ett styvt jobb att undersöka botten utan att den här fina båten skulle få skrovet uppskuret av vassa undervattensklippor.

Som nästan alla öar i det här området är S:t Kitts och grannön Nevis vulkanöar. Havsbotten bestod av lavablock som

kastats omkring från den tid då vulkanen var aktiv. Om man tittade ner i det klara vattnet såg man botten då och då, den såg ut som jättesvampar med färgglada tropiska fiskar som intet ont anande simmade omkring i sina stim.

Tekniske chefen, han kallades Orlando, plus några från besättningen gick iland på ön för att undersöka den ordentligt. Några timmar senare kom de tillbaka tomhänta med undantag för några vrakspillror. Med motorkryssaren gick vi sakta runt ön för att med ekolodets hjälp se om det fanns något intressant på botten. Det var inte lätt, botten var mycket ojämn och fiskstimmen störde ständigt ekolodet.

På eftermiddagen var det dags att undersöka ett eko som kunde vara ett vrak som låg strax utanför den lilla ön. Jag led av sysslolöshet varför jag frågade om jag fick gå ner och titta på vraket. Orlando ryckte på axlarna och sade till Maria att fixa dykarutrustning. Hon trollade fram lufttuber, andningsmunstycken, fenor och cyklop till både mig och henne. Hon skulle ju inte vika från min sida så det var ju naturligt att hon följde med mig i djupet. Men det var ju inte särskilt djupt så det behövdes bara enkel standardutrustning. Maria tog med sig en kniv, jag fick ingen.

Vi simmade ner till vraket men det visade sig vara övervuxet med korall och alltså inte nyligen förlist. Därför simmade jag på måfå mot den lilla ön, omgiven av randiga och rutiga och prickiga fiskar. Jag kände mig som en algätare, en akvariefisk som inte riktigt stämmer in i omgivningen. Klippformationerna här på tio meters djup var imponerande. Jag fortsatte och följde stranden med blicken mot botten för att leta efter intressanta spår.

Därmed simmade jag in under en utskjutande klippa och följde strömmen mot land, det hade tydligen varit ebb och nu var det på väg att bli flod. Jag gled lugnt vidare och hade uppmärksamheten nedåt, inte framåt. Då kände jag att det tog emot, jag kände en snara runt halsen och ena armen hade fastnat. Jättebläckfisk, tänkte jag och sprattlade förtvivlat i panik för att komma loss. Det skulle jag inte ha gjort.

Jag hade läst för många äventyrsromaner, det var ingen jättebläckfisk. Jag tror inte att de finns i dessa fredliga vatten. När jag lugnat mig något märkte jag att jag satt fast i ett nät. Ett grovmaskigt fisknät och när jag sprattlat i panik så hade jag trasslat in mig ordentligt. Jag satt fast i nätet lika säkert som en trekilosgädda skulle ha suttit i mitt nät hemma i Loch Ness.

Men jag var ju ingen fisk så det var väl bara att försöka trassla sig ut igen. Men det var lättare sagt än gjort. Jag såg mig omkring för att få hjälp av Maria. Men hon som inte skulle vika från min sida fanns inte där. Maria hade kniv, det hade inte jag. Nu kände jag som om luften skulle ta slut. Jag hade varit nere i 15 minuter och jag hade luft med mig för 15 minuter, hade Orlando påpekat.

Hur i hela världen hade jag lyckats trassla in mig i nätet på det här sättet. Jag försökte ta med nätet mot ytan genom att simma mot ytan. Jag kom upp en meter eller två, men jag var fortfarande minst sju meter under ytan. Den ytan som nu blev röd av den nedgående solen och när tropiknatten föll blev det lika mörkt som om någon dragit ner en rullgardin.

Nu försökte jag metodiskt lirka mig ur nätet på samma sätt som jag lirkade gäddan ur nätet hemma i Loch Ness. Nu hade jag ena handen loss och snart den andra. Nästa steg var att försöka ta loss huvudet. Eller rättare sagt få loss nätet från huvudet. Hade jag fastnat i ett hajnät eller vad var det egentligen? Luften började tryta och mina tankar blev suddigare och suddigare. Det blixtrar i huvudet av syrebrist eller är det strålkastare?

En haj kommer emot mig, en slank välformad haj och jag ser något blank hugga mot mig men missar, men nu har jag ena foten fri och andra foten fri och huvudet fritt och vi skjuter fart mot ytan, munstycket rycks ur munnen och jag andas in frisk saltmättad havsluft och Maria håller mig ovanför vattenytan. Hon hade med sin glimmande kniv räddat mig i sista stund från det hemska hajnätet.

15. Bottenundersökning

Maria hade tydligen gått kurs i livräddning, i alla fall räddade hon mitt liv. Hon tog ett stadigt livräddningstag runt min haka och bogserade mig tillbaka till båten. Jag hjälptes ombord och med Marias stöd stapplade jag till min hytt. Jag hade nog svält en del havsvatten men i övrigt kände jag att krafterna började återvända.

Jag lät i alla fall Maria klä av mig, stoppa mig i säng och servera mig något starkt och varmt, det verkade vara Jamaikakaffe, den lokala varianten av Irish Coffee, det vill säga kaffe spetsat med rom. Trots att det var cirka 27 grader varmt i vattnet så frös jag nu som en nyklippt pudel i Finska Lappland. Maria masserade alla mina lemmar och jag njöt i fulla drag.

Maria var ett mysterium. Jag försökte intervjua henne om hennes ställning i organisationen. Hon var mycket riktigt mexikanska men ville inte tala om var huvudkontoret fanns. Allt tydde dock på någonstans i Syd- eller Mellanamerika. Det finns ju många skumma länder, knarkhandeln från Colombia är ju välkänd. Maria var nästan lika lång som jag, det vill säga en och åttio minst. Hon såg ut som en vältränad idrottskvinna, hon hade faktiskt varit med i mexikanska landslaget i simhopp.

Nu var hon anställd på säkerhetsavdelningen i det här bolaget som hon inte heller talade om vad det hette. Hon var civilekonom och utbildad i Kalifornien, där hon också tränat simhopp. Hon kom från en familj som kunde kosta på henne utbildningen, det framgick klart. Trots att hon hade räddat mig i en krissituation hade hon inte varit stressad ett dugg, inte vad jag kunde se i alla fall.

För att vara affärskvinna var hon förvånansvärt ompysslande, kanske jag tilltalade hennes modersinstinkter. Jag var nu inte längre förvånad att jag hade fått en kvinnlig livvakt, det var nog effektivt. Hon skapade med sin blotta närvaro en avspänd och förtroendeingivande atmosfär. Jag började förstå att det delvis var hennes påverkan på mig som gjorde mig nästan positiv till att ha blivit kidnappad.

Maria var som sagt lång och slank med långt svart hår. Hon hade ett brett plötsligt leende, det var nog det som gjorde omgivningen avspänd. Hennes mörka ögon sökte ögonkontakt och

lyckades på något sätt suga till sig min blick så snart hon ville mig något. Men blicken var inte lugnande, det var en envis och effektiv blick, tyckte jag.

Orlando hälsade på i min hytt och påpekade med visst eftertryck att det var olämpligt att jag simmade omkring på egen hand. Jag försökte påpeka att Maria inte skulle vika från min sida men han lyssnade inte på det argumentet. Orlandos engelska var en amerikansk variant med någon liten spansk brytning, tyckte jag mig märka. Han var i trettiofemårsåldern, vältränad. Han hade inte varit simhoppare. Men han hade vissa geologiska kunskaper från sitt arbete på oljeplattformar i Mexikanska golfen.

Han verkade effektiv och pålitlig men bakom hans lugna fasad med halvslutna ögonlock kunde man ana ett ytterst explosivt humör. Jag var inte säker om jag tordes skämta med honom, han hade nog ingen humor.

"Vi kommer att ha vårt morgonsammanträde klockan sex i morgon bitti", meddelade Orlando. "Se till att du är pigg och vaken då."

Vilka morgonpigga individer. Jag var inte van vid sammanträden före klockan tio på förmiddagen. Men det var väl bara att törna in och försöka sova sin skönhetssömn. Jag funderade på att ringa Maria för att få bättre sängvärme men somnade innan jag kunde bestämma mig för att lyfta telefonluren.

Väckarklockan var otrolig.

"In i duschen", beordrade Maria, "om fem minuter är det morgonmöte."

Morgonmötet blev kort, det beslöts att med hjälp av ekolod finkamma botten mellan Booby Island och Mosquito Bay. De två livbåtarna skulle också utrustas med ekolod för att effektivisera sökandet. Dessutom fick jag dykförbud av någon anledning. Samtidigt med sammanträdet serverades frukost. Effektivt minsann.

Vädret var bra, men den ständiga sydostliga vinden gjorde att Atlantens dyning rullade in mot Mosquito Bay och som det samtidigt var fanns strömmar på grund av ebb och flod verkade det inte vara lättmanövrerat. Här och där sågs vågorna brytas på grund av de grund som kunde anas under vattenytan. Kaptenen verkade i alla fall veta vad han gjorde.

Kommandobryggorna på moderna båtar är ett under av teknik. När jag först fick komma upp på bryggan blev jag förvånad över att det fortfarande fanns ett stort gammaldags

roder, en stor ratt i ädelträ precis som på fartygen för hundra år sedan. Men jag förstod snart att den inte användes, det var kanske en reserv om hydrauliken skulle gå sönder. Nej, när kaptenen manövrerade med millimeterprecision använde han en liten joystick, precis som om han lekte med ett dataspel. Fartygsdatorer är ju inte min specialitet, men jag anade ändå en dator som tog emot impulserna från joysticken.

Det var ju också tydligt att det fanns en propeller i fören, annars skulle det inte gå att manövrera på det sätt som det gjordes. Kaptenen var fullt sysselsatt med navigeringen varför jag kunde se mig om på bryggan. Jag var ju nyfiken på hemmahamn och något annat som kunde bli till hjälp för att identifiera bolaget som jag jobbade för. Vetskap om detta var ju tveeggat, men det kunde vara bra att veta så mycket som möjligt om de inte visste att jag visste, för att uttrycka det enkelt.

Båten var registrerad i Nassau, Bahamas, vilket inte sade något alls. En bekvämlighetsflaggning och rederiet var förmodligen lika intetsägande. Men ju mer jag tänkte på det ju mer nyfiken blev jag. Förmiddagen förflöt för övrigt utan några sensationer och efter lunch föreslog jag siesta och Maria lämnade mig inlåst i min hytt.

Jag gick igenom hytten till att börja med, dels för att se om jag kunde hitta någon ledtråd från den som bott i hytten tidigare, men också för att se om det fanns möjlighet att ta sig ut. Dörren verkade inte så svår att få upp, med någon sorts verktyg eller dyrk var det nog inte särskilt svårt att få upp den. Ventiler, det vill säga det som vi landkrabbor kallar fönster, fanns som sagt inte. Däremot ägnade jag ett visst intresse åt de ventiler som fanns för ventilation och luftkonditionering. När jag tänkte på det så var hytten påfallande sval och kall luft pyste in i hytten hela tiden.

När jag knackade i taket så begrep jag att det var ett innertak som bestod av lösa ljudisolerande plattor. Det verkade som om det fanns ett antal ventilationstrummor ovanför innertaket, med tanke på det brusande och pysande som jag kunde uppfatta. Det var enkelt att lyfta bort en takplatta och när jag stack upp huvudet fanns mycket riktigt ett utrymme som var en halv meter högt där det fanns både elektriska ledningar, rör och lufttrummor. Förmodligen hade man byggt de här hytterna under vattenlinjen i efterhand och då byggt in rör och ledningar

på det här viset. Men det var mörkt här uppe så jag kunde inte se hur det såg ut längre bort.

Jag hittade ett kuvert längst in i ett skåp, det var ställt till en för mig obekant person, poststämpeln var otydbar vid första påseendet, men det skulle kanske gå att tyda med bra ljus och förstoringsglas. Men nu hörde jag att någon var på väg mot hytten så jag kastade mig ner på kojen och såg så avslappad ut som jag kunde då dörren öppnades.

"Skaffning", meddelade en besättningsman och hade med sig en bricka med mat. Ingen gemensam middag idag tydligen. Jag åt med god aptit och fortsatte sedan utforskandet av utrymmet ovanför innertaket. Med viss försiktighet gick det att krypa omkring, ett par gånger var jag nära att sätta ett knä igenom de porösa plattorna, men med stöd av den bärande konstruktionen lyckades jag ta mig fram flera meter. Efter en stund hörde jag röster från det som skulle kunna vara konferensrummet.

Det verkade på ett styrelsemöte utan min medverkan. Eftersom det talades spanska förstod jag inte så mycket av vad som sades. Men mitt namn nämndes och de pratade också om Valerie och Boy. Jag fick för mig att Valerie och Boy smitit på något sätt, men det kunde vara något annat. Min spanska var som sagt inte alls bra. Men det var så intressant att jag beslöt mig för att försöka kolla detta, de hade ju faktiskt lovat mig daglig kontakt med gisslan.

Jag kröp tillbaka till min hytt och lyfte telefonluren för att kontakta Maria.

"Hej fångvakterska", började jag, "ni har ju lovat att jag skulle få kontakta mitt tidigare resällskap".

"Javisst", svarade hon beredvilligt, "det skall jag försöka ordna."

En stund senare kommer hon in i min hytt.

"Vi har visst något problem med kommunikationen, meddelar hon då, "i morgon bitti skall det vara ordnat, säger kaptenen."

Detta kanske bekräftade min gissning att de smitit, men jag skulle i alla fall avvakta morgonen innan jag kanske skulle kunna ställa nya krav. Eller att jag kanske skulle försöka smita i min tur, trots allt var mitt hjärta i den här skattjakten i första hand hos Valerie. Och Boy.

Maria ville inte släppa ut mig på däck, hon påpekade att det började bli sent. Däremot stannade hon i min hytt och underhöll

mig. Vi spelade inte kläd poker utan luffarschack, hon var en hejare på luffarschack och vi vann varannan gång i flera timmar.

Då hördes plötsligt en dov duns och båten krängde. Vi hörde upprörda röster och båten började på slagsida och verkade vara på väg att sjunka.

"Fort, öppna dörren", hojtar jag.

"Kan inte, jag har ingen nyckel", svarar Maria och kastar sig över telefonen för att få hjälp utifrån. "Linjen är död!"

"Det är vi snart också om du inte kan få upp dörren", säger jag.

16. Grottfolket

Maria lägger av ett helt batteri spanska svordomar beblandade med "dynamit", "Bangkok" och "Thailand". Hon tror tydligen att det är de konkurrerande skattsökarna som varit framme med en sprängladdning. Hon får tro vad hon vill men jag tycker att första prioritet är att komma ut från den stängda hytten. Vi bankar och hojtar och försöker få upp dörren och trots att Maria, med ett röstläge som en siren, försöker påkalla uppmärksamhet händer ingenting.

När vattnet börjar strömma in under dörren och slagsidan är åt samma håll som dörren, börjar paniken sprida sig i mina hårt ansatta nerver.

"Taket", tänker jag plötsligt. "Maria, kom här, vi kanske kan rädda oss via innertaket. Det måste finnas en väg ut den här vägen."

Nu behöver man inte vara rädd för att skada taket, det är bara att fortast möjligt försöka ta sig fram och helst uppåt. Så snart Maria fattat galoppen tar hon ledningen och lotsar oss så att vi kommer till ett lodrätt schakt. Med viss möda och med hjälp av kabelstegarna tar vi oss upp en våning i båten. Båten sjunker mycket snabbt och vi hör hur besättningen med hjälp av livbåtar försöker rädda vad som räddas kan.

Vi lyckas komma ut på däck och kasta oss i havet samtidigt som båten sjunker under oss. Vi simmar iväg från vraket samtidigt som en kraftig våg kastar oss mot en klippa med Maria närmast klippan. Hon tar stöten, slår i huvudet och tappar medvetandet. Hon har inte vikit från min sida den här gången, och trots mörkret uppfattar jag vad som händer och håller henne över vattnet, samtidigt som vi flyter mot land.

Det finns livbåtar alldeles i närheten, men jag föredrar att försöka ta oss till land på egen hand. Men det är inte så lätt, det blåser ordentligt och jag har fullt arbete med att hålla oss ovanför ytan. Jag skrapar i ett par undervattensklippor och tappar mer och mer av mina krafter. Till slut när jag tycker att jag inte orkar mer känner jag botten och släpar upp både mig själv och Maria upp på stranden.

En stund senare verkar även andra vara på väg åt vårt håll så jag drar oss upp mot ett par buskar som jag tänker gömma mig

bakom. Försiktigt drar jag oss bakom buskarna in i mörkret. Hoppsan, det är en grotta. Jag släpar in Maria i grottan, kontrollerar att hon lever, hon verkar inte skadad utöver en bula i huvudet.

Jag vågar inte tända något ljus, förresten har jag nog inget på mig som kan tänkas brinna. Jag tänker på spåren som leder hit och efter att ha bundit Maria med min livrem kryper jag ut för att försöka sopa igen spåren i sanden.

När jag krupit in i grottan och känt mig fram till Maria hör jag henne stöna svagt. Jag märker att hon kvicknat till och jag börjar förklara läget för henne.

"Ett - ett", förklarar jag, "du räddade mitt liv igår, idag har jag räddat ditt. Dessutom har jag dig bakbunden i en grotta. Om livet är dig kärt är du helt tyst, annars..."

Eftersom jag inte kunde komma på någon bra fortsättning på meningen blev den hängande i luften. I min utbildning som datorsäljare ingick inte att slå folk på käften så jag vet inte vad jag skulle ha gjort om hon skulle börja tjuta som en siren igen. Hon höll sig i alla fall tyst, hon trodde väl att jag var lika tuff som jag lät.

"Jag tror inte att någon från båten överlevde", ljög jag. Vad höll på att hända med min skotska ärlighet förresten. Det ingick inte i min vanligtvis hederliga attityd att ljuga för folk mitt upp i ansiktet. Även om det var mörkt. Men jag började redan ångra mitt plötsligt påkomna beslut att gömma oss. Hur skulle jag göra i fortsättningen. Visserligen hade jag Maria, men var hon något värd som gisslan?

"Hur skall du komma ur det här då?" frågar Maria. Hon är inte dum, hon har också konstaterat mitt dilemma. "Kan du lossa på bältet som du bundit mig med, är du snäll."

"Tyvärr kan jag inte vara så snäll", säger jag. "Du skulle springa ifrån mig och rapportera till ditt huvudkontor direkt."

"Vi måste komma till en överenskommelse", påstår hon, "du kan inte låsa in mig eller binda mig i den här grottan utan att jag kommer loss på fem minuter. Du kan inte ta mig till Banana Bay eller Basseterre mot min vilja. Alltså, vad tänker du göra egentligen?"

Hon kunde inte uttrycka mitt problem tydligare.

"Vad har du att föreslå?" frågar jag nervöst.

"Är du den du ger dig ut för att vara?" frågar hon.

"Hurså?"

"Det är inte så att du arbetar för någon underrättelsetjänst eller polisorganisation från USA eller England?"

"Herrejösses, nej!" Nu gick skam på torra land, kunde man ta mig för hemlig agent eller polis. "Aldrig i livet", tillade jag mycket förnärligt.

"Nej, våra undersökningar har inte hittat något sådant misstänkt", säger hon. "Men det gör jag."

"Hurså, du gör vadå?"

"Jag arbetar för mexikanska narkotikapolisen."

"Jaha", säger jag dumt.

"I och för sig är jag anställd i den här organisationen som kidnappat dig och dina medhjälpare. Men jag är också informatör åt mexikanska polisen därför att de misstänker att det finns skumma affärer bakom fasaden i det här bolaget."

"Du ljuger för att jag skall släppa dig fri", säger jag osäkert. "Bevisa det!"

"Vad vet du om Mexiko?"

"Inte ett dyft annat än att det är amerikanerna som säljer datorer där."

"Du kan ringa dit och kontrollera."

"Har du en mobiltelefon i trosorna?", frågar jag.

"Nej, men så snart vi kommer åt en telefon kan du ringa ett kontrollsamtal. Mottagaren betalar. Tills dess kan du släppa mig fri."

"Så dum är jag i alla fall inte. Nu kryper vi längre in i grottan. Vi är för nära öppningen."

"Vi kröp vidare in i grottan. Det kom inga fladdermöss för att skrämma oss, men jag kröp rakt in i en askhög och något som kändes som en lägerplats. Det fanns också en tjock rot från något träd som växte här utanför.

"Nu binder jag fast dig vid den här roten. För säkerhets skull binder jag ihop dina fötter med dina trosor. Om du är snäll och tyst i natt skall jag fundera på vad du sagt. Nu tänker jag sova ett par timmar. Och kom ihåg att jag sover mycket lätt och vaknar om du försöker smita."

Jag undrar om hon trodde på det sista. När hon kröp ner i min säng i Banana Bay så sov jag som en stock, precis som jag brukar göra. Jag var mycket imponerad över mig själv och jag börjar ljuga som en borstbindare. Nej, det var fel, det är inte borstbindare som ljuger, dom...

Jag vaknade med ett ryck. "Frukost", säger en vänlig röst. Det är ljus utomhus och in i grottan letar sig en blek dager. Vid lägerplatsen sitter Maria och flinar glatt.

"Duger det med kalla bönor?"

Hon var inte bunden längre, i stället höll hon fram en burk med vita bönor.

"Jag hittade några konservburkar här", säger hon. "Bättre än ingenting i alla fall."

Jag suckade och konstaterade att jag nog trots allt var amatör i de här kretsarna.

"Får jag tillbaka min livrem", säger jag surt. "Jag måste gå på muggen."

Grottan är ganska stor här inne, men den lilla öppningen släpper in obetydligt med ljus. Jag går bakom närmaste hörn och börjar gräva en grop för att gräva ner det jag tänkte släppa ifrån mig. Det är något som glittrar svagt i sanden så jag tar upp det och stoppar i fickan för att titta på det senare.

"Tror du på mig nu?" frågar Maria.

"Jag vet inte vad jag skall tro", svarar jag fortfarande sur.

"Du stannar här så skall jag rekognosera."

"Som du vill."

Jag ser några besättningsmän några hundra meter bort, de letar kanske efter flera överlevande.

"Vi stannar ett tag till", meddelar jag vid återkomsten till Maria.

"Du litar inte på mig", konstaterar hon och hennes leende glittrar genom skumrasket. Jag känner mig otroligt dum.

"Vi väntar tills kusten är klar", säger jag, "sedan tar vi oss till närmaste telefon så att jag kan kontrollera din identitet. Om du är grön är jag med på att samarbeta på något sätt."

Jag tänker på Valerie och Boy och den lilla expedition vi var ute på.

"Vilken röra", tänker jag högt på bred skotska.

"Va?"

"Nej, jag bara tänkte högt"

Marias breda leende lyser upp grottan och trots att jag är osäker på allt känner jag en viss trygghet på att Maria kanske eventuellt är på min sida. Dock kvarstår frågan vems sida jag är på egentligen.

17. Flykten

Av Marias uppträdande så trodde jag innerst inne på att hon var det hon sagt. Samtidigt var jag osäker och ville inte ta några onödiga risker. Hur som helst tänkte jag vara så försiktig som jag kunde. Efter ytterligare tre burkar med vita bönor under dagens lopp avundades jag inte alls de cowboys i Vilda Västern som enligt filmerna levde på vita bönor. Vi behövde inte svälta i alla fall.

I skymningen gjorde jag en rekognoscering i grottöppningen och trodde mig kunna konstatera att det inte fanns några fiender inom synhåll. Tidvattnet gick nu ända upp i grottöppningen så det var ingen risk att det skulle synas några spår.

"Nu kommer den spännande leken blindbock", meddelar jag Maria. "Nu skall du ha ögonbindel och vi skall smyga ut härifrån."

"Du är dum", påstår hon.

"Inga protester", säger jag, "jag hittade faktiskt en kniv här inne och om jag kommer på dig med något som gör mig misstänksam kommer jag att använda den. Betänk att jag är van vid jakt på storvilt och jag kommer att betrakta dig som storvilt från och med nu. Nu knyter vi på dig ögonbindeln, jag bakbinder dina händer och så kryper vi ut i det fria."

Av någon anledning tyckte jag att grottans belägenhet borde vara mitt trumfkort och därför gjorde jag som jag gjorde. Vi kröp ut och jag ledde Maria upp för närmaste kulle, snårskogen gjorde det mycket besvärligt framför allt för Maria som var bakbunden. Så snart vi hade lämnat kusten och havet var utom synhåll lossade jag livremmen och ögonbindeln på Maria.

"Om du är snäll flicka nu så skall vi vandra mot norr tills vi hittar en telefonkiosk", meddelade jag.

Maria är otrolig. Hon ler lugnt och tar mig i handen och säger:

"Visst, signor Jones, låt oss promenera hand i hand till närmaste telefon."

De närmaste timmarna blev strapatsrika i överkant. Visst hade jag visst hum om terrängen sedan jag ridit i de här trakterna tillsammans med Valerie och Boy, men att det skulle vara så här hopplöst att ta sig fram i mörkret, det hade jag inte räknat med. Men samtidigt ville jag så långt som möjligt från

stranden innan det blev ljust. Efter ett par timmar hade jag fått nog.

"Nu rastar vi", bestämde jag.

"Som du vill, signor Jones", säger Maria med ett brett leende, "vill du kanske binda mig för natten?"

"Var lagom rolig, kryp ihop under den där busken och sov gott."

Egentligen kunde hon smita nät hon ville. Att hon inte ville smita verkade vara ett gott tecken. Något oroligt kröp jag ihop under en annan buske och försökte hålla mig vaken.

Nätterna är varma på de här öarna. Även om det skulle komma regn under natten skulle det trots allt vara ganska behagligt. En övernattning i skotska höglandet skulle inte vara lika rolig.

Nästa förmiddag var vi framme vid telefonkiosken vid Island Paradise och jag fick ett telefonnummer och ett namn i Mexiko City som skulle verifiera att Maria var den hon nu utgav sig för att vara. Men jag ringde i stället huvudkontoret hemma i Skottland och bad en av våra medarbetare att kontrollera namn och telefon.

"Vill du kolla med någon av dina vänner på Scotland Yard att det faktiskt är riktiga poliser på det här numret", bad jag min medarbetare. Han hade av någon anledning varit anställd på Scotland Yard tidigare. Naturligtvis ville huvudkontoret veta var jag hade varit, varför jag ville ha koll mexikanska polisen med mera med mera men jag hänvisade till att jag en stor kund på gång.

Efter en välbehövlig dusch vandrade vi ut till telefonkiosken efter ett par timmar och jag ringde upp huvudkontoret och fick bekräftat att namnet jag fick var en avdelningschef i mexikanska polisen.

"OK, Maria", bekräftade jag då, "ring upp din chef, men jag vill också tala med honom."

Maria ringer och sätter igång att smattra fram sitt senaste äventyr på snabb spanska. Personen på andra sidan tråden verkar inte helt nöjd med utvecklingen, de har en häftig diskussion om något som jag inte uppfattar. Det verkar som om Maria vill ha mig med i den fortsatta skattjakten men det vill tydligen inte hennes chef. Maria räcker mig luren så småningom.

"Vill ni hjälpa oss att fortsätta att leta efter skatten?", frågar telefonrösten.

"Nej", säger jag "jag har haft alldeles för mycket trubbel redan, jag måste återgå till att sälja datorer annars går vi snart i konkurs."

"Bra", säger telefonrösten, "det brukar bara bli problem med amatörer inblandade i polisaffärer. Jag vore tacksam om du talade om vad du vet för oss, sedan kan Maria återgå till sin roll i den misstänkta organisationen."

"Å herrejösses, menar ni att ni tänker skicka in henne i getingboet igen?" Han påstod att de inte kunde ha någon misstanke om annat att Maria var någon annan än hon utgav sig att vara.

Vid närmare eftertanke kanske det var på det sättet. Hon kunde sätta sig i förbindelse med organisationen, duka upp någon trovärdig historia om sin räddning. Hon skulle förstås inte alls tala om att jag var räddad. Vid ytterligare en eftertanke skulle jag kanske försvinna från Västindien ett tag, jag var trött på att bli jagad stup i ett och det var nog inte bra för affärerna heller.

Vid återkomsten till Island Paradise fanns Valerie och Boy i mitt rum. Återseendet blev glatt men Valerie och Boy tittade på Maria ungefär som om hon var en skallerorm. Fullt förståeligt, senast de träffades var när vi blev inlåsta på ett hotell på Antigua.

Jag berättade om min medverkan på båten och hur vi räddade varandra så att vi kom iland från den sjunkande båten. Jag talade inte om att Maria var mexikansk polis, det betraktade jag som en affärshemlighet tills vidare. Jag var inblandad i så mycket skumma affärer numera så jag berättade så litet som möjligt för så få som möjligt.

"Jag har fått ett brev", säger Valerie, "från min inneboende sjöman som försvann. Han ber mig skicka boken han glömde till det ställe han är nu."

"Hoppsan", utbrister jag, "vi åker väl och hälsar på honom." Plötsligt är jag gripen av skattjaktens tjusning, för en timme sedan var jag beredd att lägga av helt och hållet och ägna mig åt datorer i stället.

Valerie blir plötsligt tyst och tittar menande på Maria. Jag talar då om att Maria är mexikansk polis, vilket Valerie inte tror ett dugg på förrän jag har berättat hur jag kontrollerat äktheten.

"Okej då", säger hon då, "han är i Singapore."

"Det var det värsta ...", suckar jag, " det var ju en bit bort om man vill hälsa på honom. Och inte är det billigt heller att åka till Singapore", tillägger jag som den äkta skotte jag är.

Maria försvinner ut och kommer tillbaka en kvart senare.

"Jag har ett förslag att göra", säger hon, "jag har just talat med min chef och han vill anställa signor Jones och signorita Valerie temporärt för att leta rätt på sjömannen i Singapore. Vi betalar resan, omkostnader plus 150 amerikanska dollar om dagen. Valerie är ju den enda som känner honom och ni har ju jobbat ihop med framgång tidigare har vi sett."

"Än jag då?", utbrister Boy.

"Inte en chans", säger Maria, "vi kan inte engagera minderåriga."

Med tanke på att Västindiens behagliga klimat började bli obehagligt för mig så ringde jag hem till huvudkontoret och föreslog att jag skulle byta distrikt ett tag framöver. Eftersom jag tänkte byta till Singapore blev det en del frågetecken och diskussion innan det blev bestämt. Jag ringde faktiskt min kollega i Singapore och han tyckte att det skulle bli kul att komma till svalare breddgrader, som han uttryckte sig.

18. Singapore

Resan till andra sidan jordklotet gick via Antigua och London. Jag blev mer och mer förvånad över Valerie. Hon verkade resvan och världsvan på ett sätt jag inte väntat mig. Från början hade jag betraktat henne som någon sorts kontorist som knappt varit utanför Leeward Islands, det vill säga de karibiska öarna på "läsidan". Vinden blåser ju nästan alltid från sydost och S:t Kitts låg ju bland öarna i nordväst.

Trettiosex timmars flygning gav tillfälle att förhöra sig om Valeries bakgrund. Visst arbetade hon på något sorts kontor i statliga förvaltningen på S:t Kitts, men hon hade en akademisk examen från ett universitet i Florida, vilket kanske förklarade att hon var världsvan. Hon uppträdde nu på ett annat sätt än tidigare, hon var rent affärsmässig och inte alls så kelsjuk och beskyddande som tidigare.

Så småningom framskyntade det att hon var något svartsjuk på Maria, samtidigt som jag hade en känsla av att hon nu använde andra medel för att samarbeta. Men hon verkade lita på mig helt och fullt.

Trots att det är förhållandevis rymligt i första klass i en jumbojet så är det påfrestande att tillbringa ett och halvt dygn på flygplatser och i flygplan.

Singapore blev en överraskning. Jag har aldrig sett en så ren och välskött stad. Västindien är ju skräpigt, ingen bryr sig om att ta reda på gamla coca-colaburkar eller bilvrak. Här fanns inte så mycket som ett kolapapper som skröpade. Det visade sig vara skyhöga böter om man kastade det minsta lilla skröp på gatan. Skyskrapor och affärscentrum avlöste varandra. I Skottland bygger man inomhustorg för att få ett varmare shoppingklimat, här bygger man inomhustorg för att få svalka. Trots värmen var det förvånansvärt friskt i luften, det borde betyda att det var ganska låg luftfuktighet, just nu i alla fall.

Raffels, det berömda hotellet från den engelska kolonialtiden, var fullbokat så vi tog in på Dynasty Hotel, hotellet med det konstiga taket. Efter frukost i hotellets matsal var det dags att börja leta efter vår sjöman.

Han hade ju inte lämnat någon adress utan brevet skulle skickas poste restante till ett postkontor i ett affärscentrum i

centrala Singapore. Vi började med att på postkontoret försöka få fram upplysningar om vår sjöman, en svensk vid namn Björn Andersson. Men postkontoret var tydligen valt med omsorg, det fanns ingen som kunde minnas just den personen bland alla tusentals besökare varje dag.

Vi gjorde då två saker för att spåra upp vår svenske sjöman. Valerie skrev ett brev till honom där hon ville att han skulle träffa en bekant på en japansk restaurang som vi hittat nära vårt hotell. Vi hade stoppat brevet i ett stort rött kuvert så att vi skulle kunna se det när det hämtades. Dessutom försökte vi bevaka postkontoret hela dagen från morgon till kväll. Valerie fick vara där den mesta tiden men med hjälp av beskrivning plus det röda kuvertet borde jag också kunna ha en chans då Valerie behövde vara borta för ätning eller andra naturbehov.

På tredje dagen när Valerie utträttade något av sina andra naturbehov fick jag se det röda kuvertet på väg ut från postkontoret. Det var ytterst nära att jag missat det för det var ingen skandinavisk sjöman som hämtade det utan en kines i vit skjorta. Jag följde efter honom i folkvimlet vilket inte var det lättaste, varannan person på gatorna var en kines i vit skjorta. Trots sitt brittiska påbrå är merparten av invånarna i Singapore kineser, dessutom finns ganska många malajer och några få européer.

Jag lyckades följa det röda kuvertet och såg att det försvann upp på en buss. Innan jag hann fram startade bussen, jag rusad ut i gatan och lyckades få tag i en taxi.

"Följ den där bussen", hojtade jag.

Taxichauffören vände sig om och tittade på mig. Han ryckte på axlarna och jag tyckte att han mumlade något om tokiga engelsmän, men jag kunde ha hört fel. Jag kände mig som en tokig skotte i vilket fall som helst. Tydligen kom vi allt längre bort från affärsgatorna, husen blev lägre och snart var vi i kineskvarteren. Husen var lägre och kommersen var i full gång på trottoarerna. Det vill säga här såldes allt från gamla kläder, billiga smycken och diverse maträtter mest utanför affärerna. Det kanske såldes andra saker också, men det var det här jag såg från baksätet på taxin.

Min vän med kuvertet hoppade plötsligt av bussen och försvann in i ett hus. Jag gjorde sammalunda, det vill säga jag betalade taxin och försökte följa kuvertet in i huset. I centrala Singapore var jag en affärsman i mängden, här i kineskvarteren

avvek jag från mängden på ett markant sätt. Det syntes också på omgivningen, jag blev betittad av omgivningen, speciellt som jag springande tänkte ta mig in i ett hus.

Affärsmännen tyckte inte att jag skulle rusa in i huset på det sättet, ett par stora starka kinesiska hundrakilosgossar var snabbt framme vid mig och visade mycket bestämt att de inte alls tyckte att jag skulle gå in i huset efter det röda kuvertet. Jag försökte flytta dem åt sidan men jag kunde lika gärna försöka flytta två elefanter.

Jag försökte då att tala om för de kraftiga gossarna att jag var en vän till Björn Andersson och att jag trodde att han bodde i det här huset. De skakade på huvudet och verkade inte alls förstå min engelska. Snart kom en av affärsmännen fram och frågade artigast vad jag ville. Jag envisades med att jag ville träffa Björn Andersson men utan framgång.

"Men om ni får se honom kan ni väl ge honom ett meddelande. Jag vill bjuda honom på middag - klockan åtta i kväll."

Kinesen bugade lätt och sade att han skulle framföra detta om han mot förmodan skulle dyka upp. Det verkade på honom som om det var lika otroligt som att han skulle komma till månen i kväll. Men det kanske bara var hans sätt som förvirrade mig, vad vet jag.

En av "elefanterna" var vänligheten själv och lyckades på tio sekunder vissla fram en taxi. Visslingen var ingen vissling utan påminde mer om trumpetandet från en elefant. Han inte bara liknade en elefant, han lät som en också. I alla fall öppnade han artigast dörren till taxin så jag gav taxichauffören adressen till hotellet och lät mig skjutas dit.

När kvällen kom gick vi för att äta middag på den japanska restaurangen. Något liknande i restaurangväg har i alla fall inte jag sett tidigare. Jag hade väntat mig att kunna beställa en vanlig sokoyaki på normalt sätt. Men här fick vi sitta på något slags höga stolar vid någon sorts disk. Kocken kom fram till oss och det visade sig att främre delen av disken var en spishäll så när vi beställde maten stektes den framför näsan på oss. Men gott var det. Åtminstone förrätten.

För mitt i stekningen av varmrätten kom en kines in och gick raka vägen fram till mig. Det var samma kines som hämtat kuvertet till Björn Andersson. Han hade ett meddelande som kort och gott gick ut på att om vi ville träffa Björn skulle vi snarast

bege oss till Singapore Crocodilarium, en krokodilfarm utanför staden. Fem i tio samma kväll skulle vi vara där, krokodilfarmen skulle stänga klockan tio.

De artiga kyparna och kockarna på restaurangen var förkrossade över att vi skulle gå så snart. Vi försäkrade att visst var maten fin men att vi måste iväg i ett skyndsamt affärsärende. Jag fick notan och skrev till en hel del dricks. Det var ju mexikanska staten som betalade omkostnaderna.

Med taxin tog vi oss ut till krokodilfarmen och var där i god tid. Här födde man upp krokodilerna och förvandlade dem till väskor och skor. De levande krokodilerna till vänster, det döda krokodilskinnet i shopen till höger. Med den inställning som fanns i Europa då det gällde utrotningshotade krokodiler så misstänkte jag att marknaden för äkta krokodilskinnsprylar borde vara begränsad. Det kanske var annorlunda här i Asien.

Vi anlände mitt i ett uppträdande. En person som såg ganska klen ut brottades med en av de mindre krokodilerna. Han lyckades få den att stå på två ben. Huvudnumret var att han med bara händerna öppnade käftarna på en av de större krokodilerna och satte in huvudet, sitt eget huvud, in i gapet på krokodilen. Att det inte var helt ofarligt att umgås med krokodiler vittnade ett kraftigt bandage runt ena låret på krokodiltämjaren.

Bredvid Valerie fanns plötsligt en kraftig person med mörkt helskägg med inslag av grått. Med likadant hår och dessutom mörka glasögon såg man inte mycket av ansiktet.

"Hej, älskling", säger han till Valerie.

Valerie i sin tur ger till ett illtjut och kastar sig i armarna på den nyanlände. På beskrivningen liknar han Björn Andersson och med ledning av Valeries beteende är det alldeles säkert Björn Andersson. Jag tittar på dem, avundsjukt och kanske svartsjukt. Och jag som kanske inbillat mig att det var bara jag som fick del av Valeries runda kramar.

"Varför kom du inte till restaurangen?", frågar Valerie, "vi hade börjat en så god middag."

Björn drog oss längre in bland krokodilfällorna. Det var låga cementmurar i brösthöjd, några meter längre ner fanns vatten och konstgjorda öar och gott om krokodiler. Vi lutade oss mot en sådan cementmur och Valerie babblade om vädret på S:t Kitts som om det skulle vara något att tala om. Det var ju likadant jämt med undantag av att regnskurarna ibland varade tio minuter, ibland en hel kvart. Nu släcks det mesta av ljuset,

klockan är tio och besökarna ska lämna området. Här inne där uppfödningen av krokodiler tydligen sker är det nu nästan helt mörkt.

Jag försökte avbryta men det var inte lätt. Plötsligt känner jag att något lyfter mig över barriären och jag hamnar med ett plask i vattnet bland krokodilerna. Jag hör ett skrik, Valeries skrik, och ytterligare ett plask bredvid mig.

"Är du där Valerie?" säger jag till skuggan som ligger bredvid mig.

"Usch ja", säger hon.

Det plaskar runt om oss och vi är bland krokodilerna. I och för sig borde de vara ganska mätta vid det här laget, de hade just fått kvällsmaten då vi kom. Jag tordes inte röra en fena, jag fick för mig att det skulle vara bra att inte dra uppmärksamheten till mig. Min kännedom om krokodiler är begränsad, jag har ju inte ens sett Nessie, odjuret i Loch Ness.

Det verkar faktiskt som om våra plask i vattnet skrämte krokodilerna för otroligt nog verkar det som om de ger sig av åt andra hållet. Ljuset är inte bra men jag kan skönja silhuetterna på både krokodiler och Valerie. Vattnet når oss till knäna och det är två och en halv meter upp till kanten på gropen, en brant cementmur.

"Skit också", säger Valerie, "dom har tagit Björn." fortsätter hon och kryddar meningen med ett antal svordomar som jag bara delvis känner igen. Jag var tydligen inte bekant med alla nyanser av det västindiska kraftspråket.

"Vi måste nog tänka på att ta oss upp härifrån", föreslår jag nervöst, samtidigt som ledarkrokodilen börjar närma sig. Han har visst hämtat sig från chocken då vi plaskade ner i hans bassäng. "Mera mat", tycks han tänka.

Valerie får tag i en del av en trädstam som finns i gropen. Den verkar ligga där för att krokodilerna skall ha något att vässa tänderna på. Krokodilen ligger där tre meter ifrån oss och gapar hotfullt, Valerie kastar träbiten mitt i gapet på krokodilen och krokodilen stänger käftarna med en smäll.

"Fort, hjälp mig upp", hojtar Valerie och hoppar upp på mina axlar och jag skjuter på och hon häver sig över cementkanten.

"Skynda dig, här är det inte så djupt." Hon verkar helt lugn medan jag står till knäna i vatten med en krokodil två meter ifrån mig, krokodilen håller som bäst på att spotta ut trästycket och riktar in nästa bett mot mig. Hon behöver inte säga det två

gångar, trots skallrande knän och hackande tänder rusar jag iväg, jag når Valeries händer och med hjälp av några ojämnheter i väggen lyckas jag ta mig upp så pass att jag kan greppa runt kanten på muren. Under mig hör jag hur krokodilerna närmar sig, det låter som nyfångade kräftor i en plåthink, men högre och farligare.

19. Djungeln i Singapore

Jag skyndar mig att dra upp fötterna för jag hör hur krokodilkäftarna slår igen bara centimeter under mina fötter. Jag sparkar till och träffar ett av odjuret på nosen och är sedan kvickt uppe ovan muren och i säkerhet. Otroligt vad en adrenalinchock kan ge oanade krafter.

Vid utgången hör vi Björn protestera och sätta sig till motvärn mot de två som släpar ut honom. Till sist blir de oroliga och drämmer något i huvudet på honom, han säckar ihop och blir instuvad i en svart Mercedes.

Valerie rycker mig i handen och vi springer mot utgången. Jag försöker få tag i en taxi, men här i förorten finns inte en taxi inom synhåll. Jag försöker ta en bil men alla parkerade bilar är låsta. Men en Vespa står där olåst, ägaren är nog den handlar i kiosken intill. Det här är en riktig Vespa, en skoter som var så populär på sextiotalet. Små hjul och motorn, en tvåtaktare på cirka fem hästkrafter, var monterad på ena sidan av bakhjulet. Som motvikt på den andra sidan av bakhjulet fanns endast en verktygslåda. I övrigt fungerade den som en motorcykel, det vill säga man växlade med vänster fot och bromsade med höger. Jag kickar igång skotern, den startar snällt, Valerie hoppar vikt upp på bönpallen och jag kör efter den bortflyende Mercedesen.

Det verkar inte som om de ser att vi följer efter för de åker lugnt vidare och bryter inte mot hastighetsbegränsningarna. Min kännedom om Singapore är ju obetydlig, men helt klart är att vi lämnar centrum, vägen blir allt sämre och gatlyktorna upphör, den svarta tropiknatten är verkligen svart, endast smärre stjärnor syns om vi tittar rakt upp. Urskogen verkar komma allt närmare vägen och jag får problem med att köra skotern.

Ljuset på skotern var inte påslaget och jag varken kunde eller ville slå på strålkastaren, då skulle snart den bortflyende bilen märka att den var förföljd. Vespans små hjul och dåliga balans var inte alls lämpad för den här krokiga och blöta vägen. Vi studsade och hoppade, då och då stänkte vattnet då vi körde igenom vattenpussarna. Så länge vi hade baklyktorna från Mercedesen att följa gick det ganska bra, jag kunde se vart vägen tog vägen och jag såg också då bilen hade bekymmer med groparna i vägen.

Vägen verkade bli allt smalare och bilen framför oss körde också allt saktare. Plötsligt ljusnade det något framför oss, och baklyktorna försvann bakom en kurva. När vi kom runt kurvan var vi farligt nära bilen, som hade stannat. Jag tvärnitade så att jag sladdade ner i diket och fick motorstopp. Tur var väl det, annars hade vi blivit upptäckta.

Vi var framme vid en flod, där väntade någon med en motorbåt. Bilen parkerades och Björn släpades ner till en långsmal öppen båt och båten försvann med god fart uppströms. Valerie och jag låg omskakade, sönderrivna av grenar men tysta i diket och såg vad som hände. Mercedesen vände och körde tillbaka, farligt nära där vi låg. Men buskarna kring vägen var täta och vi blev inte upptäckta.

Nu var goda råd dyra, skulle vi följa bilen tillbaka eller skulle vi försöka följa båten. Svaret gav sig självt, Vespan vägrade starta så det gick inte att följa bilen. Jag rullade ner skotern i diket igen och vi gick ner till den lilla bryggan, där fanns också några hyddor där det bodde några familjer. Artigt knackade vi på och bad att få hyra en båt. Det låg några fler långsmala båtar vid bryggan, med en sådan kunde vi försöka förfölja Björn och hans resällskap.

Vi hade en del pengar på oss och vi visade upp några äkta amerikanska dollarsedlar. Engelska kunde de inte, endast några få ord. De kunde räkneorden och dollar och pund, så det gick att göra affärer. Till sist följde en äldre person med stripigt vitt skägg med oss till hamnen. Att hyra båten var det inte tal om, men han kunde köra oss med sin båt.

Vi försökte få honom att förstå att vi ville följa efter den båt som nyss lämnat bryggan. Men det var svårare att förklara "följ den där båten" än att säga till taxichauffören "följ den där bussen". I alla fall kom vi ner i båten, farbror Wu startade motorn och med ett rytande rusade båten uppströms. Det var full fart direkt, det verkade inte finnas vare sig koppling eller gas, bara full gas eller fullt stopp. Med den här farten skulle vi snart vara ifatt den andra båten, om den fortfarande fanns kvar på floden.

Den gjorde inte det, men efter en kvart i full fart kom vi till en annan by och där såg vi Björn släpas i land av två kraftiga personer. Byn verkade vara större än den vi kom från. När vi svepte förbi, fortfarande i full fart, såg vi Björn med sällskap försvinna in i ett hus nära stranden. När vi passerat nästa krök på floden fick farbror Wu att stanna farkosten och sätta oss i land, utom synhåll från byn. Vi påpekade för båtföraren att han bara

fick ett litet förskott på arvodet, om han väntade tills vi kom tillbaka skulle ha få mycket mer.

Farbror Wu nickade och log med sina svarta tänder och vi hade bara att hoppas på det bästa. För att mer smälta in i miljön lånade vi ett par hattar av farbror Wu och plaskade iland. Snacka om regnskog och urskog, här var skogen otroligt tät, att ta sig fram utan djungelkniv verkade helt omöjligt. Som tur var gick det en stig nära flodstranden, den kunde vi följa nedströms, sakta och försiktigt. Det var mörkt, nästan svart, och jag skulle ha tappat bort Valerie om jag inte hållit henne i handen.

Med nöd och näppe kunde vi följa stigen, visst snubblade vi då och då på elaka rötter, men vi tog oss närmare byn. Den enda ljuskällan vi hade var Valeries cigarettändare, några vapen hade vi förstås inte. Vi hade inte en tanke på att smuggla med oss vapen på flyget och några lokala vapenhandlare hade vi inte besökt.

Men trots det var vi alltså på väg att försöka befria en svensk sjöman från några som kidnappat honom. De var säkert väl beväpnade och visste med all sannolikhet hur de skulle bevaka sin gisslan. Skogen slutade tvärt och vi var i utkanten på byn och hade vårt mål inom synhåll två hundra meter längre fram. Byborna var inomhus, så vi beslöt oss att helt enkelt promenera över den öppna platsen som om vi bodde där.

Mötte vi någon skulle det vara klippt, både Valerie och jag, var och en på sitt sätt, avvek på ett markant sätt från utseendet på en bybo. Det gick bra tills vi var mitt på den öppna platsen då en raggig hund kom skällande och rusade mot oss. Men Valerie satte sig på huk och talade lugnande till hunden, varpå jycken slickade Valerie som om de hade känt varandra i hela sitt liv.

En bybo kom ut och tittade intensivt på oss, men när hunden lugnade sig så blev också bybon lugn och han gick tillbaka till sitt. Som sagt, det var det mörkt och den silhuett han kunde se innebar eventuellt att han såg våra skuggor, inklusive de bredbrättade hattarna.

"Puh", sade jag viskande, "är du djurtämjare också." Ytterligare en ny sida hos min kompanjon från S:t Kitts. Trots att vi befann oss på Malackahalvön någonstans utanför Singapore så verkade hon ha en viss kontroll över situationen.

"Om du bara visste...", viskar hon menande.

Stärkta av framgången vandrade vi vidare så att vi hamnade bakom huset som var vårt mål. Vi tittade in genom fönstren men

såg ingenting och hörde ingenting. Jag hade hoppats att kunna lokalisera Björn på något sätt men att i ett helt tyst och mörkt hus försöka leta reda på honom verkade svårt. Vi gick sakta runt huset men utan framgång. Men det fanns faktiskt en källare under huset med små gluggar.

"Får jag låna din cigarettändare", frågar jag Valerie, varefter jag sticker in handen genom en av gluggarna, tänder cigarettändaren och ser ett matförråd. När jag lyser i nästa glugg finner jag diverse skräp, gamla cykelhjul bland annat. Jag fortsätter till nästa källarglugg och utbrister:

"Bingo, här ligger Björn på jordgolvet, inlåst!"

Det var ju bra så långt, men hur skall vi få ut honom. Eftersom jag snabbt släckte cigarettändaren vet han inte att vi är här. Vi vet inte om han sover eller är sövd på något sätt. Kan vi gräva ut honom eller skall vi försöka få ut honom inifrån på något sätt.

Jag går försiktigt till något som kan vara ett redskapsskjul och hittar hackor och spadar och spett. Slägga och spett, kan det vara något tro? Jag släpar fram verktygen till källargluggen. Under tiden har Valerie fått kontakt med Björn som är förhållandevis pigg på insidan av gluggen. Grunden på huset är torkad lera, hård men inte så hårt som cement.

"Håll i spettet så här", instruerar jag Valerie, "så skall jag använda släggan på spettet."

För att dämpa ljudet lägger jag hatten mellan släggan och spettet, ändå hörs det ett tydligt dunk som för mina öron låter som om det skulle kunna väcka hela byn. Men inget hörs utöver grodor och syrsor och andra konstiga nattljud. I djungeln är det aldrig tyst.

Jag fortsätter att bearbeta spettet och väggen men med klint resultat. Visst blir det märken i lergrunden, men inte alls i den omfattning som jag tänkt mig. Efter en timme verkar det som om vi skall lyckas slå in en del av källarväggen. Då missar jag den ljuddämpande hatten, släggan slår i spettet med ett ljudligt "Klning", det kommer att väcka någon det är säkert.

Vi släpper verktygen och rusar bakom verktygsskjulet för att gömma oss. Och mycket riktigt, någon i huset vaknar och kommer runt huset med vapen i handen. Vi ligger tyst och trycker i vårt gömställe. Den beväpnade vakten ser sig omkring och fortsätter runt huset. Plötsligt snubblar han på spettet och utbrister i en och annan svordom på ett för mig främmande språk.

Han plockar upp spettet men sätter det inte i förbindelse med källarväggen, han tror väl att någon bybo glömt det. Han vandrar vidare runt huset och vi hör honom avlägga rapport, eller åtminstone tala med någon inomhus. Att de låst in Björn på det här sättet tyder på att de väntar på att någon skall komma dit och ta itu med honom senare.

Efter en halvtimme smyger vi fram till huset igen. Släggan ligger kvar och jag tänker satsa allt på ett kort, bära eller brista. Jag talar om mina planer för Björn och Valerie, snart är det ljus, vi måste få ut Björn före gryningen.

Jag fattar släggan och slår så hårt jag kan mot väggen som vi tidigare bearbetat med spettet. En gång, två gånger, tredje gången faller ett stort stycke vägg in. Jag släpper släggan, vi lyckas dra ut Björn och rusar mot skogen. Naturligtvis blir det uppståndelse i huset, två man rusar ut. Byborna vaknar, hundar skäller och springer kors och tvärs.

Detta till all lycka för oss, vakterna rusar ut och vet inte vad som hänt. En av dem kontrollerar dock om deras fånge sitter inlåst, vilket han alltså inte gör. Fångvaktarna är inte heller kompisar med byborna så de får ingen hjälp den vägen.

Under tiden smyger vi iväg längs floden nerströms. Vi kunde ju inte gå uppströms över den öppna platsen. Och vår båt ligger uppströms. Snart kommer väl väktarna underfund med vår troliga flyktväg och då är det förkyllt. Det kan inte hjälpas, vi får ta landvägen tillbaka till vår Vespa. Hur vi tre man stark skall ta oss till Singapore på en skoter som vägrar starta, det får bli ett senare problem.

20. Floden

Vi hör en båt på floden och tar oss fram till stranden och ser att det är farbror Wu och vår båt som vi lämnat uppströms om byn. Han har tydligen gett upp och väntar inte längre på oss. Vi rusar fram till stranden och vinkar, skrika tjänar ingenting till, hans motor överröstar allt annat.

Vi vinkar som vansinniga, men han tittar rakt fram och ser oss inte. Hundra meter bort gör floden en sväng och precis innan han försvinner bakom kröken ser han oss. Han vänder båten på en femöring utan att slå av på gasen och kör mot oss. Framme vid stranden stannar han motorn och vi kan med viss möda ta oss ombord utan att välta den ranka farkosten.

Då ser vi att en annan båt i god som kommer nedför floden.

"Där är skurkarna", påstår Björn.

Vi ligger still vid stranden bland mangroverötterna, grenarna hänger ner och skymmer oss från floden. Men vår båt är målad med blå och röda ormmönster. De kunde ha kört vidare utan att upptäcka oss, men den turen har vi inte.

"Full fart", säger jag till farbror Wu "dubbel betalning om du skaka av oss de där skurkarna."

"Skurkarnas" båt verkar likvärdig med vår och vi kan inte köra ifrån dem. Dessutom börjar de skjuta på oss, vi hör inte skotten men vi ser vad som händer i den andra båten.

"Ner på botten i båten", skriker jag.

Men farbror Wu hör inte, han sitter rak i ryggen och styr båten. Och så blir han också träffad och båten gör en häftig gir som gör att den nästan kantrar och förföljarna kommer snabbt närmare. Björn rusar bakåt och greppar styrspaken. Den andra båten är alldeles för nära och deras skjutvapen kommer snart att göra processen kort med oss. Men Björn har nu kontroll över vår båt och försöker gira bort från den andra båten.

"Ramma dom!" skriker jag, "ramma dom!"

Björn uppfattar direkt vad jag menar och girar igen och styr mot bredsidan på den andra båten. Innan de andra fattar vad vi har i sinnet kör vi rakt in i sidan på den. Den välter förstås omedelbart och vår båt fortsätter med oförminskad fart nerför floden.

Då vi rammade den andra båten gick fören snett in, den andra båten välte men vår båt gled jämsides med den kantrade båten och verkade ganska oskadd av kollisionen. Åtminstone till en början, men snart börjar den läcka oroväckande. Valerie tar hand om farbror Wu och jag börjar ösa båten för allt jag är värd.

Men det räcker inte, båten tar in mer vatten än jag kan ösa och farten sjunker allt eftersom den sjunker allt djupare i vattnet. Plötsligt stannar motorn med ett gurglande ljud, motorn, en gammal jeepmotor från andra världskriget, drar ned träbåten så att både motor och båt försvinner under oss. Att simma i varma vatten är väl i och för sig inget problem. Även om floden mest ser ut som flytande lera så går det i alla fall att simma utan problem.

Jag oroade mig för ett par saker, farbror Wu och krokodiler. När det gällde farbror Wu verkade allt vara under kontroll, Valerie bogserar in honom mot stranden som om hon var professionell livräddare. Med tanke på min upplevelse i krokodilfarmen var jag mycket orolig. Det borde finnas krokodiler i floden, om det inte var så att de vilda krokodilerna var utrotade. Jag beslöt mig att tro på det senare alternativet.

Vi simmade målmedvetet, mot stranden, den strand där vi hade vår Vespa parkerad. Björn verkade också vara en god simmare, så läget verkade vara under kontroll. Uppströms hörde vi rop och skrik, våra kidnappare verkade vara pigga och vitala, men låg i vattnet och plaskade, precis som vi. Vi hörde också en båt starta, det kunde vara vänner till kidnapparna,

"Skynda er, snart kommer skurkarna!", hojtar jag.

Vi skyndade oss, vi kom i land utan att ha sett vare sig krokodiler eller vattenbufflar. Vi kom i land bara några hundra meter från vår Vespa. Jag tog farbror Wu, han vägde inte mycket, och joggade ner till byn. Jag bar in farbror Wu in i hans hydda, lade honom på närmaste säng. Jag gav den gamla kvinnan som fanns i hyddan en hel del dollar och talade om att jag behövde låna en cykel samtidigt som jag beklagade att båten hade förlist.

Jag vet inte om hon begrep något av vad jag sade, hon verkade tillintetgjord av att farbror Wu var avsvimmad, blöt och blodig. Vi hade inte tid att stanna så jag tog cykeln som fanns utanför hyddan och satte fart mot Vespan.

"Kan du köra en Vespa?" frågar jag Björn.

"Inga problem", säger han. "om du cyklar så åker Valerie och jag Vespa. När du tröttnat byter vi fordon."

Snabbtänkt, den där svensken. Vespan startade nu och jag satte full fart på den skrangliga cykeln. På den här dåliga vägen gick det nästan lika fort att cykla som att ta sig fram på en Vespa. Men strax innan vi kom fram till stora vägen stannade Vespan. Jag skakade på skotern för att höra om det fanns bränsle i tanken. Det gjorde det inte, vi hade kört slut på bensinen.

Det brukar finnas reservtank på sådana här fordon, men när vi skenet av cigarettändaren hittade kranen till reservtanken stod den redan på "R". Slarvig pojke, vespaägaren, han hade glömt att ställa om kranen så nu var tanken helt tom.

"Vi tar bussen", säger Björn. "Här ute på stora vägen går det bussar varje kvart, tror jag."

"Känner du till Singapore?" frågar jag.

"Jadå, ganska väl. Jag brukar bo här då jag inte är till sjöss."

Utan ytterligare problem kom vi till vårt hotell, bussen hade en hållplats precis utanför hotellet, faktiskt.

"Du följer med upp på mitt rum", säger jag till Björn. "Du Valerie snyggar upp dig en smula och sedan skall vi ha ett möte på mitt rum för att kartlägga situationen."

Väl uppe på mitt rum byter jag till torra kläder, Björn får låna ett par jeans och en skjorta av mig. Tyvärr får han inte igen jeansen i midjan så han håller sig till hotellets morgonrockar.

"Du vill väl ha käk?", frågar jag Björn och ringer och beställer upp middag med öl och vin för tre personer till rummet. Bra hotell i Singapore, ingen rör en min då vi kommer in blöta och sönderrivna och middag klockan tre på morgonen.

"Jag skall nog bara ha mineralvatten", säger Björn tveksamt.

"Drick öl som en karl", säger jag obetänksamt.

Upp kommer maten, vi låter oss väl smaka, speciellt Björn som håller i sig två öl på nolltid.

"Mera öl åt folket", säger Björn och tar telefonen och beställer mera öl. När jag kom tillbaka från ett besök på toaletten hade han beställt ytterligare öl, ett inhemskt märke som motsvarade det danska elefantölet. Påstod Björn som redan efter två öl tinat upp och var mycket pratsam och mycket berusad. Karlen tålde inte sprit för fem öre, det var helt klart.

21. Sentosa: Singapores Discovery Island

Vi fick Björn i säng så småningom. Efter en del diskussion slocknade han tvärt i extrasängen i mitt rum. Självt slocknade jag lika effektivt efter ytterligare 30 sekunder.

När det blev morgon, eller snarare förmiddag, väcktes jag av en härlig kaffedoft samt lukten av bacon och ägg. Tillsammans med frukosten uppenbarade sig också en pigg och utvilad Valerie. Efter en stund frågade jag efter Björn varvid Valerie utbrast:

”Jag trodde han fanns på muggen eller något. Du har väl haft kontroll på honom, han sov ju i ditt rum?”

Frukosten, den goda engelska, fick en tendens att fastna i halsen. Vi konstaterade snabbt att Björn var försvunnen. Efter allt detta jobb att hitta honom och att rädda honom från de skumma individer som kidnappat honom kändes det en smula hopplöst och snopet.

”OK, Valerie”, sade jag då ”du känner honom bättre än jag. Har du någon idé om vart han tagit vägen?”

Vi enades så småningom om att vi skulle söka upp honom i kineskvarteren där han förmodligen bodde. Snabbt på med alla kläder, det vill säga en sval skjorta och ett par tunna byxor. Valeries lätta blommiga klänning passade också klimatet, vi befann oss ju nära ekvatorn och i går kände jag att skotskt ylle inte var rätta materialet för kläder i den här staden.

Och mycket riktigt slog den fuktiga värmen emot oss så snart vi lämnat det luftkonditionerade hotellet. Med hjälp av en taxichaufför lyckades vi efter en del problem att lokalisera stället där vi trodde att Björn bodde. Jag pratade med den affärsman jag träffade senast jag var där. Den här gången var han mycket tillmötesgående och talade glatt och villigt om att Björn varit där på morgonen. Han påpekade också att han inte hade verkat må särskilt bra, han hade sett ut att vara en smula bakfull.

Det hade vi viss förståelse för, vi mådde inte helt bra vi heller. Kontentan var i alla fall att Björn tydligen hämtat en bag och försvunnit i riktning mot hamnen. Vi tackade för upplysningarna och lät vår taxi ta oss till hamnen. Eftersom Björn var kapten på en bogserbåt var det kanske så enkelt att han skulle till jobbet på morgonen och inte vill väcka oss. Vi försökte i alla fall lokalisera vilken båt det var och om den fanns i hamnen.

Den fanns inte i närheten och hamnkontoret kunde bara upplysa om att den inte hade några uppdrag denna förmiddag.

”Den där linbanan där uppe, vad är det?” frågade jag hamnfolket.

Jo, det var en linbana med korgar som svävade högt över sundet och tog turister och andra till semesterön Sentosa, där det fanns en del sevärdheter, till exempel en 18 håls golfbana. Från linbanan hade man en storslagen överblick över hamnen och dess närmaste omgivningar. Efter att vi tagit reda på att bogserbåten hette Sitting Bull tog vi snabbt en taxi till World Trade Center, betalade några Singaporedollar, gick ombord i en av linbanans gondoler och satte oss tillrätta för en skön färd över vattnet.

Mitt över vattnet stannade plötsligt linbanan med ett ryck. Vi blev något nervösa eftersom vi hade en del minnen från föregående natt som kunde tyda på att någon kanske ville göra oss illa. Men när vi satt där i godan ro använde vi min kikare att spana efter Sitting Bull. Och faktiskt, på väg från hamnen och rakt mot vår gondol kunde vi identifiera bogserbåten med en skäggig figur vid rodret. Bogserbåten var av en äldre modell, målad i rött och svart och med bildäck hängande över relingen som fendorar.

Vi försökte göra oss hörda där 50 meter över vattnet, men det var ju dömt att misslyckas.

”Jag hoppar”, sade jag modigt.

”50 meter över vattnet. Du är inte klok”. Det var inte första gången som Valerie hade den åsikten om mina idéer. Jag försökte få upp ett fönster i gondolen. Det gick inte särskilt bra.

Turistmyndigheterna i den här staden ville inte att folk skulle hoppa i havet. Det var nog därför som fönstren i gondolen bara gick att öppna en decimeter. Glaset eller plasten var också för stark för att vi skulle kunna slå sönder den med händerna eller skorna.

”Skriv ett brev”, tyckte Valerie.

”Skriv själv”, tyckte jag. Valerie skrev och jag letade upp en Coca-Cola-flaska som tyngd för att kasta brev på Björn. Om den missade båten blev den ju flaskpost. Brevet i flaskan, en t-shirt som stötdämpare och med ett välriktat kast skulle jag träffa båten när den passerade under oss. Eftersom jag var en duktig kastare i cricket skulle det väl inte vara något problem.

Jag kastade och flaskan studsade ett par gånger på båten och verkade bli kvar. Men rorsmannen, som borde heta Björn, märkte

ingenting utan fortsatte med förvånansvärt hög fart mot väster. Nästa anhalt verkade bli Malackahalvön eller Sumatra. Och här satt vi i en korg på väg till Singapores semesterö och Björn, som vi åkt runt halva jordklotet för att träffa, höll på att försvinna.

”Vad skriv du i brevet?” frågade jag.

”Bara några vänliga ord”, säger Valerie och såg klurig ut.

”Jaha?”

”Nja, det var sju västindiska svordomar och att han skulle vända om för att vi ville träffa honom. Avslutat med puss ...”

När vi tittade bakåt såg vi några personer som var inbegripna i en häftig diskussion vid avgångsstationen för linbanan. På gesterna verkade det som om någon försökte få maskinisten att backa linbanan. Förmodligen gick den inte att köra baklänges varför vi fortsatte mot ön efter en stund.

Vi såg att det fanns en båthamn på ön varför vi tänkte att vi kunde hyra eller låna en båt för att sätta efter Björn. Vi måste betala inträde och ta den lokala lilla järnvägen för att komma till båthamnen. Väl där försöker vi hitta en båtuthyrare, men sådan fanns inte. Genom att prassla med några singaporedollar lyckas vi efter en del besvär få ett bra tips från den lokala hamnvakten.

Längst ut vid piren låg en stor vit yacht med dubbla motorer samt en Union Jack fladdrande i aktern. Vi sprang ut på piren och började vår övertalningskampanj. Ägaren till yachten var en typisk brittisk gentleman klädd i kaki samt en ingefärsfärgad slokmustasch. Jag lade fram mitt ärende lugnt och koncist.

”Följ den där båten”, flåsade jag, ”det är bråttom.”

”Ursäkta mig min herre från högländerna och min dam från kolonierna”, sade gentlemannen artigt, ”men jag förstår inte riktigt vad det är frågan om. För det första är detta inte en taxibåt, för det andra brukar den repliken inte fungera till sjöss.”

”Ursäkta själv”, kontrade Valerie vasst, ”men S:t Christopher är självständigt sedan många år sedan och absolut inte någon brittisk koloni.”

”Men den lilla ön igår väl i det brittiska samväldet och har flera framstående cricketspelare vad jag förstår. Enligt min uppfattning är det alltså en koloni”, tyckte engelsmannen.

”Sluta tjafsa”, gnällde jag ”det gäller liv eller död, vi måste komma ifatt den där bogserbåten som försvinner där borta med en fart av minst 15 knop. Men om den här skorven inte går så fort får vi väl leta reda på någon annan.”

”Vadå inte gå fort, den här yachten gör 40 knop på tomgång. Hoppa in får ni känna fartvinden i kalufsen.”

Engelsmannens ordval blev plötsligt rättfram och mindre oxfordskolat, han var nog en nyrik finanshaj och inte en engelsk greve. Men vad gjorde det, han antog utmaningen utan att fråga om vi ville betala för lustresan. Antydningen om att yachten inte var tillräckligt snabb gjorde tydligen verkan.

”Kasta loss för sjutton”, uppmanade han oss. ”här ska seglas.” Två stycken 70-hästars Mercurymotorer vrålade igång så att vi med nöd och näppe hann ombord.

”Vad är det vi ska köra ifatt?”

”Bogserbåten som finns i den där riktningen. Den syns inte just nu men den finns bakom den där stora tankbåten där borta.”

”OK. Med vad föranleder er att förfölja en inhemsk bogserbåt, om jag får fråga.”

Jag förklarade att det var en avlägsen släkting som vi måste träffa därför att vi skulle lämna Singapore under dagen. Det var inte särskilt sant, men det fick duga. Den engelska gentlemannen verkade inte tro ett ord av detta men struntade tydligen i detta, bara han fick lufta sin yacht.

Efter att ha rundat aktern på tankbåten såg vi Sitting Bull stäva i full fart bort från oss. Trots att vår brittiske vän öste på för fullt och säkert gjorde av med en hel del bensin tog det närmare en timme innan vi kom ifatt Sitting Bull. Björn stod vid rodret och verkade trivas med tillvaron. Cococolaflaskan låg fortfarande i min t-shirt ett par meter från Björn, han hade inte sett den eller inte brytt sig.

När han fick se oss komma upp om styrbord vinkade han avvärande och fortsatte att hålla både fart och kurs.

”Lägg dig långsides så hoppar jag över till den andra båten”, instruerar jag.

”Du är inte klok”, säger vår brittiske vän.

”Du är inte klok”, tjatar Valerie.

”Skit samma, gör som jag säger.”

Den bakre delen av bogserbåten ligger ganska lågt i vattnet. Jag klättrar upp på den högre delen av vår lustjakt och hoppar lätt över till bogserbåten när båtarna kommer tillräckligt nära varandra.

Jag plockar upp flaskposten och tar på mig min t-shirt, det är trots värmen lite blåsigt här ute till havs. Jag går fram till Björn som lugnt utbrister:

”Vad ända in i glödheta gör du här?”

Jag förklarar med hög röst, en sådan här bogserbåt för en massa oväsen, att vi faktiskt har åkt över halva jordklotet, minst, för att träffa honom.

”Varför?” undra Björn vältaligt. Vi hade faktiskt inte hunnit prata med Björn över huvud taget sedan vi träffade honom. Trots att vi var tillsammans flera timmar var det då under hektiska förhållanden.

”Du lämnade efter dig en del intressanta siffror i Karibien.”

Den brittiske lustjakten följde oss tätt om babord och jag vinkade uppmuntrande till Valerie. Men plötsligt sackade den och fick tydligen problem av något slag.

”Soppatorsk”, konstaterar Björn.

”Du får väl vända och hjälpa dem då”, hojtar jag.

”Har inte tid.”

”Du måste väl hjälpa folk i sjönöd. Du är ju sjöman för sjutton.”

”Inga problem. Du ser att det redan är en annan på väg att hjälpa dom. Jag måste över till Sumatra och tillbaka innan jag har nästa bogsering inbokad.”

”Och varför i all världen måste du till Sumatra när vi vill prata med dig?”

”För att hjälpa er förstås”, påstår Björn överraskande.

Björn förklarade tålmodigt att det faktiskt inte är han som sitter inne med skattens hemlighet. Boken, där de mystiska koordinaterna fanns, tillhörde en kollega till Björn. Kollegan, som hette Jens, hade lånat ut boken till Björn när de seglade på samma fartyg. Dagen innan deras båt skulle avgå från S:t John på Antigua hade de festat en smula kvällen innan.

Som vi vet är Björn en smula lätt påverkbar av alkohol så att Björn blev akterseglad. När han sedan tog hyra på ett annat fartyg blev boken kvar hos Valerie. Han var glömsk också, den käre Björn. Emellertid var den här killen en landsman till Björn och de träffades faktiskt i Singapore.

Jens arbetade som kock både till lands och till sjöss. Men nu hade han träffat en trevlig flicka från Sumatra och bestämde sig att gå i land och leva ett tryggt familjeliv. Han kände på sig att han borde hålla sig undan från diverse personer som ville prata juveler med honom. Därför flyttade han hem till sumatraflickans hemö. Den enda som visste var han fanns var Björn, påstod han.

Eftersom Björn vägrade att vända för att plocka upp Valerie var det bara att hålla god min och fortsätta. Det var svårmanövrerat, det var en skärgård med många öar här utanför Sumatra. Jag försökte få Björn att berätta mer om vad han visste om skatten i Västindien. Men han påstod att Jens var livrädd så fort man nämnde något om den och själv inte sade ett ord om detta. Det enda Björn visste var att han varit kock på en båt som på något sätt var inblandad.

Björn beskrev Jens som en nervös typ, kort och ganska rund. Med en kockmössa på huvudet såg han ut som urtypen för en kock, påstod Björn. Eller kanske ännu mer som världens mest berömde svensk, det vill säga kocken i TV-serien Mupparna. Då och då lagade han sitt hemlands specialiteter som dock inte alltid uppskattades i den här världsdelen. På Sumatra fanns dock en hel del holländare som gillade europeisk mat.

Framåt eftermiddagen kom vi till en flodmynning, floden hette Kampar. Djungeln stod tät på båda sidor om floden, här fanns nog både ormar och krokodiler. Även om det fanns 60 miljoner invånare på Sumatra så bodde de tydligen inte här. Om man skulle gömma sig för omvärlden verkade det här vara ett utmärkt ställe.

Här fanns i alla fall en öppen plats vid flodstranden där byborna dagligen stred med den omgivande djungeln om herraväldet. Bortsett från ett hus, som verkade vara byggt av holländare, fanns bara några plåtskjul och diverse primitiva byggnader.

”Inget stort ställe att driva restaurang på”, konstaterar jag.

”Det lär komma turister på äventyrssafari då och då. I herrgården där borta både kök och matsal, faktiskt”, upplyser Björn. Herrgården var nog byggd för hundra år sedan och var ett monument över en svunnen kolonialtid.

”Jag kan inte gå in till kajen med den här båten men som du ser kommer det en kanot och hämtar oss.”

Kanoten i fråga var en stor urholkad trästam med två mindre trästammar som utriggare. Den påminde om kanoterna i Söderhavet men var tydligen inte okända här heller även om vi oftast såg mer moderna farkoster.

Björn pratade med folket i kanoten på ett språk som lät som svenska eller holländska. De båda språken låter ganska lika för en som inte kan något av dem. Förmodligen var det holländska eftersom missionärerna hade på sin tid gjort ett gott jobb med att

lära infödingarna både kristendom och holländska. Jag begrep i alla fall ingenting om vad de pratade om.

”De säger att Jens inte finns i byn just nu”, förklarar Björn. ”Men du kan följa med i land. Jag kommer tillbaka om två dagar och hämtar dig. Nu måste jag tyvärr återvända till Singapore och sköta mitt jobb. Morsning!”

Det var ju inte mycket att välja på. I morse hade jag inte räknat med att hamna i en liten by mitt i djungeln. Men eftersom jag ville fullfölja mitt uppdrag så följde jag med i land medan Björns båt snabbt avlägsnade sig.

Jag försökte prata med mina nya vänner i kanoten, men de verkade inte förstå engelska. Det finns faktiskt områden på jorden där engelska inte fungerar. Jens flickvän borde väl kunna engelska, antog jag.

Men inte heller flickvännen fanns i byn. De trevliga människorna inkvarterade mig i en hydda mitt i byn, inte långt från brunnen. När jag försökte fråga mig för om det fanns någon som kunde engelska skakade de bara på huvudet.

En helikopter närmade sig över floden och stannade till ovanför den plats där Björns bogserbåt borde vara just nu. Den fortsatte därefter uppför floden och närmade sig vår by.

22. Elefanter i djungeln

De senaste dagarnas upplevelser hade gjort mig lite misstänksam. En helikopter i denna gudsförgätta by verkade inte fullt normalt. Byborna verkade också smått upprörda. En av byborna som hade rott mig i land skyndade sig att tala om något för mig som jag inte förstod. Han pekade mot skogen och jag begrep att det kanske var bäst om jag försvann från byn in i skogen.

När helikoptern närmade sig lunkade jag in bland träden, det kan hända att de såg mig från helikoptern, kanske inte. Jag tog mig in i den fuktdrypande djungeln och det var oerhört svårt att ta sig fram. Det fanns inte heller någon stig just där. Träden var höga så jag gick tillbaka i mina egna spår tills jag hittade ett lummigt tropiskt träd att klättra upp i. Jag klättrade en bra stund och försökte få en överblick över byn.

Från marken var jag helt osynlig och jag lyckades faktiskt hitta ett litet titthål där jag kunde kika ner mot den centrala delen av byn. En intensiv diskussion pågick där nere. Mina förföljare var av asiatiskt ursprung, det kanske var våra motståndare från föregående dag. När jag satt där i godan ro såg jag att en av grenarna alldeles i närheten började slingra sig. Jag är inte särskilt rädd för ormar, men den här stora pytonliknande saken verkade oroväckande intresserad av mig.

Jag stelnade till av skräck samtidigt som jag uppmanade mig själv att sitta still och inte avslöja mig för ormen. Och inte för mina förföljare heller för den delen. Förföljarna å sin sida närmade sig skogsbrynet och verkade leta efter mig. En av dem letade efter färsk spår i skogskanten och hittade tydligen spåren efter mina skotska sandaler. De försvann ur mitt synfält samtidigt som jag hörde att de närmade sig trädet jag satt i.

Min uppmärksamhet var något splittrad eftersom min närmaste granne ormen gled omkring alldeles i närheten och med ormhuvudet en meter från mitt huvud funderade jag på om jag trots allt skulle hasa nerför trädet till mina förföljare. Man vet aldrig, de kanske var mer vänligt stämda än ormen. Jag hade ju ingenting att försvara mig med, ingen kniv och inget skjutvapen. Aporna förde ett fruktansvärt oväsen runt oss. De verkade också vara oroliga när ormen rörde på sig. Myggor och flugor och andra

otäcka insekter flög och kröp omkring. Även om aporna väsnades tordes jag inte röra mig särskilt mycket.

Ormen som verkade vara flera meter lång, fixerar mig med blicken. Jag slits mellan ett antal olika möjligheter. Dels var jag paralyserad av ormens blick så jag hade svårt att röra mig över huvud taget. Dels borde jag backa undan från ormen så snart som möjligt utan att han, eller var det en hon, blev orolig. Dels borde jag hålla mig lugn för att inte förföljarna skulle upptäcka mig.

Plötsligt hugger ormen men missar mig. Jag tappar taget men faller bara en meter, men med visst oväsen. Ormen missade, tänker jag lättad. Men den hade inte missat, den siktade och träffade en konstig fågel som hade suttit på grenen snett bakom mig. Jag trodde sådana här ormar kramade ihjäl sitt byte, men den tog fågeln i munnen och började svälja den hel. Fågeln sprattlade men till ingen nytta, den försvann snabbt i magen på den hungriga ormen.

Uppvaktningen under mig hade hört mig och samlades under trädet. Nu satt jag blick stilla och hoppades på bättre tider. Någon börjar klättra uppåt och jag i min tur klättrar vidare uppåt i en vid båge runt ormen. De här träden är verkligen höga och jag kom upp tio meter till innan det grenarna började glesna och blev allt svagare. Jag skulle ha uppskattat en lian så att jag kunde svinga mig till nästa träd. Men jag var inte Tarzan och lianerna lyste med sin frånvaro.

Under tiden blev min förföljare anfallen av min nye vän ormen. Vad jag hörde blev det en kamp på liv och död, men eftersom ormens nya byte hade skjutvapen började en vild skottlossning tio meter under mig. Förföljaren skrek och sköt flera skott, ett par kulor kom oroväckande nära mig. Någonting ramlade nedåt i trädkronan under vilda skrik och något som lät som hemska svordomar.

Från byn hördes oväsen och trumpetanden. Det lät som om vilda elefanter invaderade byn. Mina förföljare blev tydligen oroliga och drog sig skyndsamt mot helikoptern. Jag klättrar ner till mitt titthål och ser mycket riktigt ett par elefanter som trumpetar och oroligt vandrar av och an i byn. Byborna var mest rädda om sina grönsaksodlingar och försökte mota bort elefanterna som med den manövern kom farligt nära helikoptern.

Helikopterpiloten schasade från sitt håll men vilda elefanter brukar inte ta hänsyn till vare sig andra föremål eller djur så att helikoptern kunde nog få sig en törn om det ville sig illa. Piloten

satte sig snabbt i helikoptern och lyfte ännu snabbare till 20 meters höjd. Mina förföljare sprang till helikoptern som snabbt tog dem ombord och sedan satte kurs mot havet.

Jag andades ut och tog mig ner ur trädet förbi en död orm. Skotten hade nästan delat den i två delar men fortfarande fanns dödsryckningarna där. Som tur var kunde jag klättra ner en bra bit vid sidan om den ryckande ormen. Väl nere på marken fanns numera en väl upptrampad stig som jag följde tillbaka till byn. Där fanns ett antal glada individer som klappade om elefanterna som numera verkade mer tama än vilda.

”Elephant training center”, sade en av dem några gånger. Jag förstod då att elefanterna var under utbildning och att det kanske var några av byborna som tränade dem.

Vilda elefanter på Sumatra gav sig på odlingarna av ris och grönsaker så att byborna i de olika byarna sedan länge försökte utrota elefanterna. Myndigheterna startade då elefantränning och gjorde elefanterna tama. Vilket i sin tur medförde att tama elefanter inte förökade sig. Ett problem som inte var helt lätt att lösa.

En av de nytilkomna infödingarna kunde några ord engelska och förklarade att i morgon skulle vi åka elefant och leta reda på Jens. Det lät förtroendeingivande så efter ett kvällsmål som mest bestod av ris var det dags att törna in på min enkla bädd. Som tur var hade jag som främling och vekling faktiskt fått disponera ett nästan helt moskitnät. Det kunde behövas, här kunde man nog lätt både få malaria och gula febern.

Tidigt på morgonen fick jag klättra upp på en elefant. Vi skulle någonstans för att träffa Jens. Elefant är ett alldeles utmärkt fortskaffningsmedel i de här trakterna. En jeep skulle ofelbart ha kört fast och inte kommit längre än 500 meter. Det visade sig att elefanträningscentret fanns inom endast en timmes elefantpromenad. Färden var ganska njutbar, man fick se upp för låga grenar och det var inte den luxuösa bärstolen som man kan se på gamla filmer. Här red jag på någon sorts enkel sadel med ett bastant handtag som hjälp att hålla sig kvar på elefantryggen.

Här skulle jag kanske träffa Jens, men det gjorde jag inte. Jens var på en 29 dagars safari med en större turistgrupp från Japan. Han hjälpte färdledarna med matlagning och diverse arbeten. Här fanns det väg, eller åtminstone hjulspår, så jag kunde fortsätta med bil eller helst jeep för att genskjuta honom någonstans på vägen. Om jag kunde få tag i ett fordon förstås.

Konstigt vad Jens plötsligt blivit eftertraktad, sade man här. Full av onda aningar fick jag veta att ett par thailändare bara för ett par timmar sedan fått samma upplysningar som jag nyss fått. De hade kommit dit i en hyrbil, en liten Toyota jeep, en svart RAV-4 med fyrhjulsdraft. Ingen riktig jeep men praktisk för de här vägarna då det ibland behövdes några extra drivande hjul för att ta sig fram.

Träningscentret bestod av elefanter och en del folk som skötte om elefanterna. För administrationen fanns ett kontor helt utan väggar. Däremot fanns ett kraftigt tak, regnen var då och då våldsamma. Fukten gjorde att alla papper var skrynkliga, bläckpenna verkade inte vara ett bra skrivdon här. På kontoret fanns några trevliga människor som tog hand om turister och hanterade kontakten med omvärlden.

Jag kom plötsligt att tänka på att mitt yrke var att sälja datorer och dataprogram. Ett par datorer och ett mindre nätverk skulle nog med ett lämpligt bokningsprogram skulle nog vara till hjälp för administrationen här. Men vid närmare eftertanke beslöt jag att i stället försöka intressera folket på kontoret för mitt problem att finna Jens.

Det fanns telefon här så jag ringde Valerie på hotellet i Singapore men utan framgång. Med hjälp av mina engelska pund försökte jag hyra en jeep. Men det fanns ingen att hyra varför jag fortsatte att diskutera olika möjligheter till fortsatt färd. Elefanttransport var inte att tänka på eftersom de som fanns här skulle användas av en turistgrupp som var på ingående.

Här var goda råd dyra. Så dyra att jag var mycket generös med att visa mina pundsedlar. En ung man kom in på kontoret för att säga hej och mors, han skulle vara ledig några dagar. Jag kunde väl få lifta med honom till närmaste stad, tyckte de vänliga kontorsmänniskorna. Visst, det gick alldeles utmärkt.

Vi satte oss i en gammal DAF, en relik från 60-talet. Det var faktiskt ett av de gamla remdrivna exemplaren som tillverkades i Holland på sin tid. Det fanns ingen växellåda utan i stället en automatisk utväxling genom remdriften. Ganska smart på sitt sätt men tekniken föll snart i glömska och ersattes av vanlig växellåda på senare modeller.

Remdriften hade en del egenheter som gjorde att utväxlingen inte alltid var den som man skulle ha valt med en vanlig växellåda. Vid minsta gaspådrag kom ett tjut från motorn. Ljuddämparen var inte heller helt hel varför vi lät som ett smärre

jetplan när vi med 30 kilometer i timmen tog oss fram på den oländiga vägen.

Det positiva var att Andi, det var alltså namnet på föraren och ägaren av Dafen, hade kartor och kunde tala om för mig vart turistkaravanen med Jens var på väg. Terrängen där var framkomlig med minibussar så en vanlig bil skulle fungera om man följde den ordinarie vägen.

Men Andi tipsade mig om att jag kunde ta en genväg genom djungeln och med viss tur kunna ta en färja över nästa flod för att komma fram till stora vägen mellan Pakanbaru och Dumai. Det skulle gå alldeles utmärkt under förutsättning att jag kunde få tag på en riktig jeep. Och Andi hade faktiskt en släkting som hade en sådan.

Andi vädrade affärer och jag var inte sämre än att jag tyckte det var ett bra förslag. När vi kom till byn utspann sig en diskussion på det lokala språket där Andi så småningom övertygade sin släkting att jag skulle få hyra jeepen. Det var en liten Suzuki, ganska modern med V6-motor, fyrhjulsdraft och lågväxel. Fjädring och komfort var väl inte i lyxklass men den här Suzukin passade mig utmärkt. En väl tilltagen hyra och en ännu mer tilltagen deposition gjorde att jag blev av med en hel del pund. Men jag hade ju ett väl tilltaget utgiftskonto.

Därefter försökte jag hyra Andi för att följa med på färden. Jag var inte helt nöjd med tanken att helt ensam ta mig igenom en av världens värsta djungler, även om Andi gjorde sitt bästa att övertyga mig om att det inte var särskilt farligt. Sumatratigern var sällsynt, elefanterna anföll inte människor särskilt ofta, de flesta var faktiskt tama. Den variant av noshörning som fanns på ön var sällsynt, men den kunde trampa ner vad som helst om den blev retad. Gibbonsaporna var snälla, men det var säkrast att inte låta dem stjäla lösa prylar.

Men Andi var upptagen med att uppvakta sin flickvän, de hade mer angelägna saker att syssla med än att vara guide åt mig. Men han gav mig uppmuntran, en karta och ett skjutvapen. Ett långpipigt gevär från förra århundradet. Men han påstod att det var fullt funktionsdugligt och mycket träffsäkert även om det inte var utrustat med sådana moderniteter som kikarsikte. Bortsett från att skjuta elefanter och noshörningar skulle den här bössan vara mycket användbar.

23. Med Suzuki genom djungeln

Jag tankade några jeepdunkar, lastade en back Coca-Cola, ett par limpor, frukt, myggnät och en del andra praktiska prylar som Andi påstod att jag behövde i djungeln. Två reservhjul ingick också i utrustningen. Det var bara tio mil tills jag träffade huvudvägen, men det skulle kanske ta två dagar, påstod Andi.

Nu är det dags att dra. Mot djungeln. Den första delen av färden gick på allmän väg, jag måste hålla ett öga på vägmätaren för att veta när jag ska vika av på den berömda genvägen. Genvägar är senvägar heter det hemma i Skottland, jag hoppas att det inte stämmer här.

Vägskylden som ska finnas här finns också här. Vägen, eller snarare kostigen, går rätt in i urskogen. Det finns gott om spår efter diverse djur, bland annat elefanter. Hjulspåren däremot lyser med sin frånvaro. Jag längtar efter den trevliga elefant som jag red på i morse. Slingerväxter och grenar hänger ner och jag får hela tiden ducka för att inte bli nersopad från jeepen. Suzukin har vindruta men inte tak. Det kommer att bli blött inne i bilen när regnet kommer, den saken är klar.

På låg växel med en fart som inte överstiger 15 kilometer i timmen går det ganska bra att ta sig fram här i alla fall. Med den farten kommer jag att med god marginal genskjuta Jens resällskap. Bra går det som sagt tills det ligger ett jätteträd tvärs över den så kallade vägen. Djuren hade tagit vägen runt trästammen men att köra jeepen samma väg verkade bli svårt. Med djungelkniven i handen, utrustningen i jeepen var som sagt rikhaltig, högg jag en något bredare väg. Tills jag fick höra marken skaka och det kom något som såg ut som ett grått ångtåg ångande mot mig.

Jag befann mig ju på djurens autostrada och det var en elefantfamilj som kom travande i god fart. Elefanterna är ju inte farliga, hade man sagt mig. Men jag tog i alla fall det säkra för det osäkra och kröp in under trästammen för att inte av misstag komma i vägen för elefanterna. Jeepen stod ju mitt i vägen och elefantonan blev lite nyfiken och stannade för att ta en extra titt på denna underliga tingest.

Det luktade mat, närmare bestämt frukt. Med en graciös rörelse med snabeln tömmer elefanten frukten från påsen till

marken och elefantfamiljen glufsar i sig min proviant. Det gick samma väg med brödet, CocaColan fick jag i alla fall behålla. Jag vågade inte visa mig, jag var ju inte särskilt van vid djuren på den här ön. Visserligen hade jag ridit på en sådan här koloss nyligen, det kändes i rumpan. Men i övrigt visste jag inte hur de här vilda exemplaren skulle reagera om jag försökte schasa i väg dem.

Innan jag hann tänka så mycket mer knallade elefanterna vidare mätta och belåtna och jag kunde fortsätta med att hugga djungel. Eftersom jag var livrädd att köra fast var jag extremt försiktig när jag tog mig runt trädet. Men det funkade.

Förut hade jag inte tänkt så mycket på att det här faktiskt var en trafikerad djurväg. Och nu när skymningen kom blev trafiken tätare. När noshörningen kom klampande en halvtimme senare blev jag rädd att han skulle gå rakt fram vare sig det fanns en liten jeep i vägen eller inte. Därför svängde jag av vägen lite väl snabbt. Det råkade vara ett dike här men jag måste av vägen. Trots att jag tyckte att farten var låg körde jag på en stubbe och jeepen välte med man och allt.

Där låg jag och sprattlade ett par meter från jeepen, mitt i en myrstack men i övrigt välbehållen. Jeepen låg på sidan och en del av utrustning låg på marken liksom jag gjorde. God natt, tänker jag, dags att ringa bärgningskåren. Tyvärr kan jag varken ringa eller få bärgning i denna gudsförgätna djungel. Fel uttryck kanske, det här är den ursprungliga naturen som tar över. Aporna och de färggranna fåglarna verkade ha hur kul som helst åt mig. Först nu hör jag det öronbedövande oväsen som finns i en levande djungel. Är det här som Världsnaturfonden vill ha kvar?

Även om jag håller med Världsnaturfonden skulle det inte skada med lite mer civilisation här faktiskt. En *tam* elefant till exempel som kan agera bärgningsbil skulle inte vara helt fel. Finns det någon männelign trafik på den här vägen?

Mörkret faller snabbt och i brist på kvällsmat får jag trösta mig med ett par Coca-Cola. Jag bestämmer mig för att övernatta här och riggar upp moskitnätet och lägger mig bredvid den liggande jeepen. Jag ligger då i skydd av bilen och syns inte från vägen. Eftersom jag haft en ansträngande dag tycker jag att det är dags att sussa. Med djungelns ljud överallt runt om är det lättare sagt än gjort.

Jag ligger i timmar och räknar skotska svarta och vita får utan att lyckas somna. Då och lufsar det förbi något på vägen som jag inte ser, men det är ingen som bryr sig om mig heller.

När morgonen gryr sover jag. Jag måste ha gjort det för jag vaknar med ett ryck och några vilda människor siktar på mig med en bössa och ser allmänt farliga ut.

Hjärtinfarkten närmar sig, upplevelserna den sista veckan har inte varit snälla mot mitt stackars hjärta.

”Hur har du hamnat ensam i det här diket”, frågar någon på bruten engelska.

”Tra- trafikolycka”, stammar jag.

Jag lugnar mig när jag ser att det är tre tjejer på häst som väcker mig. Jag får förklara att jag egentligen är skotsk handelsresande i datorer som egentligen borde vara i Singapore just nu. Jag ser tillräckligt förtroendeingivande ut för att de med hjälp av hästarna drar jeepen på rätt köl.

”Har ni möjligen lite frukost åt en strandsatt skotte”, frågar jag hoppfullt. ”Elefanterna har käkat upp all mat jag hade med mig.”

De verkar roade och trollar fram både te och korvmackor. Efter en stund rider de vidare åt ena hållet, jag sätter fart på min lilla Suzuki och det går bra att ta sig fram i motsatt riktning. Djungeln är tät men vägen är så pass trafikerad, mest av stora djur tydligen, att jag rullar vidare i 20 - 30 kilometer i timmen.

Vägen mynnar ut i en by och jag kan se solen. Tidigare var djungeln så tät att det var skymning även mitt på dagen. Men här bländas jag av ljuset men ser också att genom byn går en ganska stor väg. En asfalterad bilväg med många gropar. Det här kan vara den väg jag är på väg till, nu gäller det att försöka ta reda på om Jens farit förbi eller inte. Enligt tidtabellen borde jag ha hunnit fram.

Byborna är måttligt intresserade men jag hittar en bensinstation. Rättare sagt en röd bensinpump från 40-talet med en avflagnad skylt där det en gång hade stått Gulf. Bensinstationsföreståndaren kunde i alla fall tala om att det inte hade passerat någon safari på den närmaste veckan.

Jag köpte några limpor och åt bröd och Coca-Cola som lunch. Stärkt av detta åker jag för att möta safarifolket. Det gick mycket lättare än jag trott, efter ett par timmar möter jag safarin och träffar Jens. Mannen som sitter inne med alla hemligheter om gömda skatter i Västindien. Tror vi.

Det blir nu att försöka få loss Jens från sysslorna för safarin och ta med honom till mer civiliserade trakter. Jens var inte trakterad av min uppmärksamhet men jag lyckades övertyga

honom om att jag hade hittat honom tack vare Björn. Tyvärr hade detta nog medfört att även andra kommit honom på spåren. Det var senare som fick honom att bestämma sig att snarast uppsöka säkrare platser.

”Här har jag lyckats gömma mig i en liten by långt bort i Asien, ändå blir jag spårad så här enkelt”, klagar Jens.

Emellertid vinkar vi farväl till safaribussarna och sätter fart mot kusten. Jag har dimmiga begrepp om hur vi ska ta oss till Singapore. Ett sätt är att ta samma väg tillbaka, det vore ju rätt sätt att lämna tillbaka jeepen. Å andra sidan är jag inte helt pigg på att en gång till träffa elefanter och noshörningar på skogsvägen. Om vi ska fortsätta även när det är mörkt är det enda raka att sätta full fart mot närmaste kuststad.

När vi kommer till avtagsvägen mot djungelvägen jag kommit tidigare, kör jag in på en sidogata för att skaffa bensin och mat. Bilen syns inte från genomfarten, och tur är väl det för jag ser plötsligt en Toyota RAV-4 med god fart köra genom byn och vidare mot kusten. Utan tvivel var det på håret att jag fick tag i Jens minuterna innan thailändarna kom ifatt safarin.

Nu var RAV-4an mellan oss och kusten, det avgjorde valet av väg. Jag kände egentligen inte för att återvända på djungelvägen, men det var väl bara att ta skeden i vacker hand och inrikta sig på nya strapatser. Jens däremot tyckte att det verkade intressant så vi satte god fart mot nya intressanta möten med elefanter och noshörningar.

Allt gick väl och när skymningen kom letade vi reda på ett ställe där vi kunde köra av vägen en bit för att övernatta. Det skulle bli lugnare att vara en bit från allfarvägen, tyckte jag, vis av erfarenheterna från föregående natt. Sömnen blev förhållandevis god och i gryningen väcktes vi av ett stim apor som nyfiket försökte stjäla våra prylar.

Vi hörde också en bil som tog sig fram på vägen. En försiktig titt mot djungelvägen visar att farhågorna blir besannade. En RAV-4 närmar sig. Och inte nog med det, den stannar när den får se våra hjulspår lämna vägen. Två killar lämnar jeepen och närmar sig oss. Och de är beväpnade.

Eftersom de är fyra mot oss två och jag är beväpnad med geväret från slutet av 1800-talet, så verkar det inte helt bra.

”Har du något vapen”, frågar jag Jens.

”Jajamen”, blir svaret och han tar fram en kraftig pistol. ”En Parabellum från första världskriget”, säger han stolt.

Här är vi alltså med beväpning som var modern för hundra år sedan, det återstår list för att lösa oss från det här problemet.

”Hur gör vi nu då?” frågar Jens. Han litar tydligen på att jag är erfaren i sådana här situationer. Ack så fel han har.

”Ladda vapnen!” kommenderar jag självsäkert allt medan jag med darrande fingrar laddar min bössa.

”Bättre att förekomma än förekommas”, är min nästa uppmaning.

Jag lägger mig ner, precis som på skjutbanan hemma i Skottland, lägger an mot förföljarna och skjuter ett varningsskott ovanför thailändarnas huvuden.

Det fungerade mycket bättre än jag vågade hoppas, de drog sig snabbt tillbaka till sin egen jeep för överläggningar. Jag följde efter och fick jeepen inom skotthåll.

Jag ser, eller snarare hör, att ett par av förföljarna gör en kringgående rörelse för att överraska oss bakifrån.

”Kom hit med jeepen”, ropar jag till Jens.

Dags att prova träffsäkerheten med den här bössan, tänker jag. Avståndet till deras bil var uppskattningsvis 150 meter, det borde gå bra med det här geväret. Avståndet för deras pistoler var å andra sidan för långt för att de skulle få någon träffsäkerhet mot mig.

Med stöd mot en trädstam, jag tittar noga först att det inte är en orm, siktar jag mot RAV-4an för att oskadliggöra jeepen. Geväret är bra, mitt första skott träffar motorhuven och studsar vidare med ett ilsket surrande. Jag skjuter mot kylaren och däckerna och tror att jag träffar. RAV-4an backar snabbt undan för att komma undan mina skott.

Samtidigt hör jag skottlossning bakom mig, Jens skjuter mot djungeln och det skjuts också från djungeln mot Jens. Han har satt fart på vår Suzuki och jag hoppar in i baksätet och hojtar:

”Kör utav bara h-e!”

Han svarar inte men kör ner mot vägen. Jag får syn på RAV-4an igen och fortsätter att skjuta mot den. Mindre pricksäkert nu därför att vägen inte är jämn precis.

”Häftigt!”, utbrister Jens vältaligt.

I bästa fall har vi skadat den förföljande jeepen, men vi tänker inte stanna för att ta reda på detta. Det är nästan en dagsresa innan vi kommer ut ur djungeln. Hela tiden tittar vi oss oroligt bakåt. Allt går väldigt bra, inga noshörningar eller elefanter i vägen, då vi plötsligt får punktering.

Svordomar ekar, men vi har ju reservhjul och förhoppningsvis domkraft.

”Du byter hjul”, säger jag till Jens ”jag tar med mig en bensindunk och går bakåt”, säger jag. Jag har fått en av mina lysande idéer, tror jag. ”Tuta när du är klar!”

300 meter bort ställer jag bensindunken mitt i vägen och går själv tillbaka mot bilen men med bensindunken i sikte. Dunken var full av bensin, men vi borde gott och väl klara oss på de dunkar vi hade kvar.

"Hur går det?", hojtar jag till Jens.

"Fixat om två minuter!", blir svaret.

Skönt, tänker jag och gör mig beredd att fortsätta färden då jag hör en ansträngd bilmotor närma sig. Aldrig får man vara riktig glad, nu närmar sig skurkarna. De har väl lagat sin punktering förstås.

Jag tar snabbt skydd, laddar geväret och väntar på att den förföljande jeepen ska dyka upp. Det gör den. När de är 10 meter från bensindunken skjuter jag ett skott på den och väntar mig förstås att den ska explodera. Det fungerar i alla TV-filmer men tydligen inte i verkligheten. Men det får i alla fall till följd att jeepen tvärnitlar och passagerarna tar skydd.

Jag skjuter igen mot bensindunken, och nu blir det en präktig explosion som gör att RAV-4an kastas från vägen och hamnar liggande på sidan en bit in i djungeln. Bensindunken brinner och jag blir orolig om jag ställt till en skogsbrand. Vid närmare eftertanke konstaterar jag att skogen är en regnskog och att elden knappast får något fäste i all fukten.

"Färdig!", ropar Jens gällt och startar vår jeep. Jag sprintar snabbt till Suzukin hoppar in i baksätet och tar betäckning. Skurkarna skjuter nämligen vilt men vi är utom skotthåll verkar det som.

Vi kör vidare så fort att den lilla jeepen hoppar och skuttar mellan gropar och stenar på den primitiva vägen. Vi kör så en god stund tills vi plötsligt träffar en ovanligt stor stenbumling. Ena bakhjulet rullar iväg åt ett håll och jeepen rullar in i djungeln åt ett annat håll. Jens och jag rullar ur vår kära Suzuki men faller ganska mjukt i undervegetationen. Jeepen däremot ser demolerad ut. Hela fronten är intryckt mot ett träd, kylaren läcker och bilen verkar inte vara körduglig.

En snabb inspektion under motorhuven visar att det inte hjälper att sätta på ett nytt hjul, bilen går inte att köra utan ett

omfattande verkstadsbesök. Verktygslådan som finns med räcker knappast till detta. Suzukin är inte utrustad för detta, det enda som finns är domkraft och fälgkors.

När jag ser vilket hjul det är som lossnat blir jag smått gramse på Jens och utbrister:

"Hur sjutton skruvar du fast hjul egentligen?"

"Vi hade bråttom", urskuldar sig Jens.

Nu är goda råd dyra. Vi vet inte hur långt det är till civilisationen. Vi vet att det finns elefanter, noshörningar och vilda ormar i djungeln. Vi vet också att det finns några illasinnade individer bakom oss.

"På med packningen så går vi!", föreslår jag. Man har väl varit scout.

"Det var inte roligt", protesterar Jens. Han ser ganska tilltygad ut. Skitig och svettig efter vår tid i djungeln. Blöt och eländig är han. När jag tänker efter ser jag nog ut på samma bedrövliga sätt.

Emellertid tar vi med oss lite regnkläder, ett par smörgåsar och ett par flaskor Coca-Cola. Det är märkligt att den drycken finns över hela världen. Vi gör det bästa av situationen och ger oss av i rask promenadtakt. Genom att vägen är så dålig blir promenadtakten allt mindre rask.

Vi blir allt mer utmattade. De stora djuren väntar tydligen till skymningen innan de börjar trafikera vägen, men små flygande flugor, skalbaggar och diverse mygg är väldigt enerverande. Timmarna går, Coca-Colan tar slut, smörgåsarna är fuktiga och oätliga och vi blir tröttare och tröttare och retligare och retligare.

Jens grumsar om tokiga skottar som drar iväg oskyldiga kockar ut i djungeln. Jag tycker att han borde hållit sig hemma när jag kom för att hälsa på. När vi vacklar fram och mörkret raskt faller hör vi en bil bakom oss. Vi kastar oss av vägen och gömmer oss. Vi törs inte stanna på vägen innan vi vet om det är vänner eller fiender.

Det är fiender. Döm om vår förvåning när vi ser en RAV-4a i god fart. Det kan ju inte vara den vi sprängde i luften, det här måste vara en förstärkning som kommit samma väg. Jeepen avlägsnar sig i alla fall med god fart och vi tar oss så småningom upp på vägen.

Den fortsatta promenaden blir ytterst försiktig i det alltmer tätta mörkret. Vi tröstar oss med att vi måste höra eventuella djur

och framför allt se fientliga jeepar på långt håll. Mörkret gör att vi snubblar och faller ofta. Månen som kommit upp ovanför träden gör att vi kan ana vart vägen tar vägen. Därför kan vi gå vidare i sakta mak. Ingen av oss föreslår att vi ska slå läger för natten. Här gäller det att gå och gå och hoppas att vi snart kommer ut ur den här otäcka och skrämmande djungeln.

Plötsligt tar skogen slut och vi står vid vägkanten av en riktig väg. Vi kunde ju hoppa och hurra för att vi har kommit ut ur skogen. Men vi gör inte det utan blir i stället förstummade och lättade, det är tröttheten som gör sig gällande.

"Var finns närmaste säng", muttrar Jens.

"Tyst", väser jag. Jag ser nämligen något som ser ut som en stor eldfluga. Det är nog en cigarett som glöder i mörkret. Första tanken är förstås att våra förföljare i RAV-4an står och väntar på oss. Å andra sidan borde de kanske vara försiktigare om de verkligen vaktade på oss.

Rökaren verkar ha gett upp väntandet, han släcker cigarettens och går in i en bil som tydligen är parkerad vid vägkanten. Bilen startar med ett ylande, en trasig ljuddämpare gör att djungelns nattliga ljud blir överröstade.

Vi suckar lättat, det är ingen RAV-4a, vi kan lugnt fortsätta. Lättnaden gör att jag inte reagerar omedelbart. Det är faktiskt något som pochar på uppmärksamhet, något jag känner igen.

Bilen gör en taxiväng och kommer emot oss. Plötsligt kommer jag ihåg en tjutande bil med trasig ljuddämpare, en Daf som jag åkte i för länge sedan. Egentligen var det ganska nyligen, men äventyret i djungeln verkade ha varat en mindre evighet.

Jag rusar upp på vägen, viftar frenetiskt för att stoppa bilen. Men Dafen fortsätter. Bedrövad sjunker jag ihop på vägkanten. Då plötsligt stannar Dafen med tjutande bromsar och vänder sakta tillbaka och granskar oss i sitt helljus.

"Hej tokiga skotte!", hör jag. Jodå, det är Andi, min förträffliga vän från elefanträningscentret.

Vi vacklar in i den gamla bilen, där finns både Andi och hans flickvän. De var oroliga eftersom jag inte kom tillbaka och kombinerade letandet efter mig med en romantisk utflykt.

24. Striden vid Kampar

Det verkar som om vi undgått våra förföljare. Jag tycker faktiskt att jag klarat det här ganska bra så här långt. Jag är ju inte van vid äventyr på det här sättet men det verkar vara mycket stimulerande. Jag måste påminna mig själv om att jag är försäljare i datorer och måste inom kort ägna mig åt kundbesök i stället för äventyr med jeep i djungeln.

Nog om detta, vi kommer välbehållna till Andis by och kan så småningom lämna tillbaka en Suzuki som också är någorlunda välbehållen. Med hjälp av en av Andis kompisar gjorde vi några smärre reparationer på plats i djungeln. Ett par kulhål och några bucklor gör att bilen börjar se ut som andra bilar här.

Efter en god natts sömn kan vi ta oss tillbaka till byn vid floden Kampar där jag steg i land för några dagar sedan. Även om det verkar vara längre tid än så, med tanke på allt som hänt se senaste dagarna.

Jens bodde ju i en gammal herrgård som byggdes för minst 100 år sedan av holländarna. Två våningar, källare och vind. Byggnadsstilen var präglad av balkonger och krusiduller, men den hade stått emot tiden förvånansvärt bra. Klimatet här nära ekvatorn är påfrestande för trähus och djungeln växer snabbt och tar tillbaka vad den förlorat på några få år.

”Jag har jobbat hårt med att röja upp och reparera”, berättar Jens. Här pågår målning och buskröjning. Några bybor under ledning av Jens förtjusande fru arbetar i den fuktiga hettan. ”Jag skall se efter om det finns något käk hemma.”

”Hej, söta Ham”, hör jag en välbekant röst bakom mig. Det är Valeries sköna sexiga stämma jag hör. ”Välkommen till civilisationen!”, kvittrar hon.

”Hej själv”, svarar jag väluppfostrat. Jag hade totalt glömt henne och hade lite dåligt samvete för detta. Egentligen var det inte särskilt överraskande att hon fanns här.

”Jag kom hit igår. Sir Randolph var väldigt hygglig och körde hit mig.”

”Sir Randolph???”, utbrister jag och de många frågetecknen hörs tydligt.

”Du vet den engelske gentlemanen som fick slut på bensinen när han var så hygglig att han lät dig hoppa ombord på Sitting

Bull, bogserbåten du vet.” Rösterna var honungsläna men det var tydligt att hon inte tyckte om att bli lämnad när jag for vidare med Björn.

”Du kunde väl ha väntat på mig, raring. Här kommer Randolph förresten.”

Därmed behövde jag inte gå i ytterligare svaromål. Men av någon anledning blängde jag något svartsjukt på engelsmannen. Det var en överraskande känsla som gjorde sig gällande.

”God afton min vän från högländerna. Hoppas att vistelsen här har varit angenäm.”

”Jag tror att vi är bevakade”, säger Valerie. ”Det är en modern motorbåt som ligger ute i floden och låtsas fiska. Men de verkar inte få någon fisk men finns hela tiden inom synhåll. De kanske väntar på något.”

”Är de mexikanare eller siameser?”

”De är i alla fall inte från Amerika. De är absolut asiater. Jag ser inte skillnad på de här gulingarna. Tacka vet jag svarta. Då kan jag tala om härstamningen direkt.”

”Kom in och ät”, ropar Jens. ”Jag hittade några rester i kylen.”

Rester och rester. Jens serverade en utsökt rätt från något småvilt med hummersås och vinbärsgelé. Han är ju kock, det märks.

”Får din fru inte tillgång till köket”, frågar jag.

”Nej, hon sköter hus och trädgård, skaffar hantverkare och sköter ekonomin. Jag kokar mat och reser med turister. Kan inte ha det bättre. Ett perfekt äktenskap.”

Josephine, Jens fru från Sumatra, var en finlemmad vacker skapelse. Under den österländskt spröda ytan verkade finnas massor av energi. Hennes pepparkaksbruna ögon hade en hypnotisk inverkan på omgivningen.

Vi diskuterade den bevakande motorbåten och kom överens om att vi måste planera någon sorts försvar om några elaka människor skulle vilja tala med oss. Om de kom underfund med att Jens fanns här fanns viss risk för kidnappning, bedömde vi.

Alltså beslöt vi om viss vakthållning för att inte bli överraskade under natten. Josephine, Jens fru alltså, visade oss huset. På vinden fanns fönster med utsikt åt alla väderstreck inklusive den lilla hamnen. Mörkret hade fallit snabbt och i byn fanns enstaka ljuspunkter, el fanns inte här. Jens hade gasol för lampor och kylskåp.

Strax efter midnatt blev jag väckt av Valerie. Det var dags att ta vår vakt. Genom att vinden var stor hade vi bestämt oss för att vara två på varje vaktpass för att bättre se åt två håll samtidigt.

”Titta här”, viskade Valerie.

Jag ställde mig bakom henne för att se vad det var som intresserade henne. Det rörde sig några obestämda skuggor och vi kände hur spänningen steg.

Hon luktade kvinnlig mysk och hade inte mycket kläder på sig. Hon tryckte sin mjuka bakdel mot mig och det gjorde att min mandom hårdnade direkt. Hon rörde den runda stjärten sakta och rytmiskt och jag stönade sakta. Med ena handen närmade hon sig sakta gylfen och drag sakta ner dragkedjan. Efter ett visst trevande i kalsongerna sprätte den reslige invånaren ut ur fångenskapen.

”Oj då”, mumlade Valerie.

Jag hade all möda att inte stöna högt. Jag ville inte störa vare sig husets invånare eller skuggorna utomhus.

Jag lyfte upp kjolen på Valerie och smekte de runda mjuka skinkorna.

”Du har inga trosor”, stönade jag.

”Ingen BH heller.”

När jag närmade mig urskogen mellan Valeries lår kände jag den fuktiga värmen. När mina fingrar letade sig in var det inte bara fuktigt utan plaskvått.

”Åh, ursäkta, det var väldigt vått där ...”, viskar hon.

Hon lyfter upp ena foten på en stol och det blir då lättare att fumla i buskaget. Hennes lilla knopp är inte så liten längre och reagerar som om det vore en elektrisk stöt varje gång jag pillar på den.

”Du är inte riktigt klok”, stönar hon. Valeries favoritreplik.

Hon tar ett ljuvt tag om min pulserande stake och låter den glida in där den helst vill vara. Jag känner riktigt hur den sugts in i den våta grottan när hon beredvilligt lutar sig framåt. Jag låter mina händer glida upp under klänningen och tar ett stadigt tag om de runda bröstena med de små ärtiga bröstvårtorna.

Vi stönar och frustar mycket dämpat för vi kommer trots allt i håg att vi bör vara tysta.

”Nu kommer dom”, stönar Valerie.

”Jag känner det”, stönar jag tillbaka.

”Idiot, skuggorna kommer smygande. Fienderna är här. Vi måste larma de andra. Fort!”

Snacka om timing. Men urlakad stoppar jag snabbt in den slaknande lemman i byxorna och rusar ner för att väcka de andra.

Då ringer det på dörren! Ljudet är ett ilsket surrande från batteridriven dörrklocka. Jens har då verkligen installerat alla civilisationens finesser här bortom all ära och redlighet. Många tankar hinner rusa genom min chockade hjärna innan ringsignalen tonar ut i tystnaden.

Det har det goda med sig att husets invånare vaknar snabbt och effektivt.

"Jag öppnar", suckar Jens yrvaket.

"Aldrig i livet", är mitt snabba svar. "Om det är skummisarna är det dig de är ute efter!"

"Visst ja", instämmer Jens.

Vi bestämmer oss för att det är bäst att Josephine pratar med den eller de som ringer på dörren. Hon frågar vem det är och får ett snabbt svar på det lokala språket.

Snabbt släpper hon in en farbror som kommer från byn. Han pratar mycket och fort och Josephine blir tydligen informerad om läget.

Ett antal thailändare har samlats och är tydligen på väg att omringa huset. Våra planer för vår fortsatta verksamhet var fortfarande något oklara. Jag hade nog tänkt mig att återvända till Singapore och därifrån starta nästa etapp. Men det första problemet är att ta sig helskinnad från den här byn.

Valerie stod kvar som utkik och rapporterade fientliga rörelser runt huset.

"Kan vi springa ut bakvägen?", var min första fråga.

"För sent, det verkar finnas folk runt hela huset."

"Vi får beväpna oss", var mitt förslag.

Josephine och farbrodern från byn var fortfarande inne i ett ordrikt meningsutbyte som resulterade i en diskussion på holländska med Jens. Frustrerande att inte förstå språken när situationen är kritisk.

Sir Randolph satt under tiden i bästa fåtöljen och putsade sin monokel. Det är klart att han hade väl inget att frukta från skummisarna.

"I ett sådant här hus finns väl en hemlig utgång?", frågar Sir Randolph plötsligt.

"Det är det vi just nu diskuterar", säger Josephine. "Frågan är om vi ska försöka rymma allihopa eller om någon ska stanna

kvar. Hur mycket folk kan du ta i båten mister Randolph?" Sköna Josephine verkar ha tagit ledningen över operationen.

"Inga problem, ett dussin passagerare kan jag transportera utan några större komplikationer."

Vi tar snabbt vår tillflykt till källarutrymmet. Här är det fuktigt och svaltt. Rötter från träden utanför har trängt in här och det växer mossa och mögel både här och där. Ingången till den hemliga utgången finns längst in och är väl kamouflerad bakom någon sorts växt.

Med stor möda och ett par bräckjärn lyckas vi i alla fall få upp dörren till en lång smal tunnel. Den ska leda oss till kusten, sägs det.

Josephine tar ledningen efter vissa protester från mig och Sir Randolph. Hon fräser till och talar om att det är hon som känner till den här utgången.

"Visste du om den här tunneln", frågar jag Jens.

Nej, hans styrka var inte hemliga gånger.

Efter 50 meter kom vi inte längre. Rötter och växter hade trängt in i tunneln och Josephine började använda kniv för att komma vidare.

"Här krävs en såg", bedömde jag. "Har du någon sådan, Jens?"

Jodå, i källaren fanns en del verktyg. Jag kravlade tillbaka i gången, eftersom det var jag som var eftertrupp. När jag kom i källaren hörde jag många upprörda röster en trappa upp. De verkade vara på väg ner så jag fick brått att hämta ett par fogsvansar.

Jag försökte så gott det gick att kamouflera ingången till grottan och därmed tjäna tid. Den gamla grottgången var låg i tak, ibland var jorden hård som sten, ibland var det mest gegga som kladdade fast överallt. På kroppen, i håret och inte minst på fötterna som var som lerklumpar.

Jag kommer fram till Josephine och de andra. Mina två sågar skickas framåt i ledet och Josephine och Jens som är längst fram sågar i vild förtvivlan. Jag tycker att jag hör röster bakom oss så jag tjarar oroligt på de där framme att skynda sig.

Det tar bara några minuter så kan vi krypa vidare.

"Titta här", säger Valerie som kryper strax framför mig, "snart rasar den tunneln."

Det ger mig en idé. Jag tar en av avsågade rötterna som jag tog med och bearbetar tunneltaket. Under tiden fortsätter de

andra framåt. Nu är jag säker på att andra följer efter oss i tunneln. Det hörs röster och en ficklampa glimmar. Med nya krafter jobbar jag vidare, stora lerklumpar lossar från tak och väggar. Nu ser jag till och med förföljarna.

Jag jobbar envist vidare men bereder mig på att slåss för att låta de andra gå fria.

"Ham!", ropar Valerie framför mig. "Skynda dig!"

Hon är på väg tillbaka för att se vad som hänt. Plötslig störtar taket in och jag blir till hälften begravd under lera och jord. Jag sitter fast.

"Kom hit och dra", hojtar jag.

"Kommer!"

Valerie hjälper till att dra. Hon tar tag under armarna och jag försöker sprattla med benen och gräver fast mig med händerna för att komma loss. Ovanför oss lossar lerklumpar och vatten sipprar in. Det ser ut som om hela tunneln håller på att rasa in. Med ett kraftigt ryck kommer jag loss och flera meter av taket störtar in.

Med ett nödrop lyckas vi kravla vidare, men tunneln har rasat och våra förföljare kan inte följa oss genom tunneln i alla fall. Nu vet de i alla fall vart vi är på väg så att risken finns att de larmar andra som kan räkna ut var tunnelmynningen finns.

Josephine har kommit till slutet av tunneln som mynnar i ett buskage på slänten mot floden. Vi tappar fotfästet i sluttningen och rullar ner i vassen vid stranden.

"Härliga tider", utbrister Sir Randolph, "nästan som i kriget."

"Du har väl inte varit med i något krig?"

"Nej det förstås. Men ända sedan min första bigglesbok har jag velat vara med om ett riktigt äventyr."

"Jaha, önskan uppfylld. Vad tänker du göra nu då?"

"Enkelt min vän från högländerna. Jag simmar iväg och hämtar min båt. Under tiden trycker ni här i vassen."

"OK, kör hårt", instämmer vi.

Av den välklädda gentleman vi träffade i Singapore återstår en gulblek mustasch på en lerig gestalt med stripigt hår hängande ner i ansiktet. Vi såg väl alla ut på det sättet ungefär och var därför väl kamouflerade. Mot flodstranden liknade vi väl mest stora lerklumpar.

"Ska bli skönt med ett bad", tycker Sir Randolph. "Av med skjorta och byxor och ner i plurret. Ni kan distrahera krokodilerna under tiden."

Jag var osäker på om det fanns krokodiler i floden. Min erfarenhet av indonesiska floder är något begränsad. Jag börjar göra rent de vapen som vi trots allt fått med oss. En blick mot floden visar att Sir Randolph ljudlöst glider iväg mot sin yacht som ligger 50 meter från land och 200 meter bort.

Bekymret är att thailändarnas båt inte ligger långt bort. Plötsligt kommer jag att tänka på att thailändarna kanske har gått ombord på Randolphs båt.

"Ta hand om vapnen", säger jag till Valerie, "jag följer efter Randolph".

Jag följer tyst efter Randolph i vattnet. Det här är inte klart västindiskt vatten, det här är en gulgrön sörja som kommer flytande. Men det kan inte hjälpas, här gäller att simma eller försvinna. Jag 50 meter kvar när Randolph kommer fram till båten. Han kanske har slagits av samma tanke, att det finns någon ombord alltså, för han tar det väldigt försiktigt när han närmar sig båten.

När han klättrar ombord dyker en skugga upp och kör in en pistol i veka livet på Randolph och frågar vad han gör där.

"Det är min båt, min gode man", hör jag Randolph med indignerad röst. En röst som dryper av engelsk överklass vilket kan göra vem som helst osäker.

"Och varför kommer ni inte i jollen?", frågar skuggan efter en kort tankepaus. Det naturliga är väl inte att simma ut bland krokodilerna för att komma till båten. Det borde faktisk vara mer naturligt att ta den lilla jollen som ligger vid bryggan för att ta sig ombord.

Randolph har under tiden flyttat sig något in mot båten så att skuggan står med ryggen mot den stege som jag tänker klättra ombord på. Mycket, mycket försiktigt tar jag mig upp på stegen. Randolph trampar fram och tillbaka och i svallande ordalag börjar han läxa upp inkräktaren.

Det gör thailändaren distraherad så jag kommer så högt upp att jag kan gripa tag i hans skjortkrage och försöker slita ner honom i vattnet. Det är nära att lyckas, han tappar pistolen men griper tag i stegen för att hålla sig kvar.

"Ha", säger Randolph och klipper till honom på fingrarna. Thailändaren släpper taget och jag får honom under mig när vi faller i vattnet. Jag har ett bra övertag och lyckas hålla i honom under vattenytan trots att han sprattlar förtvivlat. När han slutar

kämpa drar jag upp honom över vattenytan och släpar honom ombord med viss hjälp av Randolph.

"Vi binder honom och stuvar in honom i ruffen", föreslår Randolph. Sagt och gjort. Med rep runt händer och fötter och en kraftig munkavle börjar han kvickna till.

"Skönt att han lever i alla fall", tycker jag.

Randolph startar båten försiktigt och låter den puttra på tomgång för att inte väcka alltför stor uppmärksamhet. Vi glider närmare land och vinkar mot våra vänner att skynda sig att äntra vår båt. Det lyckas över förväntan och snart är alla ombord utom Josephine.

Jens blir orolig och börjar ropa för att få även henne i säkerhet.

"Vi måste sticka nu", påstår Randolph. Och alla instämmer.

"Jag kan inte lämna Josephine ..."

"Om någon ska klara sig här så är det Josephine", tycker vi.

Verkligheten håller på att lösa frågan åt oss. Ett gäng thailändare har fått syn på oss så Randolph sätter fart på yachten, nu med fullt oväsen på de två 70-hästars Mercurymotorerna.

Men det var mera oväsen i den lilla hamnen. Thailändarnas båt verkade vara av samma kaliber och den var på väg att genskjuta oss när vi var på väg mot havet. Flodmynningen var bred men verkade trots det alldeles för smal för två snabba båtar.

Thai-båten var nog trots allt underbemannad. Vi såg bara en person som styrde. Men han var å andra sidan beväpnad med något slags automatvapen. Han var dock hämmad av att han ville ha Jens levande. Hans skott var därför skrämnskott framför fören på vår båt eller också var de dåligt riktade.

Trots det borde vi försöka stoppa hans framfart. Hur nu det skulle gå till. Randolph hade skrutit lite för mycket med sin båt, thailändaren verkade faktiskt snabbare och var på god väg att tränga in oss bland mangroverötterna på andra sidan floden.

"Dags för grova artilleriet", tillkännagav jag. Vi hade fått med oss en hagelbössa från Jens hus. Jag laddar båda piporna och siktar högt med första skottet. Som väntat duckar vår vän i Thai-båten varför nästa skott träffar vindrutan. Nu syns det att vi menar allvar men motståndaren börjar peppra vårt skrov med automateld. Han siktar på motorerna och förr eller senare kan vi nog räkna med att vi får motorproblem.

Och mycket riktigt, en av motorerna börja gå orent och vi tappar fart.

"Ta betäckning bakom den där båten", hojtar jag. Båten var en bogserare som plötsligt dyker upp bakom en udde. Bogserbåten var av en äldre modell, målad i rött och svart och med bildäck hängande över relingen som fendrar. Bogserbåten riktar in sig på vår fiende som han försöker ramma. Och lyckas nästan, thai-båten väjer i sista sekunden men inte bättre än att den kapsejsar.

"Välkomna ombord", hälsar Björn, Det var faktiskt Björn och hans Sitting Bull som dyker upp och räddar oss undan med blotta förskräckelsen.

25. Planering

Nu återstod att övertala Jens om att vara meddelsam och medverka till att vi kunde fullfölja vårt uppdrag, det vill säga tala om var skatten fanns. Av naturliga skäl ville han inte höra särskilt mycket på det örat. Inte heller Björn verkade intresserad av att medverka. Själv var jag osäker på hur jag skulle agera. Min uppdragsgivare var faktiskt den mexikanska narkotikapolisen.

Jens medgav i alla fall att han varit med på en segelbåt som korsat Atlanten. Var det möjligen så att det var ett vedertaget sätt att flytta stöldgoods och knark från Sydostasien till Mellanamerika? Jens visste inte det, han hade blivit värvad i sista stund, enligt vad han påstod.

Var det stöldgoods? Troligen, säger Jens. Kunde han beskriva mer vad det rörde sig om. Nej, det vill han inte just nu. Valerie försökte också få fram ytterligare information från Jens eller Björn. Den senare var helt tyst, han ville tydligen inte lägga sig i. Han kanske hade en egen överenskommelse med Jens.

Jag hade alltså problem. Jag måste rapportera till mexikanerna samtidigt som deras intresse av skatten endast var av sekundär betydelse. De letade efter huvudmännen i en knarkorganisation, vi var intresserade av diamanter eller vad det nu var som fanns gömt på St Kitts. Om det överhuvudtaget fanns där, spåret kanske ledde någon annan stans. Eller Jens eller någon annan hade länsat skattgömmen.

"Vi borde noga vara extra försiktiga när vi kommer till Singapore", mumlar Valerie.

"Jaha", är min kommentar.

"Våra vänner från Bangkok har nog möjlighet att trassla till det för oss ordentligt. De vet att vi kommer med Sitting Bull och att vi har Jens med oss. Med vår begränsade styrka måste vi nog välja att smyga iväg på något sätt."

Vi har Randolphs skadskjutna båt på släp och Randolph själv försöker få fart på motorerna. Inte särskilt lätt när Sitting Bull med god fart närmar sig sin hemmahamn. Efter ett rådslag med Björn glider vi in i en lugn vik för att se om vi kan få fart på yachten. Björn släpper ankaret och börjar hjälpa Randolph med reparationen.

Det visar sig vara ett par trasiga bränsleledningar så med hjälp av en rulle isoleringstape borde båten vara körklar. Några kulhål nära vattenlinjen tätas med Plastic Padding.

Nu återstår frågan om Björn kan återvända till Singapore. Och om vi andra skulle försöka ta oss till Västindien, hur skulle vi kunna göra det? Björn påstår bestämt att det nu inte är någon fara för honom, thailändarnas mål är ju Jens och Björn kan sanningsenligt säga att han släppte honom till havs och inte vet vart han tänkte ta vägen.

Jens vill absolut inte överge Josephine på Sumatra.

"OK", säger jag. "Varför inte ta flyget från Sumatra till Västindien. Vi kan nog inte återvända till Singapore faktiskt."

"Kan vi ta båten till Medan som ligger på nordostkusten?", frågar Jens. "På vägen dit kanske vi kan hämta upp Josephine."

Vi enas om idén är god. Björn tar fram ett par burkar rödfärg och föreslår att vi målar om yachten en smula. Vi börjar bli ett verkligt bra team och jag försöker övertyga Björn om att han kommer att ligga illa till i Singapore.

"Inga problem", säger han. "Jag har några trogna vänner i kineskvarten. Jag ringer till dom och ber dom möta mig när jag kommer fram. Sedan kan någon göra mig sällskap på Sitting Bull när jag jobbar. Inga problem alls."

Jens är tydligen med på att rymma fältet tillsammans med oss. Han kan ju inte återgå till sitt gömställe på Sumatra i alla fall.

Randolphs snygga vita yacht blir läckert roströd och påminner snart som en avkomma till Sitting Bull som har samma röda färg. Vi ändra också namnet till Josephine hemmahörande i Nicosia på Cypern.

"Jag vill också åka med till Västindien", säger Randolph. "I stället för ersättning för skadad båt, bränsle och annat."

Även om han inte är insatt i alla detaljer har han fattat att vi tänker ge oss ut på äventyr och skattletning. Jens säger ingenting, han vill nog bara följa med oss till något nytt gömställe. Jag försöker erbjuda pengar i stället, jag har ju en del plastkort som jag kan använda så snart vi kommer till en bank.

Randolph vill absolut följa med och efter en kort överläggning med Valerie så säger vi att han kan hänga med tills vidare. Men det är inte vi som bestämmer så det kan hända att han måste lämna skutan vid ett senare tillfälle.

Björn avviker mot Singapore, han har jobb som väntar. Vi har kollat att yachten är OK och att det finns gott om bränsle för att ta oss tillbaka till Sumatra. Navigeringen kommer att bli lite knepig, Randolph känner inte till farvattnen och har inga detaljerade sjökort över området. Jens har inte sett så mycket av kusten från sjösidan men känner till ett antal orter från land.

"Det fixar sig", säger Randolph optimistiskt och sätter fart mot Sumatras kust. Vi tar det lugnt så att vi bör ankra i ett samhälle nära Josephines by vid skymningen.

Allt fungerar väl och vid den lilla fiskebyn där vi landar finns inga myndigheter som kan ställa frågor om båtens identitet, pass och andra besvärligheter. Jens går i land och tar hjälp av en lokal förmåga för att med en lokal fiskebåt ta sig till Josephines by.

"Vi ses i gryningen", påstår han.

Jag försöker övertala honom att jag ska följa med, men han säger med all rätt att jag inte skulle smälta in i omgivningen.

Efter en hård dag är det dags att törna in. De flesta av oss har en del skrapsår och blåmärken men Valerie har plåstrat om oss på ett alldeles utmärkt sätt. Hon har visst sjukvårdsutbildning också. Trots att jag känt henne intimt en längre tid har hon faktiskt inte berättat så mycket om sig själv. Trots att hon pratar mycket så vet jag ändå inte mycket mer om henne nu än när jag träffade henne.

"Jag tar första vakten", säger Randolph. Han är ju kapten på skutan och har tagit befälet, verkar det som. Ingen kan vara gladare än jag. Fem minuter senare väcker han mig brutalt. Det är faktiskt inte fem minuter senare, det känns bara så. Klockan är fem på morgonen och Randolph har inte sovit på hela natten, säger han.

Jag stapplar upp på däck på stela ben. Det är lugnt, till och med fåglar och flodhästar sover. Det är varmt, klibbigt varmt när det inte heller finns någon uppfriskande bris. Äckligt varmt. Jag går ner i kabyssen och tar fram is och kallt vatten. Bra båt, det här. Moskiterna är mindre aggressiva här ute på vattnet. Har jag ätit min malariamedicin?

Med is, kallt vatten och hagelbössan i knät sätter jag mig på det mörka däck och försöker se in i det kolsvarta mörkret. Vi ligger 100 meter från stranden och allt är stilla utom något enstaka prassel i träden på stranden.

Plötsligt hör jag springande steg på stranden, någon kastar sig i en kanot och paddlar frenetiskt mot oss. Trots mörkret

kanske vår silhuett syns mot flodmynningen. Jag greppar hagelbössan men slappnar av då jag hör Jens.

"Vi måste iväg snabbt som attan, de upptäckte oss men vi lyckades smita genom skogen." Josephine var också med i kanoten och de äntrade snabbt. Randolph fick inte sova länge, nu var det dags att glida ut till havs och sätta kurs på Medan.

Våra nerver var inte riktigt trimmade för sådana här upplevelser. Motorerna gick på lägsta varv och var då riktigt tysta. Inga lanternor var tända förrän vi var ute på fritt vatten. Vi följer kusten mot norr och hoppas att undvika grynnor och drivved som skulle kunna ställa till det för oss.

Allt går efter ritningarna och vi landar i hamnen i Medan. Här finns myndigheter i form av tull och passkontroll som vi inte kan smita förbi. Vi får en känsla av osäkerhet, thailändarna kanske har mutat myndighetspersoner här för att hålla utkik.

Vi har faktiskt våra pass med oss men Randolph får oväntade bekymmer när han ska försöka förklara varför han har en engelsk flagga i aktern på en båt från Cypern. När vi trodde att vi var smarta när vi målade om yachten tänkte vi inte på sådana här problem.

Medan Randolph bjöd tulltjänstmannen på starka och kalla drycker i kajutan tog vi dinggen och paddlade i land. Josephine tog ledningen hittade en taxi som kunde ta oss till flygfältet. Det vill säga att Josephine stannade för att hjälpa Randolph medan vi skulle försöka lämna landet snarast möjligt.

Tack vare Josephines fina förarbete kunde vi ta plats i en skraltig Honda-taxi och kom utan besvär till flygplatsen. Där upptäcker vi snabbt att den naturliga vägen mot civilisation går med Sil Air via Changi flygplats i Singapore där vi skulle byta plan för att komma vidare. Vi kände inte för att byta plan i Singapore utan väljer i stället flyga Boeing 737 till Kuala Lumpur. Där borde vi kunna byta utan att bli fångade. Vi slipper också att mellanlanda i Bangkok, ytterligare en plats som vi inte känner för.

26. Dubai

Varje plan har sina svagheter. Verkligheten har ofta en förmåga att inte följa planeringen även om det i och för sig är en utmärkt planering. Vi kommer till Kuala Lumpur och landar där utan några större komplikationer. De som nu finns i KL tillsammans med mig är alltså huvudpersonen själv, Jens, som vet var skatten är begravnen, hans fru Josephine samt min utmärkta medhjälperska Valerie.

Vi planerar nu att återvända till S:t Kitts för att gräva fram skatten. Jag känner mig ganska säker på att vi lurat våra förföljare. Därför bokar vi in oss på närmaste flyg till Västindien, det blir via Paris och Air France. Dock är det platsbrist så vi får vackert vänta, att flyga med olika plan tycker jag inte verkar särskilt praktiskt. Flygplatsen i KL är stor och rörig som alla större flygplatser. Vi glider omkring för att handla nya kläder, besöka en frisör och en del annat som får oss att känna som om vi var civiliserade igen.

Efter några timmar närmar sig avgången för vårt plan mot väster. Plötsligt kommer Valerie springande med andan i halsen:

”Jens har stuckit!”, hojtar hon.

Det visar sig att Valerie av rena tillfälligheten såg Jens trava iväg mot en gate som var långt från vår. Innan hon hann fram var Jens på väg in i ett plan som var destinerat till Dubai i Förenade Arabemiraten.

”Har du sett Josephine?”, frågar jag naturligtvis. Svaret var nej, antingen var hon före honom ombord eller också hade hon smitit iväg någon annan stans.

”Följ det där planet!”, utropar jag begåvat.

Vi bokar in oss på nästa Emirates Airline som lättar ett par timmar senare. Det här planet går till Sharjah, ett annat av emiraten som ligger en halvtimmes bilväg från Dubai. Shejkerna här bryr sig inte så mycket om att rationalisera resurserna sins emellan, om shejken i Sharjah vill ha en jättestor internationell flygplats så bygger han en oberoende av om det behövs eller inte. Å andra sidan är regionen på väg att växa enormt. På tjugofem år har oljan gjort emiraten och de andra omkringliggande länderna stormrika. Här byggs vägar och hus i ett aldrig tidigare skådat tempo.

Tidigare var det här känt som piratkusten. Kustinneväanarna levde på pärlfiske och sjöröveri. Britterna fick viss ordning här för 100 år sedan. För att skydda sin sjöfart lyckades de stifta fred mellan emirerna som då slogs inbördes. Den brittiska sjöfarten fick i och med freden i området skyddade hamnar och handelsplatser.

När oljan började flöda i området var det först amerikanska och brittiska bolag som BP och Esso som tog hand om prospektering och produktion. Arabstaterna ville dock ha en större del av kakan och lyckades nationalisera oljeproduktionen. De passade också på att höja priset ordentligt. Produktionskostnaden är kanske 5 dollar per fat men de säljer den för minst 15 - 30 dollar per fat beroende på vad den oljeproducerande kartellen OPEC kan enas om.

Detta är alltså bakgrunden till att Dubai kallas mellersta österns Hongkong, Abu Dhabi, det största av emiraten, kallas för mellanösterns New York. Här finns alltså en modern bebyggelse, skyskrapor i världsklass och speciellt i Dubai ett centrum för frihandel. Duty Free Dubai open är till exempel namnet på tennisturneringen som ingår i ATP-serien.

Men det var en sak som vi inte tänkt på. Här krävs visum för att komma in i landet. Här släpps ingen in som inte gör rätt för sig. Bortsett från turister som får stanna i två månader måste man ha ett garanterat arbete för att komma in. Och du kan inte byta arbetsgivare när du är här utan måste åka hem och skaffa nytt visum om du vill byta till ett nytt jobb. Men briter behöver inte visum. Jag kom alltså in men inte Valerie! Trots att vi försökte få tullen att acceptera att vi argumenterade för att S:t Kitts ingick i brittiska samväldet. S:t Kitts deltar i samväldesspelen i cricket till exempel.

Valerie fick vackert stanna på andra sidan väggen och fick ta nästa flyg någon annan stans. Vi enades om att hon skulle åka hem till S:t Kitts och bevaka händelserna därifrån. Väl där kunde hon enkelt skaffa visum och komma efter om hon behövdes här i Dubai.

Kvällen var sen och jag tog en gul taxi till Sharjah Hilton för att sova ett par timmar innan jag kunde börja leta efter Jens. Letandet började med att försöka få tag i Björn per telefon. Han kanske visste om Jens hade några kontakter här i Emiraten. Jag lyckades ganska lätt få tag i hamnkontoret men de hade inte set till Björn på ett par dagar. Han hade något privat uppdrag med

bogserbåten, sades det. Om de fick tag i honom via radio skulle de höra av sig.

Nästa steg var att på flygplatsen försöka få reda på om Jens kommit in i Dubai eller kanske flugit vidare. Han hade väl inte visum? Jag är ju inte deckare till professionen, jag säljer gubevars datorer på den internationella marknaden. Eftersom jag inte hade någon att ta kontakt med frågade jag i receptionen. I stort sett all personal på hotellen kommer från Indien och Pakistan. Indierna är liksom kineserna spridda över hela världen och är duktiga affärsmän. Den trevliga indiska flickan i receptionen hade kontakter med en resebyrå, de kanske kunde ta en titt i flygets bokningar.

Klart smartare än att åka till flygplatsen. Jag tog därför en taxi till resebyrån för att träffa Indira. Men hon hette inte Gandhi. Hon hade en väninna som hade tillgång till passagerarlistorna och hon hittade mycket riktigt Jens på flygets passagerarlista. Därmed var det ju inte säkert att han kommit in i landet.

Att komma åt passkontrollens visumlista var mycket svårare. Passpoliserna är inte indier, de är i regel araber och Indiras kontaktnät sträckte sig inte så långt. I stället erbjöd hon sig att ta kontakt med en kollega som hade varit och mött en affärsman vid flyget. Han körde limousine och hämtade ibland personer vid flyget för att köra dem till konferenser, företag eller hotell.

”Du vet en sån där som håller upp en skylt med ditt namn och som sedan tar hand om transporten”, förklarade Indira.

Han var på väg någonstans i sin stora bil men vi fick tag i honom via mobiltelefon. Efter en del diskussion kom vi fram till att någon som troligen var Jens hade hämtats av någon från Al Bustan, en större hotellkedja i Emiraten.

”Hur kan han komma in utan visum när andra inte kan? Han är ju svensk och sådana har väl inga speciella privilegier, eller hur?”, undrar jag.

”Om han ringt några dagar i förväg brukar hotellen ordna visum”, förklarar Indira.

”Jaha ja, han hade alltså planerat avhoppet redan på Sumatra”, konstaterar jag. Enda gången han kunde ha gjort detta sedan vi träffades var när han hämtade Josephine. Jag började misstänka att han hade kontakter här och inte alls var pigg på att dela med sig till oss. Jag hade väl misslyckats med att ingjuta

förtroende och han hade i stället tagit sin tillflykt hos gamla vänner.

Hur som helst, med Indiras hjälp ringde vi runt Al Bustan-hotellen och fick napp på ett hotell i Sharjah. Receptionisten upplyste oss glatt om att Jens bodde där men att han hade åkt med någon shejk till kapplöpningsbanan. Inte hästkapplöpning utan kamelkapplöpning.

Jag tackade för hjälpen och lämnade Indira för att ta mig till kamelerna. Taxin körde mig förbi World Trade Center och släppte av mig i solgasset utanför banan. Som turist var jag hänvisad till den vänstra läktaren, när jag försökte promenera in på den arabiska sidan blev jag vänligt men bestämt avvisad.

Utanför banan fanns ett område där kamelerna vilade före och efter loppet. Stallbacken så att säga. Här fanns ingen Jens i sikte. Jag går in på turistläktaren och bland har bland tyskar och svenskar ser jag ett dammoln och en massa jeepar några hundra meter bort. Och där kommer minsann ett antal kameler travande och galopperande i god fart mot målet. Publiken börjar bli entusiastisk, speakern hojtar på arabiska kamelerna med sina små ryttare närmar sig raskt målet. Ryttarna är väldigt små och rider som om de var födda på kamelryggen. De ska vara mellan sex och tolv år, sägs det, men det finns knattar som verkar mindre än så. Det är ofta tränarnas söner som rider.

Något spel på kamelerna finns tydligen inte för oss turister, hur det går till bland infödingarna vet jag inget om. Om jag går närmare shejkläktaren kan jag se om Jens finns där. Här bland turisterna finns han förvisso inte. Det är inte mer än något hundra personer jag har en god överblick över den här läktaren.

Bland shejkerna i sina vita fotsida skjortor och färvade halsdukar runt huvudet skulle han avvika som en duva bland hökar. Men minsann, ett rödlätt ansikte sticker ut ur en arabisk klädsel! Hans vän shejken har tydligen klätt upp honom i sitt hemlands vilda kläder och tagit med honom in på hedersläktaren.

Det tjänar inget till att försöka få kontakt med honom härifrån, jag försöker mig på att vänta tills han kommer ut. Det blir en lång väntan. Jag vill överraska honom så jag tar plats bakom en pelare och försöker hålla uppsikt över shejkläktaren.

Då och då kommer en uppsattare med Coca-cola och kakor, det är tydligen den som äger den vinnande kamelen som får stå för kalaset. Och som så mycket annat i Emiraten är det gratis, inget inträde alltså.

När solen börjar kasta långa skuggor är kapplöpningarna över, turisterna har lämnat banan efter en timmes besök börjar jag känna mig ensam bakom pelaren. Jag har fått åtskilliga kakor och Coke och äntligen börjar även shejkerna och med dem Jens lämna anläggningen.

Jag närmar mig Jens vid utgången och på ett par meters håll ger jag mig till känna.

”Hej Jens”, säger jag, ”kan vi prats vid ...”

Längre kom jag inte innan Jens har sagt något till sin vän shejken och han i sin tur instruerar vakterna. Trevliga unga män i uniform tar tag i mig och stoppar in mig i en polisjeep. Med en polis på vardera sidan bär det iväg. Jag har inte en chans att förklara mig. Jag försöker tala om att jag är en fredlig datorförsäljare från Skottland, men ingen svarar. De kan helt säkert engelska, men de vägrar att öppna mun.

Många av bilarna är kraftiga jeepar, Landrover, Nissan och Mitsubishi bland annat. Med fyrhjulsdraft och lågväxel man sig var som helst i landet. Vanliga bilar kör på vägarna medan jeeparna lätt tar sig fram i ökenlandskapet. Och det var det vi gjorde, tog vägen in i öknen alltså. Efter en timmes körning kommer vi till ett beduinläger. Kraftiga tält, äkta mattor, kameler och flera jeepar fanns här. Mig satte de in i ett tält, de lämnade ingången öppen och två soldater satt utanför och höll vakt.

Min fantasi höll på att ta slut. Hur hade jag hamnat i den här härvan med plötsligt arabiska shejker inblandade? Jag bara satt här och kunde inget göra. I och för sig fick jag både mat och dryck och på avstånd hörde jag arabisk musik. Förmodligen magdans för turister bakom nästa sanddyn.

Eftersom jag var helt sysslöslös tog jag mig en tupplur på en hög äkta mattor. Jag vaknade plötsligt, det var mörkt och det stod en mörk gestalt bredvid mig, helt svartklädd med ett vitt ansikte. Shejkerna var klädda i vitt så det kunde inte vara en shejk. Kvinnorna i det här landet var däremot svartklädda, en del hade även ansiktet helt täckt. Det enda man kunde ana var ögonen. Det berodde delvis på religionen som föreskrev att håret skulle vara täckt. Dessutom berodde det på traditioner inom familjen i hur grad kvinnorna kunde visa ansiktet.

Den här gestalten hade ansiktet fritt och jag började få en svag aning om att ansiktet inte var helt obekant. Ändå visste jag inte om den var vän eller fiende. Men med ett pekfinger över munnen sade ansiktet

”Sssssch”

Det verkade någorlunda vänligt så jag lydde uppmaningen.

”Signor Ham”, viskade ansiktet ”skulle du vilja komma ut från det här beduintältet?”

”Ja, tack”, viskade jag tillbaka. Min väninna från Mexiko och S:t Kitts hade kommit till min räddning. ”Hur då då?”

Vi kikade ut genom en springa i tältöppningen och såg att ett par vitklädda män närmade sig.

”Göm dig!” uppmanar jag Maria. Lydigt kryper hon in bakom en hög mattor längst bort i tältet.

En av de nyanlända presenterade sig som Shejk Mohammed bin shejk Ali Al Suwaidi plus en lång titel som indikerade att han tillhörde ledarskiktet i Emiratens. Han hette alltså Mohammed och var son till Ali Al Suwaidi. Han frågade artigt om jag hade det bra, om maten var bra och så vidare.

”Visst är allt OK förutom att jag sitter här i ett tält mitt i öknen i stället för att sova sött på mitt hotellrum.”

”Jag förstår det, men jag har lovat min gode vän Jens från Sverige att neutralisera er några dagar.”

”Neutralisera låter farligt, ska ni ta livet av mig?” frågar jag skrämt. Samtidigt lät ju några dagar inte så farligt så jag visste inte vad jag skulle tro.

”Nej, nej, missförstå mig rätt.”

Shejken uttryckte sig på finaste oxfordengelska, klart mer engelsk engelska än min egen, trots att jag var född på ön. Det tillhör uppfostran att alla infödda får en bra lön under studietiden och att de flesta också studerar vid universiteten i Kairo, Storbritannien och USA.

Han menade tydligen att jag skulle läggas på is så att säga. Han skulle se till att Jens skulle få ett försprång innan jag skulle få en möjlighet att förfölja honom.

Shejken visste inte varför men hade för gammal vänskaps skull lovat att göra Jens till viljes. Inget hårstrå skulle krökas på mitt huvud, det lät ju tillfredsställande.

”Vad tror du om det där?”, frågar Maria när shejken hade gått.

”Det är väl inga problem”, tycker jag, ”ett par dagar i öknen är nog bara bra för hälsan...”

”Idiot!” utbrister Maria och jag får tillfälle att återgälda det ”Sssssch” som inledde vår konversation.

”Tror du verkligen att de tänker släppa dig?”

Jag trodde nog det. En snäll och trevlig shejk i öknen i Emiratén hade ju ingenting otalt med mig. Jens hade försprång redan så vad kunde ett par dagar mer eller mindre spela för roll.

”Nu följer du med mig”, fräser Maria. ”Tror du att jag riskerar liv och lem bara för att du är en fegpotta.”

Det var ett nytt ord, förmodligen något mexikanskt direkt översatt till det engelska språket.

”OK, tjata inte, jag följer med om du visar en säker väg ut.”

”Här finns inga säkra vägar, men bakom sanddynen har jag en kamel som väntar att ta dig tillbaka till civilisationen. Ser du kläderna därborta? Ta på dig dem så att du ser ut som folk!”

Det var ord och inga visor. Kläderna ifråga var ett vitt lakan och en vit huvudbonad och ett svart band som skulle hålla huvudduken på plats.

”Blir de inte sura om jag tar med mig deras kläder”, undrar jag försynt.

”Larva dig inte”, säger Maria surt och börjar sno in mig i lakanet. Dessutom sätter hon huvudbonaden på plats och konstaterar med ett brett leende att jag är söt. Jag har alltså en vit handduk runt huvudet och något som ser ut som en svart snok som håller den på plats.

På baksidan finns en extra utgång, den som Maria hade skurit upp för att ta sig in i tältet. Vi smög ut och Maria beordrar mig att gå först. Om någon ser oss ska det se ut som om vi är en shejk med fru på kvällspromenad. Här går man inte arm i arm med sina fruar utan frun kommer lydigt ett par meter efter. Åtminstone påstår Maria att så är fallet.

Bakom en sanddyn ligger mycket riktigt en kamel och en arab som håller kamelen i tömmen.

”Det där är ingen kamel, det är en dromedar. Kameler har två pucklar, den här har bara en”, säger jag indignerat.

”Här heter det kamel. Dromedarer är också kameler. Dromedar är förnamnet och Kamel är efternamnet. Här finns bara en sort så man behöver inte hålla isär begreppen på det sättet.”

Jaha, det är väl bara att klättra upp och försöka hålla god min. Men Maria skulle inte åka med. När jag klamrade mig fast på den frustande kamelen när han reste sig började jag förstå varför den kallade öknen skepp. Här skulle man lätt bli sjösjuk. Jag fick färdbeskrivning av Maria och skulle när jag kom ut till

huvudvägen ta nästa buss till Lou Loa Beach Resort Hotel i Sharjah.

”Vi ses snart!” lovar Maria och vinkar farväl.

Beduinen som ledde kamelen till huvudvägen stannade mycket riktigt vid närmaste busshållplats när vi kom ut på vägen. Han beordrade kamelen knästående, den gick villigt ner på knäna fram och jag hade all möda i världen att hålla mig kvar. Lika plötsligt föll bakdelen ner och jag höll på att ramla ner bakåt. Kameler har ingen förståelse för att göra det bekvämt för sina ryttare. Till skillnad mot hästar och hundar som försöker vara människan till lags, så är kamelen mycket motvillig när det gäller att fullgöra sin plikt gentemot människor. Ta till exempel att en kamel som leder ett kamelrace kan lägga sig ner och vila ett par hundra meter från mål.

Nog om detta, jag tog av mig kläderna, det vill säga beduinklädslin, och satte mig att vänta på bussen. Det var fortfarande natt men jag förstod att när gryningen kom skulle det nog komma en buss. Och mycket riktigt, efter en stund stannade ett fordon, dörren öppnades och jag inbjöds att ta plats. Det var ett fel på fordonet, det var inte den reguljära bussen utan en vit luftkonditionerad jeep som tillhörde mina, eller rättare sagt Jens, arabiska vänner.

”Tyvärr, mister Jones”, sade min vän Shejk Mohammed, ”jag måste insistera på att ni följer med.” Det var inte värt besväret att försöka neka, jag tag pliktskyldigast plats i baksätet på jeepen.

”Jag har inget otalt med er”, fortsätter shejken, ”men eftersom jag lovat Jens att försena er några dagar så kommer jag också att göra detta. Eftersom ni haft hjälp utifrån tänker jag ta er till en säkrare plats i Dubai.”

I Bur Dubai, som en av stadsdelarna heter, ligger soukarna, som de kallar sina basarer, men även shejkens divan. Det låter avkopplande, men det är en slottsliknande byggnad som är effektivt avspärrad från omgivningen.

27. Sharjah

Jag tillbringade två lata dagar i shejkens divan. Shejken var trevlig och hade som sagt ingenting otalt med mig. Vi började prata datorer, han var barnsligt förtjust i tekniken, han visste lika mycket som jag om den senaste utvecklingen.

Vi diskuterade PC, Mac, nätverk, smarta telefoner och mycket mer. Jag fick en ingående redogörelse av just den här shejkens behov. Han ville ha ett fristående nätverk för sitt departement. Efter en del fax med mitt huvudkontor presenterade jag en offert på åtskilliga tusen pund. Det kunde bli mycket mer om vi visade att vi kunde leverera snabbt och effektivt. Mitt trumfkort var att jag kunde utlova installation och utbildning. Själva hårdvaran kunde nog shejken köpa billigare direkt från Japan eller Taiwan.

Jag hade vissa problem med huvudkontoret hemma i Skottland. Från att ha varit stationerad i Västindien hade jag begärt förflyttning till Singapore där jag inte gjort någon affär alls. Utan förvarning börjar jag faxa från Dubai, först på tredje dagen lät shejken mig tala i telefon med Skottland. Mina förklaringar till mina eskapader var ganska långsökta. Att ge dem historien om skatten i Västindien var inte möjligt, jag skulle inte tro på den om någon annan berättade den.

På tredje dagen hade jag gott hopp om en stor affär med shejken och med den i bakfickan skulle jag nog få syndernas förlåtelse av huvudkontoret. På tredje dagen blev jag helt enkelt utsläppt från divanen och började promenera in i souken i Bur Dubai för att hitta en taxi som kunde ta mig till Sharjah.

Jag gick åt fel håll, på de här smala gatorna och gränderna fanns inga bilar. Jag passade på att pruta på ett par jeans och en klocka innan jag kom ner till creeken som skiljer norra och södra Dubai. Kontrasterna är stora här i oljans förlovade land. För bara 30 år sedan var det pärlfiske och en del handel med dadlar och te som var försörjningen för de några tusen invånarna. Ännu tidigare kallades den Piratkusten. Emirerna kapade fartyg som tog skydd i Arabiska golfen, även kallad Persiska viken om man inte var arab. Emirerna kom inte heller överens inbördes vilket gjorde att landstigning på den här kusten var ett äventyr.

Kontrasten mellan gammalt och nytt syns tydligt här i creeken, här finns de gammaldags dhowerna som används för kustfarten och de små abrabåtarna. En abrabåt består av en stor dieselmotor, ett däck med sittplatser och ett tak som solskydd och fungerar som en buss på vattnet. Jag tog en abrabåt, betalade 50 fils, och var några minuter senare på Deirasidan i närheten av Deira tower. Här fanns det gula taxibilar med taxameter, jag satte mig i en och var en halvtimme senare vid mitt hotell i Sharjah.

Portiern var glad att se mig, han påstod att han varit orolig. Om inte annat var han väl orolig om jag skulle komma tillbaka och betala notan eller inte. Något lugnad var han av att jag var en efterfrågad person. Det låg en hel hög telefonlappar i mitt fack. Jag tog med mig hela högen och travade upp på mitt rum.

Det visade sig att Valerie hade varit där och träffat Maria vilket gjorde mig lugn. Sökandet efter Jens var i full gång. Maria hade lämnat ett telefonnummer, hon berättade att Valerie skuggat Jens och att han bodde på Lou Loa Beach hotell. Det var därför som Maria hade sagt att jag skulle ta in på det hotellet.

Att Jens fanns kvar i Emiraten var en överraskning, han borde väl vid det här laget vara i Västindien och leta efter skatter. Vi beslöt att rekognosera läget på Lou Loa. Det visade sig vara ett tvåvåningshotell vid stranden. Här fanns turister från Skandinavien, Tyskland och Ryssland som solade, åt och hade det skönt. Här kunde Jens bo utan att avvika från mängden. Frågan var varför?

Emellertid bokade jag in mig och fick ett rum mot poolen och havet. Valerie fanns inte här, hon skuggade troligen Jens på någon utflykt. Maria och jag kopplade med kvällens buffémiddag som serverades i trädgården intill poolen och havet. Efter soppa, sallad, tre varmrätter och tio efterrätter var jag ganska mätt.

”Hur katten kunde du ta dig in i ett beduinläger?”, frågade jag den sköna Maria. Som vanligt än hon klädd i en lång färggrann klänning som på ett utsökt sätt framhäver hennes slanka välgymnastiserade figur. Jo, saken var den att även mexikanarna hade en del känningar bland shejkerna. Att Jens shejkvänner hade tagit en vit man till beduinlägret var allmänt känt. Men det var bara Maria som hade lagt ihop a och b och fått det till tre, det vill säga mig. Därför hade hon gjort en räddningsaktion som nästan lyckades. Men hon hade haft bråttom

tillbaka, därför övergav hon mig i öknen tillsammans med en kamel.

Men hade de inte varit oroliga för min skull. Jag hade ju varit försvunnen i tre dagar. Nejdå, det hade också varit allmänt känt att jag blivit upplockad och satt i ett slags husarrest hos vännen Shejk Mohammed bin shejk Ali Al Suwaidi.

Lagom till kaffet kom Valerie och eliten i spaningsstyrkan efter den berömda skatten var samlad.

”Hej älskade skotte!”, utbrast hon och kastade sig om halsen på mig. Det var hennes vanliga sätt att hälsa på sina vänner, hade jag kommit underfund med. I början trodde jag att det var bara jag som var hennes älskling nu visste jag att hon hade många älsklingar.

Naturligtvis hade det varit enkelt för henne att få visum till UAE när hon väl var hemma på Kitts. Jag hade känt mig ensam, det kändes tryggare att ha kollegor.

”Och varför är Maria här?”, frågade Valerie något frostigt. Det verkar inte som om flickorna rycker om varandra, Maria från Mexico och Valerie från S:t Kitts.

”Ja, en bra fråga”, tycker jag.

”Jag här för att bevaka mina intressen”, säger Maria

”Har du sällskap här med någon hemifrån?”, är min nästa fråga.

”Jodå, här finns några mexikanska pojkar också”, är svaret. Det är det är mina bekantingar från knarkbolaget och inte poliser.

”Ojdå, då måste jag gömma mig för dem samtidigt som jag håller koll på Jens”, konstaterar jag bekymrat.

”Nejdå, ingen fara”, lugnar Maria, ”de åker hem i morgon och låter mig sköta de lokala kontakterna. De är faktiskt här i helt andra affärer. Inköp av diverse känsliga varor från det här frihandelsområdet. Affären är genomförd och jag ska bara se till att allt klaffar.”

Det var tydligen helt lagliga elektronikprylar som de skaffade här. De här mexikanska affärsmännen handlade inte bara med knark och vapen, de gjorde affärer med allt möjligt. Men att de lämnade kvar en representant, Maria, tydde på att de inte litade helt och fullt på den mäklare som hade hand om de praktiska detaljerna. Nu kunde hon mer eller mindre ägna sig åt mysteriet Jens.

Valerie hade ju haft koll på Jens, hon trodde inte att hon var upptäckt, hon var bra på sådant här, påstod hon. Vi tittade undrande på henne men hon fortsatte att berätta att Jens varit i den lokala souken och handlat. Det var tydligt att Jens väntade på något. Och vi väntade på att Jens skulle företa sig något. Vi diskuterade om vi skulle kontakta honom, men förkastade förslaget eftersom han så tydligt visat att han inte var intresserad av vårt sällskap. Och varför skulle han vara det?

Vi beslöt att hålla vakt, frågan var hur. Den enkla lösningen var att låta nattportieren ta hand om detta. Han skulle tjäna en extra slant om han väckte oss när Jens visade sig.

Maria och Valerie delade sedesamt ett rum mot gatan. Jag hade nästan sett fram mot en skön natt med Valerie, eller eventuellt med Maria. Men trots att de inte gillade varandra så tjattrade de om allt möjligt och omöjligt. Vid midnatt slutade underhållningen i restaurangen, två vackra flickor från Filippinerna som sjöng sköna evergreens. Då var det dags att lägga sig.

Av någon anledning vaknar jag i gryningen och tittar ut över Arabiska golfen. Det är en disig morgon och jag ser flera tankfartyg, en del som ligger lågt i vattnet och är på väg norrut med råolja genom det smala Hormozsundet till Europa och Amerika. Andra flyter som korkar och är på väg in för att lasta.

Men det finns även mindre båtar, bland annat ett par bogserbåtar och en arabisk båt. Där står en arab i sin vita skrud längst fram och där finns också några gråklädda personer som sköter båten. Den arabiska båten håller på att ta upp något ur vattnet, det ser inte ut som fisk utan snarare som en människa. Det ser ut som Jens! Och båten tar fart och ser ut att närma sig en av bogserbåtarna. Som ser misstänkt välbekant ut. Minsann är det inte bogserbåten från Singapore som är här i Mellersta Östern.

Jag får fart under rumpan, tar på mig gymnastikskor, shorts och en t-tröja i väldig fart. Jag hinner inte springa den långa vägen utan öppnar fönstret, glider ner på det lilla tegeltaket som finns ovanpå balkongen nedanför, hoppar ner på marken och springer mot vattnet.

Och gör vadå? Att simma ifatt dem är inte att tänka på, men när jag ser hotellets vattenskotrar vet jag vad jag kan göra. Jag släpar ner skotern till vattnet, startar den och sätter fart mot havet.

Vattenskotrar är snabba tingestar och jag tar in på den arabiska båten, men den har ett kraftigt försprång och Jens hinner ombord innan jag kommer fram. Men innan bogserbåten har fått upp farten är jag där och kan raskt ta mig ombord. Jag har ju vanan inne, det är andra gången som jag äntrar den här båten från havet. De kan väl inte annat än hälsa mig välkommen ombord. Det är vad jag tror.

”Vad i helvete gör du här?”, hojtar Jens. ”Björn, kom hit och släng den här ohängda skotten överbord!”. Björn är inte sen att komma till hjälp. Jag ser att jag inte har en chans, men vill i alla fall göra ett försök till övertalning.

”Men snälla ni”, försöker jag, ”jag vill bara i all välmening hjälpa till, jag har i alla fall hittat både Björn och Jens...”. Längre kommer jag inte innan den med vana händer slänger mig överbord. Bogserbåten ger sig iväg och jag tar mig tillbaka till vattenskotern och tar mig slokörad iland.

Men långa steg går jag in i hotellet och skäller ut portiern till att börja med. Det är ju inte till någon nytta direkt, Jens hade smugit sig ut. Jag fortsätter blöt och på ett grinigt humör till flickornas rum. Jag knackar på och snart kommer Valerie och öppnar.

”Men Ham”, kvittrar hon, ”har du tagit ett bad redan. Har du inga badbyxor? Kom så ska jag värma dig. Stackars liten.”

Maria låg kvar i sängen, ganska naken. De hade fått en dubbelsäng som de delade. Hellre att de delade säng med varandra än att låta den andra dela säng med mig. Jag tyckte synd om mig själv och uppskattade verkligen att de också tyckte synd om mig. Även om det inte var av samma anledning.

28. Muscat

Ett förvirrat rådslag följde. Vi hade i alla fall kommit underfund med att det var Björn som Jens väntade på. Onekligen kände vi oss snopna, vi hade ju med Björns hjälp sparat upp Jens mitt i Sumatras djungel. Bogserbåten ägdes väl av Björn som tydligen lämnat det lugna jobbet i Singapores hamn för att assistera Jens.

Jens å sin sida kände nu att det fanns så många intresserade parter som kunde gissa var skatten fanns så han skulle nu ta det säkra för det osäkra och själv ta hand om juvelerna. Björn var ju en gammal polare som kunde vara till god hjälp. Konstigt att Jens inte litade på oss. Vi ville ju bara väl. Men ju fler som skulle vara med ju osäkrare blev hela expeditionen och dessutom skulle ju fler ha del av kakan.

Hur kunde vi få reda på vart de var på väg? Det var osannolikt att de skulle ta bogserbåten över halva jordklotet, det borde ha varit nog äventyrligt att segla över Indiska Oceanen från Indonesien till Mellersta Östern. Visserligen fanns det en Suezkanal, men sedan hela Atlanten? Visst skulle de kanske klara det, det skulle ta ett par veckor. Och då hade de en bra båt att dyka från, om nu skatten låg under vatten. Det visste vi inget om.

Vi inventerade våra känningar i Emiraten, vem skulle kunna hjälpa oss med detta? Maria hade en agent som kanske hade kontakter med shippingbranschen. Jag kunde ju i förbigående fråga min vän shejk Mohammed. Jag skulle ändå ta kontakt med honom för att stämna av leveransplanerna när det gällde leveransen av datorer.

Min vän shejken var inte alls omöjlig. Hans vänskap med Jens var inte djupare än att han lovade ta kontakt med en av sina många kusiner som var hamnchef i Dubai. Han återkom efter fem minuter och meddelade att bogserbåten var på väg till Muscat i Oman. Björn hade nämligen sålt båten till någon i Oman och lovat att leverera den till kunden i hamnen i Oman.

”Då åker vi dit och gör ett nytt försök”, föreslår Valerie. ”Om jag får träffa Björn kan jag säkert övertala honom om att vi får vara med på ett hörn. Tänk på alla goda kontakter som jag har på Kitts”, fortsätter hon självsäkert.

”Har du visum dit?”, frågar Maria praktiskt.

”Visum till Oman?”, frågar jag dumt. ”Är de så stränga mellan de här länderna.”

Maria hade varit där. Att skaffa visum var svårt, det skulle helst ske innan man kom in i Emiraten. Gränskontrollen var sträng, allt bagage undersöktes minutiöst. Det tog en timme för passagerarna i den vanliga reguljära bussen att komma över gränsen. Eftersom vi inte hade visum var det väl bara att ge upp de tankarna.

”Du som har känningar bland beduinerna”, säger Valerie till Maria, ”du kunde väl hyra ett par kameler så tar vi oss över gränsen någon annan stans. Gränsen är lång, så det är väl bara att trava över på något lämpligt ställe.”

”Jag skulle föredra Jeep”, säger jag. Mina erfarenheter från att ha använt båda färsätten gjorde att jag hellre skulle välja Jeep. ”Då behöver vi inte heller blanda in någon arab. Vi hyr en Jeep och skaffar en karta över öknen, det borde väl inte vara några problem.”

”Vet du att det är en bergskedja som är ett par tusen meter hög som vi måste över innan vi kommer in i Oman?”. Det är Maria som besitter lokalkunskapen. Nej, det visste jag inte. Maria, som kanske hade kontakt med skummare individer kanske kunde få tips om var vi skulle smyga oss över gränsen.

Maria försvann ett par timmar och kom tillbaka med en vit luftkonditionerad Mitsubishi Pajero 3000 med V6-motor. Den var utrustad för ökensafari, det viktigaste instrumentet, kompassen, satt i taket ovanför föraren. Dessutom hade den GPS där man med satelliternas hjälp kunde bestämma exakt var man befann sig.

Det var en typ av fordon som det fanns gott om i emiraten. Ville man ta en genväg utanför det allmänna vägnätet var det i stort sett bara att åka genom öknen. Det var dammigt och ibland var sanden lös, men i stort sett gick det bra att ta sig fram på det sättet. Jag hade ju sett ökenrallyt Paris - Dakar på Eurosport, så jag visste precis vad vi gav oss in på.

Pajeron var mindre än de stora jeeparna som shejkerna föredrog, men kan den vinna ökenrallyn så duger den nog åt oss också. Pajeron var utrustad för en längre färd genom öknen, här fanns jeepdunkar med bensin och dunkar med vatten. Till utrustningen hörde spritkök, tält, sovsäckar och mycket annat.

Till utrustningen hörde också Radja, en liten pakistanier som hade varit turistguide i Muscat. Han skulle visa oss vägen över gränsen.

”Du är duktig du”, berömde jag Maria.

”Ingen orsak”, svarar hon med ett stort varmt leende. Valerie tittar surt på oss.

”Då drar vi mot Oman!”.

Vi tar den vanliga vägen till Al Ain, universitetsstaden och oasen mitt i öknen vid gränsen mot Oman. Oman är spritt på flera ställen, utöver själva Oman fanns en liten enklav i Al Ain. Al Ain hade tidigare varit en oas där alla vägfarande kunde rasta. Den låg i det som nu är Abu Dhabi, ett av emiraten, men Oman ville inte släppa oasen helt, de tyckte att de också hade viss äganderätt. Dessutom tillhörde det yttersta hornet mot Hormozsundet också till Oman, men däremellan låg delar av Sharjah och Fujarah.

Den omanska enklaven i Al Ain åkte man in och ut i utan att man såg någon gräns, bortsett från vägskyltar. Men att komma in i riktiga Oman och Muscat, det var en helt annan sak.

På kartan ser vi att vägen till Al Ain en längre sträcka går ganska nära och parallellt med gränsen. Radja har inget till övers för invånarna i Oman och påstår att det inte ska vara särskilt svårt att ta sig över gränsen om vi följer hans instruktioner. Omanierna får arbete även om de inte är kvalificerade. En utlänning, som han själv, får vackert lämna landet för att ge arbetstillfällen åt de infödda. Det var det som hänt, det var därför som Radja var sur och missnöjd med Oman.

Ledaren för Sultanatet Oman kallade sig Sultan, till skillnad från ledarna i Emiraten som kallade sig Emirer. Saudiarabien styrdes av en kung. Den gamle sultanen höll Oman stängt och behöll det gamla levnadssättet. Den nye sultanen som nu har härskat några år, har öppnat för oljeutvinning, modernisering och industrialisering.

Ett par mil före Al Ain säger Radja åt oss att det är dags att köra ut i öknen. Han tar ratten och styr österut, i början över en sandöken med små buskar här och där. När vi närmar oss bergskedjan åker vi ner i en wadi, en flodfåra utan vatten, och följer den upp genom bergen. Wadin blir mindre och smalare, terrängen blir stenigare och alltmer oframkomlig.

Radja säger att jag ska hand om ratten så ger han sig ut och rekognoserar till fots. Här är det lätt att köra på en sten och

förstöra bilen. Men lågväxeln ilagd segar vi oss fram, på båda sidor reser sig bergen flera hundra meter. När vi tittar upp ser vi plötsligt några människor som intresserat fotografera och filmar. Oroliga frågar vi vad det kan vara.

”En turistbuss bara”, svarar Radja, ”ingen fara.”

Jeepen knorrar men tar sig vidare ungefär som en haltande åsna i en trappa. Jag håller mig i ratten, de övriga håller i sig i andra saker allt de förmår när jeepen dunsar fram. Jag hade föreställt mig att vi skulle åka omkring i stora sanddyner, precis som i Dakar-rallyt. Men så var det inte. När jag kommenterade detta till flickorna sade Maria:

”Vänta du bara, efter berg kommer sand.”

Oroligt tittade jag mig omkring men ser inte någonting som borde göra mig orolig. Det var kanske det som gjorde mig ännu mer nervös, att vara i främmande land utan pass och visum och ändå verkade det tryggt och händelselöst. Det börjar gå utför och jag får koncentrera mig på att bromsa och styra. Då faller mörkret snabbt, den nedåtgående solen som jag haft i backspeglarna faller under horisonten och Radja stoppar jeepen och förklarar att här är det övernattning som gäller.

Inga problem, vi har all utrustning med oss, vädret är fint. Vädret är alltid fint här, bara ett par gånger om året regnar det. Det låter skönt, tycker jag och tänker på mina egna hemtrakter. Det kan bli lite kallt på natten, säger Radja och rekommenderar sovsäckar. Flickorna värmer en burkmiddag över ett spritkök och vi alla äter och dricker och är vid gott mod. Även om det är svårt att äta utan att det blåser in sand i maten. Det kan inte hjälpas att det knastrar mellan tänderna, det får man stå ut med när vi är på äventyr i öknar och berg.

Radja, vår innovativa färdledare, tar fram en skruvmejsel och byter ut våra Dubai-skyltar till Oman-skyltar. Jag undrar om det är bättre att åka fast i en falskskyltad jeep än att åka fast i en emirat-jeep. Förmodligen ingen skillnad, hellre passlös än rådlös.

I gryningen väcks vi av att ett antal getter gör sitt bästa för att länsa vårt förråd av färskvaror. Efter getterna kommer en farbror med en knölig käpp och börjar träta på getterna och på oss. Radja träter tillbaka och de munhuggs på ett otrevligt sätt.

”Ta det lugnt, Radja”, säger jag ”vi vill väl inte dra någon uppmärksamhet till oss.”

”Han hotar med guds vrede och polismakten. Vi ska inte finnas här på hans bästa grönbete, säger han.”

Här fanns nästan ingen grönska alls, men är man getherde i Omanbergen får man väl inte vara så nogräknad.

”Du kan väl ge honom lite pengar”, föreslår jag.

”Vi har bara dirham, det är inte bra här i Oman. Här är det omanska rial som gäller.”

”Vad tror du om engelska pund?”, frågar jag.

”Bra! Har du sådana?”

Visst har jag det. Getherden blir på ett ypperligt humör så snart han begripit vad det var för pengar han fått. Han till och med förklarade hur vi ska komma vidare till civilisationen, den omanska civilisationen vill säga.

Bortsett från ett par bucklor på skärmarna kommer vi helskinnade ut på en liten väg. Därifrån var det lätt att komma ner till huvudvägen till kusten. Jag hade väntat mig att Oman var gammalt och ruffigt. Kustvägen var nästan motorväg, ny, rak och asfalterad. På båda sidor fanns planterade träd, en allé på 30 mil fram till Muscat. Och för att hålla dem vid liv körde tankbilar med vatten och släppte en skvätt vid varje träd. Precis som en hund som markerar revir.

Mitt i vägen ser vi ett mindre slott. Det visar sig vara en rondell. Varje rondell var utsmyckad med stora byggnader, blommor och mosaikkonstverk. Det skulle vara något för vägbyggarna i Europa att ta efter, tänker jag. På väg till Muscat stannar vi vid ett stort hotell på tio våningar. Vi förfriskar oss i kaffeshopen i hotellet och njuter av harpospel. I den gyllene receptionen med en kristallkrona som ser ut att väga ton sitter en välklädd herre och spelar harpa mitt på förmiddagen.

Radja förklarar att det här hotellet tidigare var ett av sultanens sommarställen. Numera var bara de översta våningarna reserverade för sultanen, resten av byggnaden användes som konferenshotell.

När han byggde sommarstället fanns en liten fiskeby här. Sultanen flyttade byn och fiskarena några kilometer bort för att han gillade stället. Invånarna i den gamla byn blev faktiskt också glada, de fick nya och moderna bostäder av sultanen. Radja hade varit turistguide tidigare, därför upprätthöll han sina traditioner och fortsatte att guida.

I Muscats hamn blev det svårare att få fram information om när Björn och Jens kunde tänkas komma. Vi hade inga kontakter alls utan vi fick vackert vänta. Under tiden kunde vi beundra sultanens palats på avstånd och även sultanens två båtar. De såg

ut som en större och mindre kryssare och var båda klara för avsegling med kort varsel, det kunde ju tänkas att sultanen ville ut och åka båt.

Det drog ut på tiden och det började bli kväll. Vi kunde inte ta in på hotell utan pass och visum och vi borde också ha hamnen under uppsikt. Vi körde därför jeepen ut från stan där vi hade uppsikt över inloppet till hamnen. Vi fällde baksätet så att vi kunde lägga ut sovsäckarna där och sova, två åt gången.

Radja hade flirtat in sig med Valerie och erbjöd sig ta första vakten tillsammans med henne. Vi tar fyratimmarsvakter, föreslog han. Sagt och gjort, Maria och jag tog plats på var sin sovsäck och somnade utan problem. Att krypa in i sovsäcken var inte att tänka på i den här värmen. Även om det inte fanns tomgångsförbud så kunde vi inte låta motorn gå hela natten. Och utan luftkonditionering blev det varmt här.

Vi trodde förstas att vi skulle bli ensamma här uppe hela natten. Men hej vad vi bedrog oss. När kvällen blev senare fick vi sällskap med fler bilar som också verkade beundra utsikten. Det visade sig att det var hit som en del flickor och pojkar tog en utflykt och passade på att småhängla i månens sken.

Både Maria och jag vaknade av att det kom bilar körande. Inte nog med det, det kom också en polisbil hit upp. Vi var villrådiga om vad polisen kunde tänkas vilja så vi tog seden dit vi kom och började också kramas och pussas när polisen kom närmare. Jag njöt i stora drag när jag fick i närkamp med Maria. Radja var inte sämre utan attackerade Valerie, inte utan framgång. Men polisen knackade på ändå. Nu är det kokta fläsket stekt, tänker jag pessimistiskt.

Men Radja kan språket, han tar fram sitt omanska körkort och ser allmänt förtroendeingivande ut. Om han vill registreringspapperna på bilen är det kört, tänker jag trött.

Men allt ordnar sig, Radja har pratat oss ur situationen och poliserna åker vidare.

I gryningen kommer en svart och röd bogserbåt sakta mot hamnen. Utan tvekan är det Sitting Bull, den för oss nu så välkända bogserbåten från Singapore. Vi åker ner mot hamnen och Valerie gör sig vacker. När Sitting Bull lägger till vid kajen möts den av individ klädd i den typiska omanska huvudbonaden.

Valerie promenerar raskt mot bogserbåten och går ombord. Vi håller oss utom synhåll men ser hur hon kastar sig om halsen på Björn, övertalningen har börjat. Björn ser ut att vara mycket

besvärad. Han försöker diskutera med omaniern samtidigt som han håller Valerie på armlängds avstånd. Jens håller sig i bakgrunden och ser allmänt nervös ut.

Björn kastar loss och glider från kajen, Valerie är fortfarande ombord. Vi blir smått nervösa, Valerie kanske har gått över till sin gamle kompis Björn och lämnat oss i sticket. Men det visar sig vara obefogad oro. Björn gör nämligen vad som blivit en vana, han kastar Valerie över bord och ökar farten ut från hamnen.

Jag känner igen situationen, det var inte länge sedan som jag blev kastad över bord från samma båt. Jag flinar åt Valerie när vi plockar upp henne från det våta men varma vattnet.

"Var du inte välkommen ombord?", frågar jag elakt.

Valerie utbrister i ett antal västindiska svordomar som inte verkar väluppfostrat.

"Operation övertalning upphör", förkunnar hon buttert.

Vi ställer Valerie i solen så att hon får torka, det dröjer inte länge innan hon är någorlunda torr så att vi kan låta henne komma in i jeepen.

"Helt misslyckad resa, tydligen", instämmer Maria.

"Och vi ska försöka ta oss ut ur Oman?", frågar Radja.

Otvivelaktigt är det så. Åter samma väg som vi kom. Allt går bra tills vi närmar oss gränsen. Radja är försiktig och inspekterar gränsövergången genom kikare innan vi kör fram till gränsen. Och tur är väl det. I wadin som vi kom genom finns nu en omansk arméjeep. Och inte nog med det, vi är upptäckta! Radja har inte varit nog försiktig, omanierna spejar mot oss i sin kikare.

Radja springer tillbaka till vår jeep och säger åt oss att köra utav bara den.

"Visst", instämmer jag", men vart?"

Radja känner till terrängen och har en alternativ väg. Jag undrar vad han har sysslat med vid sidan om turistguidningen. Smuggling, kanske. Att till exempel smuggla in whisky till Oman skulle kunna vara en lönande, men riskfylld, affär.

Omaniernas jeep har tagit upp förföljandet och närmar sig trots att jag kör som en rallyförare. Radja sitter nervöst vid sidan om och ger anvisningar om hur jag ska köra. Han vill helst ta över ratten men vi har inte tid att byta. Den korta skymningen närmar sig, kanske vår räddning. Eller vårt fördärv. I skymningen och mörkret blir det allt svårare att köra utan att ramma något av de otaliga stenblock som ligger i terrängen.

Vi följer bergskedjan längs gränsen med sikte på en annan wadi som kan ta oss ut ur sultanatet. Radja dirigerar oss in i en ravin som han tror ska leda oss ut ur landet. Men arméjeepen närmar sig fortfarande. I lätt terräng kan vi dra ifrån genom överlägsen motorstyrka, men så fort det blir mer svårframkomligt förlorar vi mark. Jag törs inte köra hur tufft som helst, jag försöker att inte kvadda vår Pajero.

Omanierna börjar skjuta på oss. Varningsskott på båda sidor om vår bil. Nu är det bara mörkret som kan rädda oss. Den här ravinen är smal och krokig, ibland försvinner våra förföljare bakom en krök. Efter ytterligare en kvart är det nästan mörkt och jag ser chansen att lura förföljarna. Jag svänger in bakom ett stort stenblock och stannar motorn.

"Tur att vi inte har en vit jeep", pustar jag. De flesta fordonen i öknen, och även de mänskliga invånarna, är övervägande klädda i vitt.

Omanjeepen kommer med vrålände motor runt kröken - och fortsätter förbi nästa kurva. Vi ser bromsljusen försvinna, vi har klarat första steget att lura förföljarna. Vi öppnar dörrarna och lyssnar när den andra jeepen försvinner i fjärran.

"Nu kör jag", påstår Radja.

Gärna det, jag har kramp i bromsfoten. Trots hjälpen med servostyrning och servobromsar är det påfrestande att styra ett sådant här fordon i oländig terräng.

"Tänk på att inte bromsa", säger jag och tänker på att bromsljusen syns långa vägar i mörkret. Vi måste smyga fram helt utan ljus och hoppas på att ljudet inte förråder oss. Det är ju ingen fara så länge som våra förföljare sitter i sin jeep. Då hör de inget, men om de kommer tillbaka samma väg kan ljuset förråda oss.

Då får vi punktering! Reservan sitter på baddörren så det är inge katastrof. Vi hissar upp jeepen och börjar byta hjul då vi hör en främmande jeep. Med tända strålkastare och en sökarlykta kommer arméjeepen tillbaka samma väg. Hoppas de tror att vi kommit undan. Vi håller oss helt stilla bakom vår jeep och hoppas på det bästa.

De ser oss inte, men de stannar bakom nästa kulle. Vi skruvar fast reservhjulet så tyst vi kan och väntar på att omanierna ska köra vidare.

Men det gör de inte! De slår läger bakom kullen och förbereder kvällsbönen och kvällsmaten. Om vi startar motorn hör

de oss direkt. Om någon går åt vårt håll och uträttar sina behov kommer de att få se oss.

"Vi ger oss av i gryningen", bestämmer Radja. "Då kan vi få ett försprång innan de hinner vakna. Och när det är ljus kan vi köra i full fart mot gränsen."

Åter en övernattning i jeepen. Åter tar vi vakt i fyratimmars skift. Det börjar kännas som i det militära. De som har vakten får sitta med utsikt mot det andra lägret för att se om det händer något alarmerande. De två som ligger i bilen får hålla sig tysta och absolut inte sparka i plåten eller göra något som kan ge ljud ifrån sig.

Natten blir påfrestande. Omanierna har trevligt vid sin lägereld några hundra meter bort. Vi har det fruktansvärt obekvämt bakom klippan. Att sitta eller ligga på marken bland knöliga stenar är inte skönt. Och vi måste röra oss väldigt försiktigt, sparkar vi till en sten kan de höra det.

Och visst sparkar jag till en sten som rullar en bra bit. En av omanierna osäkrar sitt gevär och verka beredd att ta reda på vad som orsakat oväsendet. De andra två verkar lugna honom och han säkrar geväret och gör sig beredd att sova.

När vi ser den första tillstymmelsen till gryning hör vi att det är flera bilar på väg. Omanierna har kallat på förstärkning, nu börjar det bli kritiskt. När förstärkningen närmar sig omanlägret smyger vi försiktigt iväg med vår jeep. Först knuffar vi försiktigt iväg den i en litet utförsbacke bort från omanierna. På det sättet kommer vi ytterligare hundra meter bort.

Väl nere i sänken startar vi motorn försiktigt och försöker smyga i väg. Försiktigt med kopplingen, ingen rusning av motorn och vi kommer iväg ytterligare ett par hundra meter innan omanierna upptäcker oss.

Flickorna som håller uppsikt genom bakrutan, hojtar till och påpekar att nu är det bara spiken i botten som gäller. Vi är upptäckta och förföljda av fem arméjeepar som inget hellre vill än att meja ner oss med sina kulsprutor.

Nu är det Radja som kör, han kör helt vilt. Vi har säkerhetsbälten på och håller oss fast i stroppar och ryggstöd. Som tur är, den här ravinen krokig så det blir ingen fritt skottfält för våra förföljare. Det är bara att hoppas att det inte blir någon punktering eller att bilen välter.

Vi håller undan en halv timme då Radja plötsligt förkunnar:
"Nu är vi i Emiraten!"

"Vet omanierna om det?", frågar jag oroligt.

De förföljer oss nämligen fortfarande. "Vågar vi oss ut på den öppna slätten?"

"Vi följer bergen en bit tills vi hittar en bra väg som leder mot Al Ain."

Väg? Jag har sällan sett något så väglöst som det här landskapet.

Men Radja hittar något som kan vara en kamelstig eller getväg. Det är fast mark och vi ökar farten ut mot civilisationen. Om nu Emiraten är mer civiliserade än Oman.

Omanjeeparna följer oss en stund men vi är snabbare på fast mark. Och vi är nog i Emiraten. Även om vi inte kunde se gränsen. Innan vi åker upp på stora vägen byter Radja omtänksamt skyltar så att vi är emiratregistrerade igen.

När Radja tar till vänster frågar jag om inte Dubai ligger till höger.

"Om någon får för sig att forska vad vi har gjort tror jag att det är bättre att först inta en god frukost i Al Ain."

Ingen dum idé faktiskt. Vi hade ju levat på torrskaffning de senaste två dygnet. Det var inte långt till Al Ain så vi körde dit, tankade och åt frukost på McDonald's. En stor Big Mac, en stor pommes frites och en stor Coca-cola, paj och kaffe. Ingen dum frukost, faktiskt.

På återvägen till Dubai blev vi mycket riktigt stoppade av en emiratisk polispatrull. Vår jeep var oroväckande lik den som hade kört ut ur Oman. Kollegorna i Oman hade larmat förstås. Men vi hade bara varit i Al Ain under natten, sade vi, vi var inte omanier och vår jeep var registrerad i Emiraten. Emiratpolisen tyckte snart att vi kunde åka vidare.

29. Över Atlanten

"Jag vill köpa en tomt på S:t Kitts", säger jag till Valerie.

"Vi tycker inte om att briter köper mark hos oss."

"Jag måste åka hem", säger Maria.

"Jag vill också åka hem", säger Valerie.

"Jag vill också åka hem. Men jag måste åka till Singapore och sälja datorer", säger jag.

"Du är fortfarande anställd av oss", påstår Maria. "Jag är din arbetsgivare och bestämmer vad du ska göra!"

"Hoppsan, det tänkte jag inte på."

En viss uppgivenhet och handlingsförlamning hade lägrat sig över gruppen. Våra strapatser och uteblivna resultat hade gjort oss modlösa. Vi var tillbaka i Sharjah och försökte repa mod på mitt hotellrum.

"Jag säger upp kontraktet och skiter i resten", säger jag till Maria.

"Om du läser kontraktet så är det vi som bestämmer när du ska sluta". Maria är riktigt ilsken. Valerie surar i ett hörn.

"Jag går och lägger mig", säger hon.

"Gör det, Ham och jag ska läsa kontrakt". Maria fortfarande arg.

Maria är skön när hon är arg. Mörk och slank i sin färgglada klänning.

"Skönt att vi är ensamma", säger hon med beslöjad röst. "Nu är det dags att titta på det finstilta."

Frunttimmer. Nyss ilsken som ett bi. Nu åter den snälla, söta, vackra Maria. Hon har argument. En del smeksamma, en del övertalande, en del förvirrande. Jag vet inte hur det gick till, men vi ligger plötsligt i samma badkar och tvålar in varandra medan det ljumma kallvattnet duschar över våra lemmar. Hon har en lång och vältränad kropp med små knoppiga bröst och ett stort svart buskage.

När jag uttröttad vaknar några timmar senare vet jag att jag är helt överens med Maria om tolkningen av kontraktet. Hon har också talat om vad vi ska göra i morgon. När jag trevar för att återigen smeka buskaget finns det inte där. Hon har gått in till sitt och Valeries rum och sovit vidare.

Nu vet vi att det finns minst fyra olika grupper som letar efter den försvunna skatten. Dels är det vår egen grupp som bara

innehåller mig själv, Maria och Valerie. Dels finns sedan tidigare ett Mexicogäng och ett Bangkokgäng. Skaran har utökats med en konstellation som leds av Jens och Björn. Vi trodde att de skulle förstärka vår grupp. Men ganska lättförståeligt tycker de nog att vi tränger oss på och inte har med saken att göra.

Jag hade ju igår deklarerat att jag ville hoppa av, men efter övertalning och efter att ha sovit på saken tycker jag nog att vi ska göra ett försök att lura de andra på konfekten, så att säga.

Jens har otvivelaktigt en stor fördel. Det var han som gömde skatten, förmodligen på S:t Kitts. Att han inte hämtat den beror förstås på att han varit rädd för gängen från Mexico och Bangkok. Det skulle vara kul att veta hur han resonerar nu, vilka förstärkningar, utöver Björn, han kan räkna med.

Vi skulle också behöva förstärkningar. Maria kanske kunde få stöd från sin arbetsgivare, den mexikanska knarkpolisen. Jag funderade på att kontakta min nyfunna vän shejk Mohammed. Valerie kunde kanske hitta några värdefulla tillskott hemma på S:t Kitts.

Vi beslutar oss för att var och en på sitt håll försöka hitta tekniska lösningar och finansiering av vårt projekt. Valerie tar British Airways och flyger hem via London, Maria flyger Emiratens eget flygbolag, Emirates till Mexico för överläggningar med sina chefer. Därefter ansluter hon i sin egenskap av mullvad till skummisarna från Mexico.

Jag åtar mig att försöka få med shejk Mohammed som finansiär i projektet. Jag bokade in ett besök hos shejken samma dag. Ärendet jag uppgav var att jag ville kolla upp leveransen av datorer. Shejken tog emot mig som en gammal vän och resonemanget runt datorleveransen gick bra. Men när jag började fråga om shejken möjligen kunde vara intresserad av att finansiera diamantletning i Västindien blev han helt ointresserad. Visserligen verkade han känna igen projektet som sådant, men att på något sätt hjälpa oss verkade uteslutet.

Shejk Mohammed var nog väl informerad av Jens förmodligen. Och att jag kom till shejken i detta ärende förstod jag ganska snart att det var ett misstag från min sida. I alla sorters förhandlingar måste man vara uppmärksam på motpartens reaktioner och därför lämnade jag ämnet omgående. Men det verkade inte som om det skulle inverka på vår relation när det gällde datorer och sådant. Vi var överens om den här

leveransen var OK och att jag skulle återkomma med förslag till kompletteringar inom kort.

Något nedslagen tröstade jag mig med en stor drink av färskpressad apelsin och en kebab på stranden till creeken i Sharjah. En skotsk whiskey var inte att tänka på i det här landet.

Himlen är för ovanlighetens skull lätt molnig. Creeken ligger lätt grågrön fylld med dhowbåtar och abrabåtar. Det stora flertalet av lastfartygen är fortfarande dhower av samma konstruktion som har funnits här i hundratals år. De trafikerar hamnarna i Östern och flyttar alla typer av gods mellan länder och städer. Oftast är de mörkt bruna träbåtar med olika påbyggnader beroende på användning. Numera är de utrustade med kraftiga motorer så att de gör god fart. Eftersom de är relativt små behövs inga stora hamnanläggningar för att de ska kunna lägga till.

Dhowerna ser välskötta ut till skillnad från många av de större järnfartygen. Klimatet och saltvattnet sätter snart spår i form av rost. Mitt i creeken rusar fram en sportbåt med en vitklädd arab vid ratten.

De mindre abrabåtarna är creekens taxi som fraktar människor fram och tillbaka över vattnet för en halv dirham.

Lite längre bort ligger djuphamnen med oljecisterner och tankfartyg. Det som der ut som stora flottar, med fyra eifeltornliknande master som sticker upp, plattformar för oljeborrning. Plattformarna bogseras ut till lämpligt ställe i golfen, masterna skickas ner till botten och blir i stället ben som trycks ner i botten och själva plattformen hissas då upp ett antal meter ovanför havsytan för att inte påverkas av vågorna. Genom att stålkonstruktion för benen är genombruten minskar det motståndet för vågor och havsströmmar. En enkel och effektiv form av oljeborrning i grunda vatten. Utanför Skottland i den djupa Nordsjön krävs andra typer av plattformar.

Ännu längre ut ser jag de stora tankfartygen på 500 000 ton eller mera stäva in mot oljehamnarna i Kuwait, Saudi och Irak. När de kommer tillbaka ligger de lågt i vattnet så att på avstånd ser man bara överbyggnaden. Destination är ofta Rotterdam eller något raffinaderi i Västeuropa, Japan eller USA.

Närmast finns som vanligt en blandning av gammal och ny bebyggelse. Här är det aldrig mer än 500 meter till närmaste moské, bönetimmarna verkar komma väldigt ofta, då ropas det i högtalarna så att det ekar i omgivningarna. En ny blå och vit

moské är nybyggd och dekorerad med mosaik. Den försvinner nästan i skuggan av moderna kontor och hyreshus på 10 till 15 våningar. Fortfarande finns gammal bebyggelse här och där. Enkla murade vita hus med små fönster med mycket skräp på taken. På en del finns takplanteringar, man kan se plastskynken, byggnadsmaterial, sängar, äkta mattor, tvätt och mycket mer. Parabolantennor finns förstås på taken och luftkonditioneringsapparater sticker ut från väggarna. Jag misstänker att det kan vara mycket snyggt och prydligt där inomhus.

”Nej, men hallå gamle gosse”, hör jag plötsligt en bekant röst. Jag sätter kebaben i halsen och min gamle vän slår mig hjälpsamt i ryggen så att jag slipper storkna. Gamle och gamle förresten. Det var bara någon vecka sedan som jag träffade honom för första gången. Här slår han sig ner på stolen mitt emot, klädd i kaki och ingefärsfärgad mustasch. Vår vän från Singapore, Sir Randolph, hade hittat mig.

”Ursäkta gamle gosse”, säger jag överraskad, ”jag är verkligen ledsen att vi lämnade dig i händerna på polisen i Sumatra. Vi litade på att du skulle klara dig förstås”, smickrade jag.

”Jag blev så väldigt intresserad av ert lilla äventyr så jag beslöt mig för att hjälpa er i fortsättningen också. Nuförtiden lever jag ett händelsefattigt liv, tyvärr. Varken whiskey eller flickor är lika roligt som förr. Nu vädrade jag ett äventyr i bästa Bigglesstil, och det vill jag inte missa för allt smör i Skottland. Faktiskt, gamle gosse. Skulle du vilja sätta mig in i förutsättningarna, så att säga. Jo, jag förstår att det är hemligt, mer eller mindre. Det verkar som om du behöver viss finansiell uppbackning från aktiemarknaden så att säga.”

”Jaha”, stack jag in som en kort replik när Sir Randolph hämtade andan.

”Varje expedition kräver en fanatisk ledare, en god planering och inte minst pengar. Det verkar som om du är den gode ledaren, planeringen vet jag ingenting om men eftersom du kom ut från shejk Mohammeds palats med en min som om du sålt smöret och tappat pengarna förstår jag att det är där skon klämmer”.

Grevens slutsatser var som att slå huvudet på spiken, för att tala i ordstäv precis som Sir Randolph. Det var duktigt gjort att hitta mig i Dubai, faktiskt. När jag lämnade Sumatra hade jag inte en aning om att jag skulle dit.

”Jag måste fråga”, sade jag och såg dum ut, ”hur i hela världen kunde du hitta mig här?”

”Enkelt, som min käre Watson som den gamle gossen Sherlock Holmes skulle ha sagt. Jag frågade mig fram på flygplatserna. Jag har faktiskt varit till S:t Kitts och vänt. Det var lättast att följa din mörkhyade väninna från kolonierna. Jag lyckades inte få tag i henne men följde henne tätt i spåren hit till Emiraten. Och när du avvek till vår gemensamme vän shejken var jag dig tätt i hälarna.”

”Ta dig en kebab och slå dig ner”, erbjöd jag artigt.

”Tack, jag sitter redan och det skulle inte falla mig in att slicka i mig en massa baciller från det här gatuköket.”

”Jag har blivit magsjuk av en kebab köpt på Picadilly Cirkus i London. Här är det lika rent och hygieniskt som i Sverige.” säger jag och tänker på Jens, den svenske kocken.

”Det luktar gott faktiskt, kanske man ska ta tjuren vid hornen och göra slag i saken och ... Jag är hungrig!

”Hallå där i korvståndet, hit med en kebab och en Pepsi.” Sir Randolph slickar sig om munnen och ser ut som om han hade missat frukosten. Det hade han nog gjort när han följde efter mig i morse.

”Du skulle alltså vara villig att satsa några brittiska pund projektet?” frågar jag försynt.

”Har du någon plan?”, är motfrågan.

”Njae ...”

”Vill du höra min?”

”Absolut”

De här korthuggna meningarna var inte likt Sir Randolph. Men han hade faktiskt tänkt fram något som kunde fungera.

”Om vi följer din plan är du alltså beredd att stå för kostnaderna?” frågar jag för att vara säker på att vi förstått varandra.

”Just det, gamle gosse. Men eftersom jag inte har all information måste vi förstås finjustera den. Som jag uppfattat saken har du på något sätt tagit fram koordinaterna för diamantgruvan så att säga. Du har också rekognoserat på platsen och bör därvid gjort dig en god uppfattning om våra chanser och vilka svårigheter som kan vänta oss.”

”Jovisst, men trots det misslyckades vi förra gången. Det var därför vi letade upp Björn och Jens, men det var tydligen ett fatalt

misstag. Det bästa är väl att vi snabbt som bara den tar oss till platsen ifråga. Var har du båten förresten?”

”Den har jag bytt ut. Jag träffade en tokig amerikan i Singapore som tröttnat på Västindien. Vi bytte båt, hans ligger någonstans på S:t Croix och väntar på oss.”

”Vad väntar vi på? Om du bokar biljetter så ska jag bara ringa några samtal så ses vi på ... ja, var någonstans, Raffe? Du tar väl inte illa upp om jag kallar dig Raffe i fortsättningen, Sir Randolph är lite väl uppstylat nu när vi samarbetar?”

”Om du checkar ut från ditt hotell gör jag sammalunda, vi ses på Duty Free på Dubai Airport om två timmar.”

Sagt och gjort. Jag hastar ner till stranden och hoppar på en abrabåt för att snabbt komma till andra sidan av creeken. I rusningstid går det betydligt fortare med båt än med bil. Trots att man bygger vägar för brinnande livet blir biltrafiken allt tätare och bilköerna allt längre i U A E.

Jag använder tiden till att ringa några samtal, precis som jag antydde till Raffe. Först och främst pratar jag med Valeries telefonsvarare och talar om att jag är på väg med en ny medarbetare och nya friska pengar. Sedan ringer jag mitt huvudkontor och får vår bästa sekreterare att göra en del diskreta efterforskningar och Sir Randolph. Man vet aldrig om han är den han utger sig för att vara eller om han är en äventyrare som ser chansen att bli rik på diamanter.

Maria kan jag inte nå, jag litar på att hon hör av sig när hon kan.

Dubai Duty Free är en av världens bästa taxfreebutiker. Låga priser och välsorterad. Där träffas vi igen, Raffe och jag. Han har fixat biljetter med British Airways förstas till New York. Därifrån blir det Continental till S:t Thomas, en ö i samma ögrupp som S:t Croix, de amerikanska Jungfruöarna.

Därifrån blir det sjöflygplan till S:t Croix. Vi kommer att landa i hamnen alldeles intill vår fina båt, påstår Sir Randolph stolt. Det blir många timmar i luften och på flygplatser. Troligen ser vi inte skymten av en bäddad säng det närmaste dygnet. Det är tur att man kan sova på flygplan.

När jag kommer ombord på planet till London pustar jag ut en stund innan jag blir bekymrad igen. Just nu verkar allt gå som på räls, men jag kommer på mig med att se mig omkring i flygplanet för att se om det finns några skumma typer med

mexikanskt eller thailändskt utseende. Men allt verkar lugnt, ombord finns bara araber och typiska briter.

Vi byter plan i ett ruggigt New York och ett varmt San Juan och landar på S:t Thomas utan några som helst missöden. Där tar vi taxi från flygplatsen till hamnen för att gå ombord på det lilla sjöflygplanet med destination S:t Croix. Vi landar mycket riktigt i hamnen i Christiansted. Ett trevligt ställe, huvudstaden på S:t Croix. Den näst största staden heter följaktligen Fredrikssted.

Det var sent på kvällen så vi promenerade Kongens gade för att hitta ett hotell. Gatuskyltarna från den danska tiden finns fortfarande kvar, trots att det var minst 75 år sedan danskarna sålde öarna till USA. Det var under första världskriget som Danmark kunde få problem med att försvara den danska kolonin mot tyskarna. Öarna i Västindien var under 1800-talet rena guldgruvan och en några människor blev otroligt rika på socker från sockerrör.

Sedan slaveriet upphört och européerna lärt sig odla sockerbeter har ju de västindiska öarna slumrat in och blivit fattiga. På många öar är det de forna slavarna som tagit över, men de amerikanska Jungfruöarna ingår i USA utan att vara en egen stat. Invånarna på S:t Croix är i stor utsträckning vita och spanskspråkiga.

Vi var ju på väg att hitta ett hotell och hittade Danish Manor. Trots att Danmark ligger på andra sidan Atlanten är ön påtagligt influerad av den förra kolonialmakten. Det är trevligt promenera på de smala gatorna, många hälsar med ett gemytligt "Hello".

På Danish Manor får vi ett par rum med utsikt över hamnen. Raffe skulle kontakta hamnkontoret för att ta sin nya båt i besittning, men det var förstås stängt så här sent på kvällen. Trots att vi var trötta och ledbrutna efter mer än ett dygn på resande fot tar vi en titt på hamnen. Vid bryggan för sjöflygplanet finns ett kafé, där sätter vi oss med var sin öl och latar oss i den ljumma kvällen.

När vi sitter där och njuter kommer nästa flyg in från S:t Thomas. Jag blir inte särskilt förvånad när ett par kostymklädda gentlemän som ser ut att vara från Bangkok stiger av. När jag ser mig omkring sitter det faktiskt något som kan vara våra mexikanska vänner vid ett bord i kaféet. Det börjar tydligen dra ihop sig. Å andra sidan är ju den här ön ganska spanskinfluerad så det är kanske bara inbillning. Vad jag inte riktigt förstår är om jag fortfarande är ett hett villebråd och att de tror att jag ska leda

dem till skatten. Jens och Björn vore mycket säkrare kort ur den synpunkten, tycker i alla fall jag. Men de har kanske tappat bort dem någonstans.

Inte mycket att göra åt just nu i alla fall, om de inte gör några närmanden är det bara att sova ut över natten och infinna oss på hamnkontoret klockan sju i morgon bitti. Vi lyckades övertala hotellet att vi skulle få frukost klockan sju nästa morgon. Vi knaprade som bäst på några rostade brödsivor när det kom ett knappt dussin vältränade män för att också äta sin frukost. De bar tunga bagar och ett antal automatvapen. På ryggen på jackorna stod det FBI med stora bokstäver.

”Dom letar väl inte efter oss”, säger Sir Randolph och ser osäker ut. Det borde inte finnas någon som helst anledning FBI skulle vara intresserade av oss. Men man vet ju aldrig.

Vi avslutade i alla fall frukosten, checkade ut och letade reda på hamnkaptenen, en kraftig och solbränd amerikan med sydstatsaccent. Randolphs nya båt låg vid hotellet på den lilla badön strax utanför hamnen. Raffe signerade några dokument och fick nycklar till båten som var en kraftig dubbelkölad katamaran som borde göra minst 40 knop i bra väder, enligt Raffe.

För att göra oss anträffbara skaffade jag en mobiltelefon som fungerade på den amerikanska kontinenten. Min europeiska som fungerade bra också i Asien gick inte att använda här. Amerikanerna har ju sin egen teknik, både när det gäller TV och mobiltelefoni.

Hamnkaptenen fick mitt nya telefonnummer om någon skulle fråga efter oss, vi sade att vi var på väg till Florida, det för att eventuellt få någon av de elaka förföljarna på villospår. Jag ringde Valeries telefonsvarare och lämnade mitt nya telefonnummer även där.

Vi återkom till vår båt, m/s Maxine med hemmahamn Nassau. En ung grabb tittade nyfiket på oss. Jag morsade på honom och han berömde vår båt. När vi började lossa tamparna för att ge oss iväg frågar killen:

”Ska ni inte vänta på era kompisar?”

”Vilka kompisar?”

”Det var tre killar här nyss som frågade efter er.”

”Och hur såg som ut?”

”Det var tre små gula killar som pratade konstigt.”

Jag tackade killen och gav honom 10 dollar. Han blev jätteglad och sprang direkt i riktning mot glasskiosken.

”Du hörde vad han sa, Raffe?”

”Vi får undersöka båten från topp till tå, åtminstone från köl till mast”, föreslår Sir Randolph.

”Vi startar nu direkt och lägger oss bakom ön innan vi sätter igång. De har oss säkert under uppsikt och i så fall kanske de inte misstänker att vi misstänker något.”

Raffe styr med van hand den stora båten till en vik ett par distansminuter bort. Därefter letar vi efter bomber eller radiosändare eller vad de än tänkas gömma hos oss. Samtidigt funderar jag på vad de vill oss, förmodligen vill de inte sänka oss.

”Saknar du något?” frågar Raffe som tänker i andra banor också.

Jag saknar något. Jag saknar min dator. Den som innehåller mina order på datorutrusning, men också ett worddokument där jag i början av det här äventyret drog slutsatser om longitud och latitud från ett papper som Björn glömt hos Valerie. Det var det papperet som så att säga initierade min medverkan i den här soppan.

Det var inte bra. Inte för att jag behövde dokumentet men det gav våra vänner från Bangkok de uppgifter som de kanske behövde för att komma till samma slutsats som jag gjort.

Det betydde antagligen att de inte lämnat något på båten utan att vi lugnt kunde sätta full fart mot S:t Kitts.

Plötsligt hör jag en melodi som spelar i min byxficka. Jag trodde först att någon placerat en speldosa där men kommer strax ihåg att det är min nya mobiltelefon som kan spela glada melodier i stället för ringsignaler.

Det är Valerie som hör av sig. Vi stämmer av läget och hon blir kvittrande glad när hon hör att vår greve sällat sig till oss och att vi är på väg med en stor fin båt.

Vi ber henne att fixa en del utrustning som vi kan behöva för att slutföra expeditionen.

”Vi möts i Basseterre”, säger Valerie lockande.

30. Det drar ihop sig

Valerie har fixat hotellrum åt oss. Det vill säga att till mig har hon reserverat en hel svit.

”Det här är huvudkontoret för expeditionen”, förklarar hon. Alltså träffas vi i min svit för att planera. Nu har vi båt och utrustning för att kunna ta oss till Mosquito Bay där vi misstänker att diamanterna finns.

Ingen har sett till Jens eller Björn. Vi har inte heller någon kontroll över thailändare eller mexikanare. Trots att vi skaffat oss några skjutvapen kan vi nog inte mäta oss med en del andra grupper när det gäller eldkraft.

”Här är det list och fantasi som gäller”, som Raffe uttrycker det.

”Om vi har fått all utrustning ombord så tycker jag att vi smyger ut från Basseterre på småtimmarna i natt”, föreslår jag.

”Precis min åsikt”, instämmer både Raffe och Valerie omgående.

”Jag undrar vad som pågått i Mosquito Bay under tiden som vi varit bortresta?”

”Det kan jag kanske tala om för dig. Det är två motorkryssare där ute som cirklar runt Booby Island, men det verkar som om de väntar på något, annars skulle de väl vara aktiva på något sätt.” Det är Valerie som kontrollerat med den lokala kustbevakningen.

Vi lämnar hamnen utan incidenter vid tvåtiden på natten. Det är inget månsken så det kan tänkas att kan komma ut ur hamnen utan att någon ser oss.

Vi lägger till med vår yacht vid Banana Bay, där sjösätter vi två gummibåtar. I stället för bullrande bensinmotorer har vi försett dem med små elmotorer, det är Minnkota motorer från Minnesota, USA. De drivs av ett vanligt bilbatteri som fulladdat gör att elmotorn kan gå sex timmar i full fart. Nåja, farten är inte skrämmande, en bra roddare rör lika fort. Den är avsedd för trollingfiske, det vill säga att man glider fram över en lugn sjövik med ett drag hängande efter båten. Mycket trevlig sysselsättning i lugnt väder, jag har dragit upp åtskilliga abborrar och gäddor på det sättet hemma i Skottland.

Med två bilbatterier i varje båt vi kan surra fram och tillbaka till Mosquito Bay under förutsättning att det inte blåser för

mycket motvind. Vi håller oss nära stranden och motorerna hörs bara som ett diskret myggsurr. Ute i bukten ser vi två motorkryssare ligga för ankar bara cirka 500 meter från varandra. Konstigt, här är diamanternas ägare i en båt och i den andra de troliga tjuvarna. Om jag vore bestulen på det sättet skulle jag känna för att kasta bomber och granater på den andra båten.

Förra gången jag var här tog jag nogsamt ut enslinjer mot Booby Island och en punkt på Nevis som gör att jag känner mig ganska säker på att hitta grottan, den som var så svår att få syn på i vackert väder. Jag tvivlar inte på att de andra grupperna hittat grottan, men de borde ha övergett den efter en grundlig undersökning.

Vi glider in mot grottan som ligger strax ovanför vattenbrynet vid högvatten. Alla har vi mörka kläder och sotade ansikten precis som commandosoldater. Utom Valerie förstås, hon har ju redan den rätta kamouflagefärgen. De sotade ansiktena är ett av Sir Randolphs bidrag till projektet, han har tydligen ett förflutet från de brittiska kustjägarna.

Så tyst som möjligt tar vi oss ur gummibåtarna. Raffe, den gamle kustjägaren, får i uppdrag att rekognosera för att se till att grottan eller de närmaste omgivningarna inte är besatta av någon av de andra. En av båtarna ute i bukten tänder en stark strålkastare och riktar den mot land. Den sveper över stranden och vi blir bländade och tappar mörkerseendet.

”Ner - ligg still – ansiktet mot marken!” kommenderar Sir Randolph. Som goda soldatämnen lyder vi omgående. Någon pratar ombord, men det är inga upprörda röster. Det är kanske bara en normal åtgärd vid vaktavlösningar.

Efter ett par minuter släcks strålkastaren och efter ytterligare en stund börjar vi röra på oss. Raffe kryper mycket försiktigt fram till grottöppningen. Efter en stund ålar han försiktigt tillbaka och meddelar viskande:

”Det är någon därinne! Långt in i grottan syns glöden från en eld! Jag går in och oskadliggör dem, om någon kommer ut får du ta hand om honom!”

Raffe kryper in och jag tar plats vid grottöppningen, beredd på det värsta. En halv evighet senare, det vill säga efter cirka fem minuter, hör jag ett dämpat svärord och hör någon som snabbt kryper mot utgången. Det är en liten figur, troligen en av thailändarna hinner jag tänka innan jag kastar mig över den

utkrypande individen och trycker honom mot marken på bästa rugbymanér. Han verkar också vara kamouflagemålad, men det krulliga håret verkar bekant på något sätt.

”Håll i honom!”, fräser Raffe som kommer utkrypande några ögonblick senare.

”Släpp honom!”, viskar Valerie som står på knä strax bakom mig.

”Va?” utbrister jag.

”Det är ju Boy!” förklarar Valerie.

”Ojdå”

När jag tänker närmare efter så hade jag faktiskt saknat Boy vid förberedelserna. Med tanke på hur intensivt han medverkade vid mitt förra besök var det faktiskt konstigt att han inte hade visat sig i Basseterre. Vi hade ju haft så mycket för oss att jag glömt att fråga Valerie.

”Vad är det för amatör som försöker överfalla mig?”, frågar Boy ”han väsnas som en skallerorm.”

”Tyst allihopa och in i grottan!” avbryter jag.

Vi släpar in gummibåtar, elmotorer, tunga bilbatterier och alla annan utrustning. När vi kommer in bakom första kröken i grottan vågar vi tända en avskärmad ficklampa. Grottan avslutas med vatten, det finns en liten underjordisk sjö längst in. Först där, efter åtskilligt stänkande och svärande i mörkret, slår vi läger.

”Nu sover vi ett par timmar tills det blir ljus ute”, insisterar jag. ”Jag går till grottmynningen och tar första vakten.”

”Hur mycket har du sovit i natt?”, frågar Boy. ”Jag vaktar eftersom jag är utsövd. Sov gott farbröder! Jag väcker er i gryningen.”

Jag behöver nog gå en kurs i ledarskap, min ordergivning verkar inte fungera.

Tacksamt sjunker vi ner i sanden och somnar. Boy purrar oss i gryningen, egentligen märker vi ingen skillnad därför att vi befinner oss långt in i grottan, vid stranden av en liten insjö som sagt. Ur ljussynpunkt hade vi inte behövt vänta till gryningen, men ett par timmars sömn kändes inte helt fel.

Dykarutrustningen som vi släpat med oss skulle vi nu använda för att ta oss ner i lagunen. Enligt våra teorier var det här som Jens dumpat säckarna med diamanter. Både Sir Randolph och jag själv är dykare på amatörnivå så utforskningen av den här lilla sjön skulle väl inte vara några större problem.

När jag smakade på vattnet var det salt, alltså inte vatten från någon källa utan det är havsvatten.

Raffe och jag singlarde slant om vem som skulle hoppa i först. Jag vann och riggade på mig utrustningen och följde klippan rakt ner tio meter, där fanns botten. Det fanns många intressanta saker på den här botten. Bortsett från en gammal cykel fanns det gamla gevär, gamla svärd och annat smått och gott. Det fanns massor med gamla vapen, de här kom nog från tiden då sjörövarna härjade i Västindien. Jag simmade i vidare cirklar och här fanns också skelett som förmodligen var från samma tid som vapnen. Det var så intressant att jag för en stund glömde mitt egentliga ärende.

De spanska galjonerna seglade från Sydamerika till Europa med det guld som de spanska regenterna eftertraktade. I farvattnen kring de karibiska öarna fanns möjligheter för pirater och sjörövare att kapa de spanska skeppen. Det var inte bara laglösa pirater, de flesta och största var sponsrade av andra länders regeringar.

I mitten av 1600-talet härjade den kanske mest berömda av alla pirater, Henry Morgan. I augusti 1670 samlade han 36 skepp och 2000 buckanjärer för att inta Panama som då var ett av Spaniens fästen. Men då hade det blivit fred mellan England och Spanien varför Morgan fängslades och fördes till England. Ett par år senare försämrades relationerna mellan länderna och Morgan utnämndes till guvernör för Jamaica.

Det fanns också ett par berömda kvinnliga pirater. Anne Bonny övergav sin äkta man och anslöt sig till piraten Calico Jack. Hon klädde sig i manskläder och slogs som en man och deltog bland de främsta när de andra skeppen bordades.

I det här fallet var det guvernören Rogers på Jamaica som beordrade att Calico Jack skulle tillfångatas. Anne Bonny och en annan kvinnlig pirat, Mary Read blev då också infångade och då avslöjades också deras kvinnliga kön. De blev också behandlade speciellt eftersom båda var med barn då.

När Calico Jack skulle hängas fick han som en speciell favör träffa Anne en sista gång. Anne sade då att hon var ledsen att se honom där men om ”han hade slagits som en man skulle han inte behöva hänga där som en hund”.

Här i lagunen fanns som sagt vapen som kunde vara från den tid då sjörövarna härjade i de här farvattnen. Men inga rester från modernare tider bortsett från den gamla cykeln. Även om det

fanns många intressanta saker på den botten blev jag ändå ytterst missräknad.

Det verkade så naturligt och självklart att det var här nere som Jens gömt säckarna med diamanter. Det skulle också kunna förklara varför Jens inte hade hämtat skatten tidigare, han behövde förstås hjälp för att bärga den. Trots att alla slutsatser stämde var det helt fel. Inte en enda ädelsten i sikte.

Folket på ytan hade förstås sett hur jag irrade omkring med strålkastaren och dragit sina slutsatser. När jag så småningom kom upp till ytan var de därför en smula förberedda på att det var någon sorts problem.

”Släpp ner ett proffs ska du få se på andra bullar”, utbrister Sir Randolph indignerat. ”Du har inte rätta känslan för rubiner och smaragder och sådant!”

Raffe går ner men återkommer missräknad. Han tog i alla fall med sig ett svärd upp som vi inspekterade mer eller mindre sakkunnigt. Sir Randolph hade sett en del liknande vapen och påstod att de härstammade från senare delen av 1700-talet. Han hade i alla fall upptäckt en tunnel som borde vara förbindelsen med havet.

”Den kollar jag!”, erbjöd jag mig omgående och hoppar ner i vattnet. Jag följer Raffes anvisningar men får jobba hårt mot strömmen för att komma vidare. Det var förstås tidvattnet som nu skiftade från ebb till flod. Till slut kommer jag till tunnelöppningen och ser dagsljuset, släcker strålkastaren, går upp till ytan och tar en titt på omgivningarna.

Här möter jag nästa överraskning. Jag kom ut på andra sidan av östra udden av Mosquito Bay, utom synhåll från yachterna som ankrat utanför Booby Island. Men döm om min förvåning när jag bara 50 meter bort siktar en bogserbåt, den liknar faktiskt den som Björn använde i Singapore. Det var inte samma båt såg då ser jag snart, men däremot finns Björn ombord. Och Jens. Och Maria.

”Vad i hela världen?”, tänker jag häpet. Jag är så häpen att jag ligger och plaskar utan tanke på vad jag ska göra. Björn och Jens håller på att sätta på sig dykarutrustning och de vet ju var de ska leta. Medan jag ligger har i vattenytan och funderar får förstås Björn syn på mig. Han skriker något till Jens på ett för mig obegripligt språk. Det får mig att snabbt dyka för att ta mig tillbaka till mina vänner.

Först tar det en bra stund att hitta ingången till tunneln, jag hade ju drivit en bit när jag låg på ytan och filosoferade. Men när jag väl kommer i närheten är det bara att följa med strömmen och försöka styra mellan vassa klippor och stenar. S:t Kitts är ju en vulkanö som består av gammal lava som stelnat i olika formationer.

Jag har för bråttom, en utskjutande klippspets gör att min luftslang fastnar, munstycket slits ur munnen och slangen punkteras. Jag fastnar för ett ögonblick men lyckades slita mig loss. Luften bubblar ut innan backventilen slår till. Jag sliter åt mig munstycket, men den vägen får jag ingen luft. I stället får jag fram lite luft från den skadade luftslangen, men på det sättet kan jag inte ta mig fram någon längre sträcka.

Under tiden flyter jag uppåt och till min förvåning finns här en vattenyta och en luftficka mellan vattnet och taket på tunneln. Så långt allt väl. Med strålkastaren lyser jag runt om och här finns faktiskt en fin sandstrand en bit bort. Eftersom jag inte kan fortsätta under vattnet stiger jag i land. Kanske kan jag reparera utrustningen för att fortsätta senare.

Här finns också rester från tidigare besök. Ölburkar och plastpåsar talar sitt tydliga språk att besökarna var från modern tid. Om det fanns besökare från vår tid borde det betyda att det finns en lättare väg att ta sig in i grottan. Alltså finns det en grottöppning som mynnar på landbacken. Jag lyckas inte laga dykarutrustningen varför jag dumpar den i vattnet och i stället kryper jag fram genom grottan mot den förmodade öppningen.

När jag försiktigt kikar fram genom buskarna ser jag bogserbåten och ser också att två dykare i en gummibåt på väg mot mig. Om min dykarutrustning fungerat skulle jag förstås tagit den vägen tillbaka. På en solstekt strand med minimala buskar måste jag försöka gömma mig för Jens och Björn och ta mig tillbaka till de våra. De borde ha blivit oroliga vid det här laget.

Det enda jag kan göra är förstås att så gott det går smyga runt kullen utom synhåll för alla andra. Den siste mohikanen skulle vara imponerad av mitt smygande och krypande bland buskar och stenar. En bit upp på kullen finns en skreva där jag trycker ner min trötta lekamen.

Gummibåten med Jens och Björn landar strax nedanför grottan där jag nyss kommit ut. Det var alltså förklaringen till att vi inte hittat en endaste diamant i vår grotta, det fanns

ytterligare en grotta och det var den som Jens hade använt. Jens och Björn försvinner med viss möda in i grottan och jag får en idé.

”Mot bogserbåten!”, tänker jag och smyger ner till stranden. Att mina kompisar skulle vara oroliga eftersom jag varit borta så länge tänkte jag inte alls på just då.

Jag kanske kan simma ut till båten och undersöka saker och ting är min tanke. Det är varmt i vattnet och bara hundra meter från stranden ligger *Little John*, bogserbåten. Ombord finns Maria, om jag inte sett fel. Att ta sig ombord på bogserbåten är inte heller något problem, den ligger ju lågt i vattnet och lastbilsdäcken som tjänstgör som fendrar är utmärkta som steg. Jag kommer ombord men ser ingen människa. Det slår mig nu att jag borde ha något vapen och plockar därför upp en skiftnyckel som någon glömt på däck. Det kan ju finnas folk ombord faktiskt.

Med skiftnyckeln i handen smyger jag mot styrhytten där jag hör en röst. På smattrande spanska har Maria kontakt med yttervärlden via mobiltelefon. Jag förstår inte vad hon pratar om men hon verkar upprörd. Jag låter henne tala färdigt varefter jag glatt hälsar

”Hej snygging!”

För första gången sedan jag träffade Maria blev hon faktiskt rädd. Jag hade nästan glömt hur snygg hon var. Hon var klädd i ett ärmlöst färggrant linne och tajta långbyxor. Med uppspärrade ögon stirrar hon på mig någon sekund innan ansiktet utbrister i ett brett leende.

”Hej själv snygging”, svarar hon. ”Nej men Ham, vad gör du här? Jättekul att träffas. Hur har du det nu för tiden?”

Hon hämtade sig från överraskningen oerhört snabbt och nu konverserade hon som om vi träffats på ett cocktailparty. Intressant människa, Maria.

”Hörrödu”, avbröt jag, ”varför är du ombord här? Jag har sökt dig över telefon och tänkte att du skulle vara med i vår grupp. Har vi inte samma arbetsgivare, eller hur?” Jag var sur över att hon fanns här. Någon form av svartsjuka kändes det som även om det egentligen inte var motiverat. ”Och nu hittar jag dig i fiendeläget. Hur är det med din lojalitet egentligen?”

”Det var det längsta tal jag hört från dig. Om du är sur kan du hoppa i sjön igen.” Maria ler brett och jag skäms över mitt utbrott. Maria är smart, som kameleont har hon nästlat sig in hos den mexikanska knarkmaffian, hos mig och nu hos Jens och Björn. Det får mig att undra om hon egentligen är ute efter

vackra diamanter och satsar på den grupp som hon tror har bästa förutsättningarna att lyckas.

”Hur lyckades du hitta Jens och Björn?”, frågar jag.

”Man har väl resurser”, svarar hon kryptiskt. ”Jag är tacksam om du omgående tar dig i land. Här har du inget att hämta.”

”Hallå där, menar du att du har övergivit oss?”

”Jag måste, jag har mitt uppdrag att tänka på”, säger hon och trycker sin vältrimmade kropp mot min våta. Hon ger mig en lång och djup kyss och spelar med tungan i min mun så jag blir helt knäsvag.

”I med dig nu”, uppmanar hon och ger mig en lätt knuff så att jag ramlar i vattnet. Under kyssen hade hon manövrerat mig mot relingen utan att jag märkt det så det behövdes bara en lätt puff efter pussen.

”Nej men Maria”, klagar jag nedifrån vattnet, ”vi kan väl prata igenom det här”, vädjar jag.

”I helsike heller”, får jag till svar. Hon siktar på mig med en hagelbössa för att understryka sin uppmaning.

”OK, OK, jag fattar vinken fast den var fin.” Jag simmar mot land och överväger om jag ska sabotera gummibåten som bör ligga innanför grottmyningen. Jag avstår eftersom jag nu fått dåligt samvete. Mina vänner måste vara oroliga eftersom jag försvunnit.

Jag återgår till taktiken som den siste mohikanen och kryper mot ”vår” grottöppning. Om man är uppmärksam ombord på yachterna här utanför skulle de lätt kunna få syn på mig. Men jag kommer lyckligt och väl in i den mörka grottan och tar mig fram försiktigt. Eftersom jag inte har någon ficklampa har jag bekymmer att ta mig fram. Jag känner mig fram med handen mot ena grottväggen och skymtar så småningom ljuset i tunneln. Men något är fel, det är fel röster jag hör. Jag har hittat en sidogång och hör upprörda röster.

”Kom upp ur havet din sabla spion”, hojtar en röst.

”Om du dyker skjuter jag innan du hinner blinka”, säger nästa röst. Den svenska brytningen gör att jag lätt identifierar rösterna på Björn och Jens. I mörkret hade jag hittat en sidogång som ledde till deras grotta i stället för grottan med Valerie och Company.

Jag misstänker att den hotade var vännen Sir Randolph. Han hade förstås blivit orolig och summit och letat efter mig. Kanske han sett min utrustning som jag dumpade och gått upp mot ytan. Eller han kan ha sett ljuset från svenskarnas strålkastare. I

vilket fall som helst ser jag dykaren gå i land, ta av sig ansiktsmasken och utbrista:

”Hej gamle gosse, hur är läget?”

”Hoppsan, det är Hamiltons polare från Singapore”, utbrister en av svenskarna. ”Och vad har du för dig i de här krokarna, om man får fråga?”

”Sportdykning, gamle gosse, sportdykning. Grottdykning är jätteskoj, prova på det någon gång, gamle gosse!”

”Snacka inte skit, varför ända in i blågröna dyker du upp här?”, frågar den andre svensken.

”Intressanta vatten, det här. Och en enkel fråga gamle gosse, vad gör ni här?”

Jens och Björn hade inget enkelt svar utan blev tysta.

”Och var har ni Hamilton, ni samarbetade ju sist jag träffade er?”, frågar Raffe oskyldigt.

”Han är väl med dig?” Svenskarna var konfunderade, det märktes eftersom de konfererade sinsemellan på sitt eget tungomål, ärans och hjältarnas språk. Sir Randolph avvaktar, men efter en stund frågar han:

”Är det något jag kan hjälpa till med? Letar ni efter något eller ...”

”Nej, o nej vi bara sportdyker, grottdykning är jätteskoj”, blev svaret.

”Då så, då kan jag återgå till det blöta alternativet.” Raffe vänder sig mot vattenbrynet och tänker gå i vattnet.”

”I helsike heller!” Du ska oskadliggöras. Åtminstone temporärt. Ta av dig dykargrejorna ska vi binda dig. Vi släpper dig då vi är klara.”

”Klara med vad då?” De svarade inte på den sista frågan utan övergick till att tala svenska. Sir Randolph blev surrad någonstans utanför mitt synfält. Jens och Björn gjorde sig beredda att dyka. Rättare sagt var det Jens som dök och Björn stannade på land med ett rep och var beredd att hissa upp något.

Efter bara någon minut kommer han upp igen, upprört sliter han av sig cyklopet. I handen har han min dykardräkt som jag slängt i för någon timme sedan.

”Någon har varit här!” utbrister han innan han övergår till svenska språket igen. Efter en stunds babblande hoppar Jens i vattnet igen. De får bråttom hissa upp säck efter säck. Björn knyter upp varje säck och tar upp en handfull glänsande småsten. Ögonen glittrar på Björn över det gråsprängda skägget, han

nästan hoppar jämfota av upphetsning, då och då påhejad av Raffe som inte kan låta bli att kommentera händelseförloppet. Det påminner om stämningen vid fiskdammen på julgransplundringen.

De blir mer och nervösa allt eftersom tiden går. Jag har idéer om att frita Sir Randolph, men vid närmare eftertanke drar jag mig tillbaka mot mina vänner. Hur jag skulle hitta dem, det kanske fanns många irrgångar i de här grottorna. Jag trevar mig fram och det rasade grus och stenar från väggen. Björn hojtar ”Vem där?” och Raffe får roligt.

”Det finns apor på den här ön”, påminner han Björn, ”de stjälar som korpar och gillar små blanka stenar. Det är säkert en apa som hämtar sina kompisar. Och de är många fler än människorna faktiskt.”

Efter en kvart och åtskilliga skrapsår hittar jag vårt läger. Där finns bara Boy och en ensam fotogenlykta som ledstjärna.

”Varifrån kommer du egentligen? Valerie trodde att ni drunknat, både du och Raffe, så nu hämtar hon hjälp.”

Nu gäller det att tänka, hur ska vi för det första befria Raffe, hur ska vi för det andra behandla killarna som just nu har hand om diamanterna, hur ska vi för det tredje kunna meddela Valerie hur läget är och så vidare.

En match i taget, tänker jag. Om inte Raffe var därinne skulle vi kunna stänga till grottöppningarna. Vapen har jag inte, alltså kan jag inte gärna befria Raffe med vapenmakt. Eller kan jag det? Jag pratar med Boy om min idé och han instämmer i att vi ska försöka. Om jag bländar Björn med vår starkaste strålkastare och ropar ”Upp med händerna!” kan Boy befria Raffe.

”Perfekt!”, instämmer Boy.

Med hjälp av ficklamporna hittar vi lätt tunneln som leder till Björn och Raffe.

31. Nu smäller det

Precis som planerat riktar jag strålkastaren rätt i nyllet på Björn och uppmanar honom att släppa bössan och höja händerna. Den väntade effekten uteblev. I stället svär han ljudligt på något främmande språk och skjuter ett skott med hagelbössan åt vårt håll. Han siktar inte särskilt bra utan träffar taket i tunneln och några hagel hittar till min högra axel. Jag släcker strålkastaren, kontrollerar att Boy mår bra och vi drar oss slokörade tillbaka.

”Påhittiga apor på den här ön”, hör jag Sir Randolph utropa skrattande. Det retar Björn ytterligare hör jag på hans högljudda svärjande.

Vi tar oss ut i fria luften genom vår ursprungliga ingång och glömmer nästan att vara försiktiga. Men yachterna som legat där sist jag var där fanns inte kvar. När vi klättrar upp på kullen för att få utsikt över nästa vik ser vi två yachter och en bogserbåt som ligger för ankar bara 50 meter från varandra.

”De där killarna som ska ro ut med gummibåten full med diamanter kommer satt få himla kul.”, tror Boy. Plötsligt faller mörkret, nästan utan skymning blir det som vanligt kolmörkt på en kvart. Det kan vara svenskarnas enda möjlighet att komma undan med bytet, att smyga efter land med gummibåten. Vi gjorde ungefär samma sak i går natt faktiskt.

Jag funderar på att sabotera gummibåten när jag hör släpande och krasande ljud strax nedanför. Det är Björn och Jens som släpar tunga säckar från grottmynningen till gummibåten. Jag ser nu att de har blåst upp flera båtar, det kan behövas för att frakta alla säckar till bogserbåten. Boy och jag tittar intresserat på medan lastningen pågår. Jag känner mig hjälplös och inte blir det bättre därför att min axel blöder och värker.

Vi ser inga egentliga aktiviteter från de andra båtarna, alla ligger stilla och mörklagda. De har inga lanternor tända. Därför kan det bli kollisioner om de inte ser upp eftersom det är en mörk natt utan månsken.

Sakta, sakta kan vi skymta att raden av gummibåtar glider fram mot bogserbåten.

”Jag hämtar Sir Randolph”, meddelar Boy. Fint, tänker jag. Jag hade glömt bort honom.

Plötsligt tänds en strålkastare på en av yachterna som söker av vattenytan. Den andra yachten följer exemplet och gummibåtarna badar i ljus. Men det varar inte så länge, på bogserbåten finns en prickskytt som på mindre än en minut släckt de stora strålkastarna. Maria har tydligen kontroll på läget och har valt sida, diamantsidan.

Bogserbåten hörs närma sig gummibåtarna medan yachterna startar motorerna och med ficklampor lyser på vattnet för att hitta sina mål. En av yachterna tänder en lysraket och det blir bländande ljust en liten stund. Ytterligare en båt kommer runt udden norrifrån. Det ser ut som kustbevakningen eller en av marinens torpedbåtar.

Spridd skottlossning hörs utan att det framgår vem som skjuter på vem. Patrullbåten slår på högtalare och uppmanar alla att ta det lugnt. Igen verkar lyssna, killarna i gummibåtarna startar en motor för att komma snabbare fram men hoppar i vattnet när skottlossningen från yachterna börjar bli alltför närgångna.

Motorn på den första gummibåten fortsätter att gå men av någon anledning backar den in i båtarna på släp. Skottlossningen fortsätter, snart sjunker väl båtar med diamanter och allt. Patrullbåten försöker belysa situationen med strålkastare. Jag ser siluetten av Maria ombord på bogserbåten som kastar saker på gummibåtarna. Bomber och granater. Det är granater som exploderar, bensintankar som flyger i luften som det värsta fyrverkeri i regnbågens alla färger. Det glittrar otroligt fint när diamanter och safirer och rubiner kastas upp i luften och faller ner i havet i ljuset av explosioner och strålkastare.

”Bättre än nyårsfyrverkeriet” viskar Boy.

”Oh Boy, tänk vad de kan göra i våra kolonier”, suckar Sir Randolph. ”Har jag gått miste om något? Är det nationaldagen eller något sådant?”

”Nej då, du kommer precis till den spännande upplösningen”, upplyser jag honom om.

Bogserbåten verkar ha fått fnatt. Det ökar farten och går mot en av yachterna. Patrullbåten ropar varningar i högtalarna, yachten försöker gira men styr då mot den andra yachten som upptäcker faran för sent.

Det blir en trippelkollision där yachterna smulas sönder av bogserbåten som med flera tusen hästkrafter och tyngd och kraftig stäv trycker ner de lättare båtarna som om de vore is i

Norra Ishavet. Yachterna börjar sjunka omgående medan bogserbåten fortsätter.

Patrullbåten uppmanar den att stanna och rädda de som finns i vattnet. Bogserbåten fortsätter bara med god fart och patrullbåten kan inte följa efter, de måste ju i första hand rädda överlevande.

Epilog

Trots ivrigt sökande försvann både Jens och Björn och Maria. Bogserbåten hittades på andra sidan av grannön Nevis, på ett eller annat sätt hade de tagit sig ut ur landet. Jag gissar att de kan finnas i högönsklig välmåga någonstans på andra sidan jordklotet. Om de varit förutseende att stoppa fickorna fulla med diamanter är de inte helt barskrapade.

Ett antal taiwaneser och mexikanare fiskades upp ur vattnet, förhördes av myndigheterna och utvisades omgående. Jag fick aldrig veta om knarkpolisen i Mexico lyckade sätta dit någon. Jag har skickat en faktura på konsultarvode till Marias chef, vi får väl se om jag får betalt.

Blodförlusten från skottskadan gjorde mig svag och yr, men ett par dagar på sjukhus på S:t Kitts gjorde susen och med bara ett par mindre ärr kan jag fortsätta min bana som datorförsäljare.

För det första har jag tagit tjänstledigt ett halvår. Tillsammans med Sir Randolph har jag nämligen åtagit mig att bärga de vapen jag hittade när jag letade efter diamanter. Raffe är nämligen en baddare på 1700-tals-vapen. Han har en stor samling på sitt gamla slott och påstår att han kan bevisa att han är arvtagare till de vapen som en viss sjörövare, nämligen Anne Bonny, dumpat i grottan. Det kan vara som det vill med den saken, vi har i alla fall i stället för konsultarvode fått löfte om att få betalt i hårdvara så att säga, det vill säga att vi får en del av vapnen som vi i vår tur kan sälja. Sir Randolph säger att han vill köpa min andel för att antal hundra tusen pund.

Kontaktman och övervakare av vår bärgningsoperation är Valerie som visat sig vara en av cheferna vid Tullverket på S:t Kitts. Hennes kvinnliga list övergick mitt förstånd, hon var utsänd av tullchefen för att reda ut vad som pågick.

S:t Kitts har fått ett nytt turistmål som på någon månad översvämmat ön med skattsökare. I Mosquito Bay vimlar det av småbåtar och amatördykare som med håvar och krattor och alla upptänkliga verktyg försöker få upp diamanter och rubiner och smaragder. Det är med myndigheternas goda minne, därför att allt de får upp skall staten ha, dock med hittelön i natura, det vill säga en och annan diamant.

”Visst är den skönt på S:t Kitts”, säger Valerie och håller mig i handen när vi mumsar pizza på pizzerian i centrala Basseterre.

.....

Självklart är det här en historia som är uppdiiktad från början till slut. Varje likhet med verkliga personer är en ren tillfällighet.

Däremot är den geografiska bakgrunden tämligen autentisk, åk gärna dit, då blir turistansvariga glada. Jag har själv varit på de flesta platserna som är beskrivna, det var så de såg ut i slutet av 1900-talet.

Skicka gärna ett mail med kommentarer då du läst berättelsen!

© Stieve I Adams, 2001
stieve.i.adams@gmail.com